

Fulltükör 10

Antológia

Válogatás a 2015. évi alkotásokból

Fulltükör

10

*Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi Portál
alkotóinak 2015. évi műveiből*

2017.

ISSN 2060-6435

Kiadja: a Fullextra Művészeti és Irodalmi
Portál közössége

Felelős kiadó: **Lőrinczi L. Anna**

Szerkesztette és tördelte: **Máté László**

Borítóterv: **Fazekas Miklós**

Lektorálta: **Horák Andrea**

Nyomdai munka: **Z-press Kft.**

„Írónak lenni nem csupán tevékenység, hanem egy életforma is. Szigorú életmód, súlyos következményekkel.”

Esterházy Péter

Tíz év telt el azóta, hogy egyedi címmel elkezdtük kiadni a Fullextra.hu tagjai által ajánlott művekből összeállított antológiákat. Az akkor több lehetséges verzió után kristályosodott ki, majd állandósult a cím: „Fulltükör”.

A tízedik számban a 2015-ben publikált legtöbb ajánlást szerzett művek kaptak helyet, valamint a 2016-ban „Az év verse” címet nyert alkotó, Nyolcas József bemutatása és győztes műve.

Nagy utat tettünk meg az elmúlt tíz évben. Láthattunk felnőni alkotókat, figyelemmel kísértük munkásságuk állomásait. Nagyon jó érzés ez.

Csodálatos közösséggé formálódott a portál, és ezt mi sem bizonyítja jobban, mint az évenként megrendezett alkotótáborok népszerűsége, vagy a találkozók, ahol fantasztikus hangulatban telnek a délutánok.

Szeretném, ha az alkotókedv továbbra is töretlen maradna, s ha az évkönyvvé nőtt antológia-sor nem szakadna meg. Szeretném, ha együtt ünnepelnénk majd a következő kerek évszámot is.

Kellemes időtöltést kívánok könyvünk minden kedves olvasójának!

Lőrinczi L. Anna

Fulltükör 10 antológia

A 2016-os év győztes versének szerzője

Nyolcas József (estelente)

Éppen 10 éve, 2007-ben erősítettem az érdeklődésemet a szépirodalom iránt, ezen belül is elsősorban a versek, a versírás világába ártva magamat. Esti óráimban (estelente) Balassi, Csokonai, Petőfi, József Attila, Shakespeare és sok más költőóriás műveit kerestem a világhálón, és persze a kortárs magyarokat is. Szétszedtem, összeraktam, elemezgettem a strófákat. Elsősorban a mesterségbeli fogások, titkok, technikák érdekelték. Gondoltam, az építkezést az alapoknál kell kezdeni: szakirodalomként beszereztem Szerdahelyi István Irodalomelméleti Enciklopédiáját (Eötvös József Könyvkiadó, 1995), ami már igencsak kezd „salátásodni”. Az első versem egy kis kétsoros disztichon volt. Egy egész napon át keresgettem, rakosgattam a szavakat, hogy kijöjjön a ritmus, és arról szóljon a vers, ami tartalmat szántam neki. A neten barangolva bukkantam a Fullextra oldalára, ahová sok-sok olvasás után regisztráltam magam. Alkotótársakat, barátokat, melegszívű közösséget találtam itt, rengeteget tanulva (eltanulva is), igazán széles látókört kapva a tankönyvszűk elméletek mellé. Jelenleg két dolog van, amiben előbbre szeretnék lépni. Az egyik a magyar nyelv szabályaihoz, „ízeihez” ragaszkodó mondat szerkesztés, a másik pedig az úgynevezett „lírai én” előcsalogatása, mert arra magam is kíváncsi vagyok.

...és a győztes mű

Nyolcas József:

– *Gustave Courbet – A világ eredete című képhez*

Fehér palástba gyűrt redőkön halkan
megáll a reggel. Még a ráncok gödre
közt parfümillat búj, s a híres dallam
az esti táncból körbejár örködve.

Egy akt alussza éjjelét, nyugalma
szerény idill. Vállán a rékli feltűrt,
szelíd barát, kacér vágyat sugall: ma
szeretni szót, valcert, fűzöt, mely elnyűtt.

A póre mellén lángló csókok hamva
időz, idézve bókokat, s a bársony
bőr felszínén a bámész szem suhanva
kutat a bűvös, észrevétlen árnyon.

A combok önfeledt, lágy terpeszében
ledér háromszögnek selymes bozontja
a képi átlókba írt központ; éden,
amely buján virul, szerelmet ontva.

Az ősi erdő völgyes szegletén, lenn
a nagyvilágnak ott van origója.
Nyit és fogad, jövőt fogan reményben.
Övé a sors, mint magzatán a pólya.

Köszöntés

Guszt! Örök, becses bátyám!
Lám, a képed eddig várt rám,
hogy így üzenj, s írjam dalom,
mert Párizsban forradalom
lett.

Szép Joanna, az ír modell
csinos nagyon, ma is modern.
Hogy a képpel volt az eset?
Jól kimódolt biz ez ecset-
tett.

Alberczki László (alberlaci)

Ébredés

Sötétből kitörő fény,
a pirkadat vöröslik.
A csillagok kihunytak.
A szép reggeli fények,
a csodás tünemények.

A természet is éled,
az erdő velem ébred.
A mező, és a virág,
énekel most a határ,
melenget a napsugár.

A kék vizek színében,
a fellegek szívében,
az élet tárul elém.
Messzeség, a nagy hegyek,
és a távoli völgyek.

Felhők foszlányain át
nézem az égi csodát,
gondolatom vonalát.
Látom én - e szépeket,
az Isteni képeket.

Luca napi boszorkányok

Loholok most hazafelé,
boszorkány van mindenfelé.
Szétszórom én mákomat,
a boszik hadd dolgozzanak!

Szedeketnek, gyűjtögetnek,
mákszemeket keresgetnek.
Székemet is viszem éppen,
holdvilágos szürkességben.

Már azt hittem: hazaértem,
de egy Banya száll felettem,
károg mint a varjak télen,
surrogva egy seprűnyélen.

Jaj, én mostan mit is tegyek,
fogytán vannak a mákszemek.
Közelben van most már látom,
a székemmel hátba vágom.

Úgy loholok, úgy szaladok,
levegőt is alig kapok.
Nézek hátra, meg az égre:
Mikor érek haza végre?!

Itthon vagyok, ég a tüzem,
én a székem tűzre teszem.
Ropog a tűz rőt a lángja,
ég a székem, fene bánja!

Ők is égnek szépen sorba',
a seprűnyél egy lángcsóva.
Mint Vezúv kormos torka,
füstől már a sok boszorka.

Magányos élet

Sivár az életem,
mi szép van énnekem?
Magányos éjjelek,
mesékben ébredek.

Röpít a képzelet,
sugallni szépeket.
Kicsinyke képeim,
rövidke éveim.

Társtalan magányba'
vártam egy leányra.
Álmaim varázsa
elveszett, hiába.

Vágyak

Repülni vágyom én,
szárnyamat kitárni,
vágyakat keresni,
szép leányt szeretni.

Illatos mezőről
szedni szép virágot,
kis csokorba kötve
két kezébe tenni.

Kezembe kis kezét,
csodálni kék szemét.
Barna kislánynak
csókot adni százat.

Vadvizet keresve
megpihenni, várni.
Képzelettel élni,
lenni, álmodozni.

Almásy Béla (Almasy)

A győzelem íze!

Első komolyabb járművemet három éves koromban kaptam. Ez egy háromkerekű bicikli volt. Először csak a lakásban használtam, majd szüleim felügyelete mellett kimerészkedtem az utcára is. Öt-éves koromban megkaptam az első autót. Piros volt, belül lábbal pedálozható. Úgy emlékszem, nem nagyon szerettem. Alig lehetett vele kanyarodni, és bárhogy hajtottam, nem ment gyorsan.

Ezután a Roller következett, amely már valódi közlekedési élményt nyújtott, mert gyorsan és kanyarogva tudtam vele haladni. Egyszerű, bármelyik játéküzletben kapható, fából készített, két kerekén tömörgumival felszerelt, nagyon ügyes játékszer volt. Nyolc éves voltam, és majdnem minden délután a Thököly út aránylag széles járdáján hajtottam, a gyalogosok rémületére. Szüleimnek itt volt üzlete, és mivel Őket mindenki szerette, én arattam le ennek gyümölcsét. A szomszéd üzletek tulajdonosai többször is behívtak, vagy egy kis csokit, vagy egy almát adtak Gyuszikának, aki mondhatni, menet közben kapta el, és kapta be a finomságokat. Már harmadik elemista voltam, mikor osztálytársként megismerkedtem Primás Antival. A Baross téren lakott, a jelenlegi Park Szálló épületében. Akkor még lakóház volt. Ebben az időben ez a tér igen nyugodt volt. A középén felállított szobor körül ápolt kert virágzott. Minden oldalról több méter széles járda, tökéletes rollerező helynek számított. A környék gyerekei itt gyakorolták tudományukat. Minden Szombat délután nagy versenyeket rolliztunk a Kerepesi út felőli járdán. Ez volt a legszélesebb, itt akár 8 versenyző is elfért egymás mellett. Csak néha sikerült elsőnek befutnom, mert akinek hosszabb lába volt gyorsabb volt nálam.

Egy júniusi szombat délután megjelent a Hernád utcai galeri. Szegény sorsú srácok voltak, életük nagy részét az utcán töltötték. Mindig együtt lógtak, verekedősek voltak és együtt erősek. Házi készítésű, deszkákból készült rollerokkal jöttek, kimustrált csapágyakat használván kerék helyett. Ezek a csapágyak nagy zajt csaptak, de sokkal könnyebben és gyorsabban gurultak, mint a fakerekű, tömörgumis játékszerek, amikkel mi versenyeztünk. Könnyedén húztak el mellettünk, iszonyatos zajjal, és röhögve.

Hazaérve elmondtam Apunak, hogy milyen szörnyű vereséget szenvedtünk a csapágyas rollerosoktól. Másnap Apám összedugta fejét Lajos nevű segédjével, aki fiatal korában kerékpárversenyző volt. Beszereztek két darab, könnyűfém-ből készült, gyárilag csapágyazott kereket. Rollerom kerék tengelyeit acélrúdra cserélték és rászerték a készen vett kerekeket. A rollerem háromszor gyorsabb lett, fele erővel kellett hajtanom, szinte repült velem. Már nagyon vártam a Szombat délutánt, hogy a feltuningolt rolleromat a többieknek is bemutatthassam. Végre elérkezett a nap, én kivágtattam a Baross térre. Egymás után nyertem a futamokat. A többiek irigykedve nézték megtáltosodott járgányomat.

Öt óra körül megjelentek az utcagyerekek, megpróbálták minket lezavarni a pályáról. Mi többen voltunk, nem hagytuk magunkat. Végül is először felváltva, majd később közösen használtuk a terepet, de nem versenyeztünk. Am ez így kissé unalmas volt, ezért közös megállapodással hatos csoportokra osztódtunk, és futamokat rendeztünk. Az első két helyezett indult ismét, a többi futam két legjobb-jával. Így kialakult az utolsó döntő futam. Ebben négy csapágyas srác szerepelt, egy hosszúlábú srác és jómagam. A megszo-kottnál kissé hátrábbról startoltunk, hogy a kifutás hosszabb legyen. Elindultunk,... a pálya feléig nagyjából egy vonalban haladtunk, de onnantól remek kerekeim segítségével felgyorsultam, és több mint egy méterrel megnyertem a végső futamot.

Ekkor kitört a pokol. A csapágyas srácok már eddig is irigykedve nézték spéci versenygépemet. Megelégedve győzelmeimet, rám rontottak. El akarták venni csodarolleromat. Persze keményen védekeztem, görcsösen fogtam járgányomat, de ez kevés lett volna a túlerővel szemben. Primás Anti barátom a többieket is felbujtva, segítségemre sietett. Pillanatok alatt egy kupacban hentergett a földön az egész társaság, én legalul, rolleromon keresztbe feküdve. Szerencsénkre a sarkon posztoló acélsisakos rendőr meghallotta a szörnyű zsvajt, hosszan sípjába fűjt, gyors léptekkel felénk közeledett. Mindnyájan megijedtünk. A galeris gyerekek pillanatok alatt szétszéledtek, csak mi maradtunk ott megszeppenve. A rendőr bácsi megigazította sisakpántját az álla alatt. Szigorúan, de velünk érezve megígérte, legközelebb figyelni fog, hogy ilyen verekedés többé ne forduljon elő.

Én megtépázva, koszosan, több horzsolt sebbel, de a győztesek diadalával a pofámon hajtottam hazáig. Apám és Lajos nem titkolt büszkeséggel fogadott, mert szakszerű munkájuknak meglett az eredménye.

Anyám már nem volt ilyen lelkes. Leszedte rólam megviselt nadrágomat és trikómat. Fürdőkádba állított és lecsutakolt. Még sokáig élveztem csodakerekeim előnyeit, de a győzelem ízét, boldogító érzését most kaptam meg életemben először.

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Sírva, ezerszer

Ami nincs, azt ne keresd sehol.
Lehet, hogy csak álmaidban zakatol
halkuló, monoton ütemek között,
mint a vágy, mi titkon szívedbe szökött.

Valóságnyi pillanatvarázs,
mit mosolyba öltözve, repesve vársz,
s aztán mennyire fáj a felébredés!
Nyelved éllel forog, mint sebben a kés.

Így sebzéd magad, és másokat,
miközben lelked szeretetért kutat.
Magányod nem érti senki, senki más!
Magadnak vagy a legnagyobb árulás.

Olykor megállsz. Gyónsz egy keveset.
Hazugságban az igazad keresed,
félreértésben a magyarázatot,
miközben magadat újra áltatod:

lesz - mert volt - egy élhetőbb világ!
Hiszed: csendben vár egy jó élet reád.
Hisz elcsendesül minden vihar egyszer,
s te újrakezdenéd sírva, ezerszer.

Papírhajóm

Összegyűrt kép(let)em vagy:
múltba illesztett, kódolt jelen.
Tört részeim benned hallgatnak
tüzesen fájva, féltékenyen.

Árnyak mentén tartalak
- part ölel így kanyargó folyót.
Ma összehajtalak magamnak,
mint kisgyermek a papírhajót,

s elrejttem zsebed mögé
mind, mi titkaidból megmaradt.
Szívedbe bújok, hogy örökké
óvj egyetlen sóhajod alatt.

Csöndszekér

légző gyökéren
kúszom elébed
hajnalig félem
csillagnyi léted

őrizlek ócska
elszakadt könyvben
álmod vigyázza
léleknyi vértem

Naphoz emellek
fényhez kötözlek
csöndnyi szekéren
éjbe öllelek

karcos emlékem
zizzen a fákon
minden tükörben
sorsodat látom

így vagyok csonka
gondolat benned
minden soromba
beletemetlek

Mennyit ér?

vajon mennyit ér
a rejtőzködve
csalogató cafka lét
s meddig kutat
az olcsó pillanatokba
szorított öntudat
ha nem akar mást
csak önző folytatást
túrva kint
és bűnös sóhajok
múló hevét
míg előnti lelkét a szemét
s múltjába dől az idő
a semmibe meredő
fátyolos szemek
mennyire idegenek
s mikor a percek és jelek
a bűn szekerén

a szivárványba futnak
és délibábbá válik
a vágyba úzótt irgalom
és átkos emléket hasít
a gerincvonalon
a szűrő fájdalom
mennyit ér
a foszlott révületbe
való kapaszkodás
a kézbe simuló csönd
ringat vagy eltakar
és mennyit ér a zuhanás
a meghasonulás
a hajszálnyi titkos
de múló gyönyör
nincs olyan varázsgömb
mit egy egyszer
a valóság szét nem tör

Kövekben kerestem

Vártalak, mikor a fák elbújtak a ködben.
Fényed melegét kövekben kerestem,
de kúszó felhők takarták el forró arcod.
Létem, izzásod örvényében tartod.

Vártalak, hogy végre ölelésedbe vesszem,
s csontomig csókold csillagtalan testem.
Előtted én is csak egy hús-vér ember vagyok,
ki belőled, s érted élni szomjazott.

Vártalak, s te bujdokolsz, mint vágyaim elől
elfutott önmagam - pedig lázasan
ölelkeznék egy csöndre ejtett pillanattal,
hogy eggyé váljak boldog önmagammal

Ábel Andrea (AngyaliAndi)

Könnycsepp

Könnycsepp koppan az elnyűtt asztalon,
ráncos kéz törli remegve fénylő nyomait,
ordítva átkozná, mint anyja egykoron,
ki golyó elé állítja Kárpátalja fiait.

Háborúba mennek, kegyetlen harcra,
de ki miatt? Ez ki háborúja épp?
Ki akarja, hogy újra vér áztassa,
lánctalpakkal tapossa az életét?

Nagyurak döntése hoz szenvedést,
a nagyurak sakktáblája mindent kibír,
így volt ez majd száz éve is,
s lett országokból néma tömegsír.

Elszakították már elégszer,
apától, férjtől, testvértől,
hazájában is idegenné vált,
s nem beszélt vándorló határkövekről.

Nem értette azt sem soha,
mi bűne, mi vétke lehetett,
miért nem kell dolgos keze,
mit a csonkaország elfeledett.

Most csak könnye koppan az elnyűtt asztalon,
ráncos keze törli a kis patakot,
egy szem fia viszi reményét,
mert Isten neki már ennyit sem hagyott.

Felnőttél

Csillagom vagy örökre,
drága, fénylő ékkövem,
legszentebb kis csodám,
őszinte, örök hitem.
Nyílik már a nagy kapu,
csak lépkedned kell,
vár rád az egész világ,
csak akarnod kell.
Indulj előre utadon,
s tudd, mindig ott leszek,
ha túl nagy lesz a szakadék,
ne félj, én segítelek!
Nem baj, ha mászt látok,
selypítő mosolyt, copfokat,
durcás kamasz fintort,
akarnok kis harcokat,
attól még jól tudom,
itt az idő, a kötél lazul,

csak elengedni oly nehéz,
így cernám tartom konokul,
mert az én életem te vagy,
még mindig a kezéd fogom,
örökre az anyud leszek,
s kis babahajad csókolom.
Morgok is a takaróért,
vagy ha fagyasztod az emeletet,
kimentelek a rumliból,
s ha kell ha nem, felkeltelek.
De nem tudom, mi lesz velem,
ha egyszer majd költöznél,
jól tudom a világ rendjét,
felnőttél és elrepülnél,
jól tudom azt is igen,
ezt majd nélkülem teszed,
s csendben fogok mosolyogni,
ahogy nálam hagyod kis szíved.

Hamis Istenek

Istent most hazudtolva játszhatja bárki,
az életeket, sorsokat tépőn,
felette áll minden könyörgésnek,
rúghat is kedvére egyet a térdeplőn.

Féli-e már most az eljövendő időt,
féli-e már most a múlt tetteit,
féli-e már azt a világot is,
hol a bosszú mutatja majd meg ökleit.

De sokáig így senki nem tündökölhet,
hisz Istenünk csak egy, ki éltető,
hamis szavak lesznek a korbácsok,
még ha szól bűnbánat, s hangja esdeklő.

Nem lehet hatalma más felett senkinek,
a hazug fondorlat is kiderül,
Istent most itt eljátszhatja bárki,
de számadással Neki tartozik végül.

Csak egy pillanatot

Drága Istenem, csak egy pillanatot adj nekem!
Hadd érezzem, hogy lassan enyhül a félelem,
s nincs vérzivatar, ha nem mozdul két kezem,
megállhatok egy fa alatt, s érezhetem,
miként lélegzik halkan minden körülöttem,
ahogy egy hópihe játszadozik a ködben,
s paplanba bújik kis utcám egy téli éjen,
hol a postás is csak messze, messze berreg,
a boríték a kés alatt csak ritkán serceg,
mikor a csillogó ünnep a szívben érik,
s nem a zörgő apró súlyával mérik,
mikor nem látok borús, ráncos tekinteteket,
az életben elfáradt, didergő lelkeket,
láthatom a kéményekből szálló pamacsokat,
a teli pocakkal játszó maszatos arcokat,
nincs sehol elcsüggedt, tehetetlen zokogás,
vagy segítségért könyörgő halk megalkuvás...
Drága Istenem, nem kérek én, csak egy pillanatot,
háborgó lelkemnek egy csendesülő, halk patakot.

Nem emberek!

Mit éreznek, mi vezet
ahhoz az örületes kényszerhez,
mi gyilkol, rombol, tép
emlékeket cafatokra, s mi szép,
mi érték, az förtelem,
kegyetlen ima a gyötrelem,
s szerencsés az, kinek csak
egyetlen pillanat, ha marad,
ha nem látja a véres szemeket,
ha nem adja félelmét, az élvezetet,
mert a veszett kutyák ennek élnek,
rettegjen a világ, nincsenek miértek,
rég nincs vallás, hit, se kegyelem,
nem emberek ezek, s itt nincs Isten.

Balogh Bea (Heaven)

Jeanne d’Arc

Szűzi fehérben szül az ártatlanság,
utad kövezik megkopott lábnyomok,
példás történeted szíved-vívott harcát
hazafias hévvel róják zord századok.

Százéves háború suhan el melletted,
csaták látomása mélyen lelkedben ég,
sereged zászlaját égi jel vezetve
francia föld mártír hőségé lettél.

Bár sorsod megpecsételt, nem ejt csorbát
rajtad eretnek halál-máglya fénye,
tetteid ékében ragyog ma Orléans,

világít lényed halhatatlanság-képe,
emléked, mint tisztaság-futtatott oltár
emel fel a szentek tündöklő rendjébe.

Kleopátra

Végzeted könyve nyílik ki előttünk,
lapjain utaznak ódon évezredek,
– hadjáratok dicsfényét hagyva örökölni;
szépséged messzi földek útján érkezett.

Mámor-ittas éjek, bűvölet hevében,
beteljesült sorsok, veled összefonódva,
ében-szín fürjeid selymes szentélyében
örökdő csillagok szerelmet csókolnak.

Trónod, a halál áspissal mart mérge;
árulás-égetett, bíbor-írt lenyomat,
ideje korán érkezett meg érted

a túlvilági élet, vágató fogattal,
Anubisz, igéző lelket kísérve,
fátyolos dallamon, örökkön magasztal.

Suttogó mélység

Kobaltkék lagúna palástjába
pezsdült nyarak
andalító ölen
imába moccan a pihegő lét,
áttetsző távolból korallok
szerenádja morajlik.
Az aranyló rámát pingáló Nap
gyöngyöző pillájú felhők létráján
komótosan halad
az est magánya felé.
Milliónyi aprócska élet
nyitogatja lelkét
rejtőzködő tenger-mély
csoda-múzeuma tárlatára.
Végeláthatatlan emberöltők
száguldó szekerén
vén Hold strázsál, s a
simogató habokból született
tünde-lényű szirének
fennkölt eposzok
elhamvadt fény-kelyhének
sérthetetlen mementóját óvják.

Utazás

Csend ül a tájon, csak a lélek neszez,
dér-tollas hattyú siklik az alkony taván,
jégruhája rideg, óvja a valót, rejtve
elölünk egy fagy-szemcséibe zárt világ.

Választott útját egymagában rója,
bú-nedves sálát diadém ékíti,
ismeretlen tavaszt hoz szíve borúja,
gyöngyház Hold fénye hűlt arcát hevíti.

Csók-tiszta hegeit üveg-lényén hordja,
elrejtett fájdalmát meg nem fejtí senki,
illó tükörképét az éj tűje horgolja,
galaxisok bársonya köd-burkában őrzi.

A holnap ígérete

Fénytelen kavicstorzók elmerült
ösvényeit szeli ketté a jelen,
türkizkék világa
még fáradtan tévelyeg.
Kábulatba esett szellemhajók
algával vont tatja
gyöngy-csókkal simított
habok ó-zamatát remegi.
Ámbrás cetek
láthatatlan menedéke,
mi a nincs martaléka lett,
halott órák sóba zárt vitrinjében
ring a hullámok testén.
De valahol, túl a fájdalmak öblén
és a hűlt kezdetek kapuján,
szivárványban virító
már a sápadt est-síma lég,
újra lágy szononú napok
színtiszta hullámai
becézik a part
arany-koronázta keblét.
Látványának képét
zokogva magamhoz ölelem,
hisz ezért küzdöttünk oly rég.

Csengődi Péter (csega)

Csak víz ne érje

Kimagasló ponton
szirének hangján fűtyül a mély,
kötélhíd a hegy tetején
szinuszvölgyben táncol.

Fölöttem keselyű köröz,
fél, elhagyja a szárnya,
nincs baj én elkaplak,
dögevő angyal.

Kimagasló ponton
szirének hangján fűtyül a szél,
egy ballon lóbálja magát,
légcspadába esve.

Most még néma minden,
végső csend a vihar előtt.
Szürke álmokat szülnek
anyákká vált árvák.

Most egy fél óráig
rohansz a vihar előtt.
Nincs veszve semmi,
zacskóban eláll a lélek.

Kiürült üveg gurul
egy így alakult, északi lejtőn,
szilánkszőnyegből áradva
útnak indul a rumszag.

Szarkák lopják a napot
kiürült parton, reggeli csöndben,
kavicsokat szór eléjük
kenyér híján egy koldus.

Nézz rá, ez a test is
egy palackba zárt szellem,
ha kiszabadul, a mese
valótlanná válik.

Aztán a felhőket nézi,
hadakoznak a fantázia lények,
egyszínűvé lesz az égbolt,
félhomály szövő a levegőt.

Most még néma minden,
végső csend a vihar előtt.
Szürke álmokat szülnek
anyákká vált árvák.

Most egy félóráig
menekül a vihar elől.
Nincs veszve semmi,
zacskóban eláll a lélek.

Nejlonzsákot ránt magára,
egyetlen menedék a zuhany elől.
Elalszik véletlenül,
egy párafolt még kicsapódik.

Aztán vége a viharnek,
vége mindennek, tulajdonkép-
pen.
Ki-szenvedett, szent lesz,
felrepül a dögevő angyal!

Most már néma minden,
ázott csend a vihar után.
Nincs veszve semmi,
zacskóban eláll a lélek.

És minőségét megőrzi
az alján jelzett időpontig,
aztán bomlani kezd lassan
a rövidre zárt elme.

Most egy félórája
menekült a vihar elől.
Nincs veszve semmi,
zacskóban eláll a lélegzet is.

Megálló(m)

Véget ért egy projekt. Egy ideig nem fogok erre járni, ez az utolsó alkalom, hogy keresztezem a megállót. Egyszer láttam felszállni a buszra, régen, hónapokkal ezelőtt. Fogalmam sem volt, hogy valami rendszeres programja van-e a környéken, vagy csak éppen arra járt. Nem is voltam teljesen biztos, hogy ő volt az, mégis minden alkalommal azt lestem, hogy ott van-e újra.

Most, mikor tudom, hogy egy ideig nem fogok erre járni, meglátom. Gondolkodom, valóban ő lenne-e az, vagy csak összetévesztem valakivel. Tél van, a kabát leér a térdéig, és az arcát eltakarja a kapucni. Közel megyek hozzá, annyira, hogy megnézhessem magamnak, de azért betartom a távolságot, ami megilleti. Egyre jobb szögből láthatom az arcát, bizonyossá válik, hogy jól gondoltam. Mosolygok, köszönök, nem túl hangosan, nem túl halkán; mint egy begyakorolt jelenet. A hidegtől kicsípett arca fehérre változik, de azért viszonozza. Továbbmegyek. Szemből megérkezik a busz, magam előtt látom, hogy ahogy felszáll, de nem nézek hátra.

Talán beszélnem kellett volna vele, de megálltam. Mindig az ellenkező irányba megyünk, mégis újra és újra összetalálkozunk. Nekem ennyi elég; tudni, hogy útjaink kitérnek, de mégsem távolodunk a végtelenségig. Pontosan annyira gyűlölöm, amennyire szeretem. Nagyon.

Vers önmagáról

Mikor megszülettem,
apám odaadott a nőnek,
aki megtermékenyítette,
de az nem fogadott be.

Azóta rám se tud nézni
az emlékek miatt,
amiket ő szőtt belém.

A fecnit, amin állok,
begyúrte egy könyv lapjai közé,
és eldugta egy sötét polc mélyére.

Igazából a fejében lakom.
Kívülről el tudna mondani,
ha merné.

Fazekas Miklós (mickey48)

A tavasz édes illata

Létezik szebb,
Mint egy virágzó almafa?
Csak állok tétlenül,
S észrevétlenül
Szívembe költözik
A Tavasz édes
Illata...

Magyarország margójára

A városházán jutalmat osztanak,
a duhaj társaság vígan dalol,
a hatalmas zsivajban senki sem hallja,
hogy egy éhes kisfiú sír valahol...

Éjféli

Hópelyhek hullnak,
S ahogy az évek múlnak,
keserűbb a Karácsony -
Könnyízűbb kenyerem, kalácsom.

Úgy elszállt minden,
amiben öröm volt hinnem,
amiért él az ember,
ami bánat ellen fegyver,
magány ellen orvosság -
Hová tűntél Boldogság?

Kérdelem éjjelem, nem felel –
Az álom nem vihette el,
hisz álmom oly sokszor boldog.
Ott másképpen mennek a dolgok,
nem az élet keserű fonálát
gombolyítják, Álomország vonatát
más elvek irányítják –
Más síneken futnak a kerekek,
kattogásuk – szeretet, szeretet, szeretet.
Szeretetváros a végállomás!
De szép is ez az ébrenálmodás...

Hópelyhek hullnak –
Karácsonyok múlnak –
Már nem is számolom –
Köddé váltál?
Álomkarácsonyom...

Emlékmás

(A költészet napjára)

A Yellowstone park sziklái
ezer éve állnak ott.
A Yellowstone park sziklái
ezer éve boldogok.
Mert az olyanoknál nem létezik
boldogabb,
mint akiket ezer éve
simogat a Nap...

*

Olvad egy kis patak,
s ahogyan útra kap,
mozdul a táj,
hideg, havas...
Hóember mosolyog,
kabátján fekete széngomb
a zár,
de az a szív meleg
és odabent -
valami fáj...

*

Az a néni – az utca végén –
egy kis házban lakott.
Az a néni – az utca végén –
egyszer megsimogatott.
Az a néni – az utca végén –
még cseresznyét is adott.
Az a néni – az utca végén –
már nagyon régen
halott...

*

Dorozsmai emlék

Egy régi ház, s az udvaron
a ház mögött egy szélmalom.
Egy kisfiú, egy kislegény –
ezer kaland szíve helyén –,
sok holdas éjt, sok álmodót...

*

Hogy elfutott, hogy itt hagyott,
a hatvan év, mint régi kép,
s a képen ott egy szélmalom,
a ház mögött az udvaron...

*

A régi ház ma kőhalom,
s eltűnt már a szélmalom...

fényesi Tóth János (fényesi)

Mert voltam erős is

Mert erős is voltam, míg nem tudtam erősségeim,
tudtam sírni is, mert nem ismertem gyengeségeim.

Mert én mindig olyan vagyok, ahogy te látsz
magadnak! Van, akit Isten csak úgy leköpött a
földre, kábán lép, tétován néz szét, s nem
hisz a költők ábrándjainak. A sors kegyes ahhoz,
aki süketnek születik! Most, hogy időm lejár, és
függöny mögötti múltamra nem ömlik már fény,
tudom, sokszor, - mint szélben papírlapok -
csak éltem. Mert csak így tudtam, és bocsásd
meg a bűneimet, mert nem tudtam mi a bűn!

Szempillámmal söpörtem apró szálakat karokon,
kék verseket láttam, és fekete dombokon vitt
piros széle az aszfalton alvadt vér hajléktalanságának.
Fák leomló halvány brokátja alá bújtak árvaságukban
a megfélemlített akaratok, és egymáshoz lapulva
suttogták ember neveit a szenteknek. Ott voltam,
mert nem tudtam hol kell lennem. Félttem is, mert
nem tudtam mi a félelem!

Mint ködben a fény, csak romboltam, de utam
nem lett világosabb. A virág, amit nem téptem le,
hajlása az útnak, árnyéka a keresztnek, mind
bennem élte túl ötvenhat évem, velem száll
meg nem tett dolgaink alvó tejútjára, s mit nem
hallasz az est csöndjében, bennünk átkozódik,
visszhangzik szüntelen. Túllépünk, egyszer mind
túllépünk a vágyakon. Látomások, kibogozhatatlan
én jogosultságok és gyarló emberségek kövületei
köröttünk, s bennünk mindenfelé. Pedig ember is
voltam, mert nem tudtam, hogy kell embernek lennem,
és ütöttem is, mert nem tudtam, mi az ütés.

Mert nem tudtam mi a temetés, szép betűket írtam
fehér lapokra, és megbotlottam, mert nem ismertem
akadályt sehol. Enyém volt minden, mert nem tudtam,
hogy semmim sem lehet, és elvettem, amit tudtam, mert
nem tudtam, hogy el tudom venni. Szóltam, mert nem
tudtam mi a csend, és hadakoztam, mert nem
ismertem a békesség nyugalmát. Tüzet szítoztam, mert
nem ismertem a kristály hideg józanságát.

Már gyenge lettem, mert láttam, oktondi lettem,
mert tanultam. Már nem tudok semmit. Most élek.

Benned én már

Benned én már csak fülelni járok,
mint regél sűrű mézű napokról
az idő nagyanyja, s keszkenője
csücskét igazítva hajolva látni
néma ajkú gyermekei fölé.

Benned én már csendes csitulás
vagyok, tengerszemnyi bomlott
rendszerelenség, egy életközeli
jövőbelátás féltése, amolyan - hidd
el nincs változás-, nadragulya.

Benned én már gombtalan, könnyed
átmenet nélküli időtlenség vagyok,
emlékezetlenség kiesés, hamut
permetező, nagyságában is esendő,
Isten-arcú klónja minden szenvedésnek.

Benned én már csak...úgy vagyok, mint
féktelen ritmusa a vér folyni akarásának,
egyszerű fizika, lüktetés, erő és hatása az
erőnek, közlekedő edény, fájós ízületi
előrejelzése a talán megéljük korszaknak.

Benned én már csak úgy vagyok, ahogy
te bennem, élet.

Mint válladról (Galéria I. Terem)

Válladról omlott, hámlott vakolat
lepled. Azt mondtad csak egy pohár,
és maradtál éjszakára.
A reggel fénye
mellbe lökött,
a világítóakna
szinte
felrobbant,
összeszorított térded közt
remegett a beton-szürke pamut párolgása.
Festettem,
festetted,
festettük
harmadik
személy nélkül, körmöd alá kéjesen hasítódott
a zsákutca fénykévéje.
Összefogott hajadba bújtam,
kint megdőlt az Idő, és rácsúszott
a pergő festéktől rejtjeles ablakkeret
monotonságára.

Elmondom *(Reflexió Wass Albert: Üzenet haza c. versére)*

Elmondom az itthon maradtaknak,
nincs változás sem fenn a lombok
összebukásában, sem lenn a lehullt
levelek kuszaságában; ahogy tört ág,
elveszett fény sincs hiábavaló.
A szó még a mienk, de a halál
csöndes dac.

Elmondom az örökké kétkedőknek,
hogyan volt itt már fénye egyenes
a kaszának, lófarkas zászlót
szaggatott a kereszt éle, és vérré
vált a patakok összefolyása.
A szó még a mienk, de a halál
csöndes dac.

Elmondom az estéről reggelre éhezőknek,
hogyan nem mondhatok semmit!
A nincsből nem terem más, csak
kegyelem majd, mert a nincstelen
kegyes, s nem marad gazdag temetetlen!
Mert csöndes dac, a halál már
nem lehet.

Elmondom én annak, kinek kezében kapa,
lapát, csákány, hogy utat nem törni kell,
hanem simítani, mit józanság táplál;
s a harangokat, a harangokat majd félreverik
megtört szívű suhancok, lábszáruk horzsolts
hitével botladoznak atyjuk elé, s az öreg,
ki már karcolta körmeit koporsója fájába,
bölcsőt farag, s gyöngyöző szeme
könnyeivel festi unokája álmát.

Mert nem lehet halálunk a csöndes dac,
mert Isten nem erre teremtette a puszták
őseit, nem ezért ette doni őseink csontjait
a fagy, és nem ezért imádkozik az anya!
Ide kevés már a papok szava, úgyis
pálfordulás az, ahogy hajnalra sárgállik!
Nem lép kettőt egyszerre a gaz, ha egy
lépésre csupán a jutalma!

Elmondom ez elmenteknek, hogy egy
se mondja soha, hogy kell tartani a
lobogót! Maradtunk szülőért, gyerekért,
hazáért, nem tudom miért! Egyre megy,
de maradtunk! Nekem ne tegyen voksot
ki nem itt lépi az utat, nem itt nézi az eget,
s nem innen lép ki rogyant házak árnyékába!
Az nem tudja a kérges tenyerek ráncaiban lapuló
apró vacogást, nem látja gyérfényű szemét
az éhezésnek!

De elmondom az elmenteknek,
hogy nincs bennem harag, ahogy irigység sem
feszít. Lesznek majd új vezérek tudom, lesz majd
szolga is sok, de nekem már soha nem lesz, már
nem, csöndes dac a halál!

A tökéletesség dicsérete (Négyből a második)

Miért roskadozik az Úr asztala
hamis ezüstök szertelen összevisszaságától?
Hol van már ébenfekete tisztaságával
a siratók fájdalma, s hová lett, ki őrzi
az elgördített kő érdekességét tenyere
vonalaiban? Kíválmunk oly szánandó,
mint oktondi gyermek szava, s épp ezért
félelmetesen tökéletes.

Földi László (Lacoba)

Hópelyhecske

Biztos tudod, de azért elmondom, hogy egyszer volt, hol nem volt, tán igaz is lehetett ez a kis történet.

A falu szélén lakott egy apró házban Hópelyhecske, Mamácskával. Ne lepődj meg, igen a picinyke lányt úgy hívták: Hópelyhecske! Talán 4 éve történhetett ugyanis, hogy hatalmas hóeséssel búcsúzott az óév...

Csak hullt, hullt, egyre csak hullt a hó. Mindent beterített. A kis faluvégi ház sem volt kivétel, ahol mamácska egyedül élt, jobban mondva Micivel, a kecskével. Szerették a helyiek, mert kotyogó kis varrógépén mindent megjavított, ám sosem fogadott el fizetséget, ezért inkább mindenféle apróságot hoztak neki cserébe. Tele is volt a kamra, akadt kolbász, szalonna, gyümölcsök, minden, mi szem-szájnak ingere, a tejért, sajtért pedig nem kellett a szomszédba menni.

Mamácska nagyon egyedül érezte magát, mióta az ember az égbe, a gyerekek pedig a szomszéd városból, valahová arra a nyugatra költöztek. Eleinte még félévente jöttek, de aztán már úgy sem. Az unokáit is csak fényképről látta. Mamácska sokat imádkozott, de nem sírt, beletörődött, hogy ennek így kell lennie. Maga végzett mindent a házban és a ház körül, így a hatalmas hóesésben is maga söpörte a keskeny utat, amikor a fáskamra felől nyöszörgésre lett figyelmes. Először úgy hitte, a Cirmos fial éppen, de azért gyorsan söpört a hátsó udvar felé egy kis utat.

Ám, mikor benézett, földbegyökerezett a lába, mert az utcai lámpa fényében mintha egy babapólyát látott volna. Hevesen vert a szíve – pedig már az esti gyógyszert is bevette – de közelebb merészkedett. Nem akart hinni a szemének, amikor egy apró kezecke megmozdult. Egy picinyke gyermek...

Nem tudta mitévő legyen, de végül gyorsan felkapta, és rohant a házba. Ahogy beért, felkapcsolta a lámpát – nem nagyon szokott világosságot kapcsolni, mert a pénz az kevés, de most nem volt mese. Jobban szemügyre vette a lepedőből, pokrócból rögtönzött pólóját, ahonnét a kezecske fölött két kék szemecske ragyogott felé, picurka szájacskájában a nagyujja, mely épphogy elfért a pisze orrocska alatt, amin egy hópehely billegett...

Mamácska nem tudta hirtelen mi történhetett. Visszaszaladt a fásba, hogy hátha ott leli az anyát, de senkit nem talált...

Rohant, be a házba, már levegőt is alig kapott, és közben Istenhez fohászkodott... Vízet melegített, tejet forralt. A forró vízben többször átmosta a kiscicák etetésére használt cumit és az üveget, majd kézmelegre hígítva megtöltötte. A pici mohón evett, majd elszunyókált.

Mamácska szeme sarkában apró könnyel, kezére tekert olvasójával a szentkép előtt térdelt, és imádkozott...

Négy év telt el. Egy kislány szökdécselt Mamácska mellett. Óvodába ballagtak. A lányka folyamatosan csacsogott:

* * *

– Mamácska, hogy lesz majd ott? Lesz sok gyerek? Te is ott maradsz velem? Mit fogunk enni?... – Pedig már jó előre mindent töviről-hegyire megbeszéltek. Hópelyhecske – mert így keresztelték meg annak idején, az orrocskáján sziporkázó hópehelyről – azonban mindent újra akart hallani... Szeretett oviba járni, játszani a gyerekekkel. Az óvodában aztán jött a Mikulás, és a Karácsonyfát is körbetáncolták...

Odahaza azonban csak egy fenyőágot díszítettek fel. Ám, ezen is volt minden, szaloncukor, gyertya, dísz és még csillagszóró is, csak éppen odakint nem akart leesni a hó, így ismét fekete volt az ünnep, ám, ők nagyon boldogok voltak...

***

Elérkezett a Szilveszter. Nehezen teltek ilyenkor a napok, mert nem volt ovi. Hópelyhecske nem szerette, hogy nincs ovi, bár sokat segédkezett a házban és a ház körül, este pedig a tanácstól kapott TV-t nézték. Főleg az esti mesét és az állatos filmeket szerette. Ilyenkor zárták be a kecskét és a tyúkocskát. Együtt mentek. Hópelyhecske mindent akart: bezárni az ólat, a kaput, fát behozni, kecskét fejni, még tüzet rakni is, de azt gyerekek nem szabad...

Most is elindultak az esti körútra, s ahogy kiléptek az ajtón, hatalmas meglepetés érte őket:

– Hull a hó, hull a hó! – ugrándozott. - De jó, de gyönyörű! – szaladt ujjongva a kaput zárni, s a hátsó udvarba érve halk neszezésre lett figyelmes...

– Mamácska, valami nyüszög ott – mondta ijedten. Ahogy kinyílt az ajtó, Mici jelezte, hogy észlelte közeledésünket, ám ahogy közelebb ért, meglátta a két gyönyörűséget. Az egyik hófehér volt, a másik pedig tarka. – Mamácska, Mamácska megellett a Mici. Két kis gidája van. Nagyon aranyosak. - Gyorsan ténykedtek – persze most is Hópelyhecske szeretett volna mindent – friss szénát és szalmát vitt az ólba, ám Mamácska is segített, hiszen ő többet fel tudott nyalábolni... Futás vízért, és egy kis búza is jár a kismama-Micinek.

– Jaj, Mamácska! Nézd milyen aranyos! – hiszen a tarka gidácska homlokán egy fehér csillag ragyogott. – Te leszel Csili, te pedig Pihe, hiszen olyan fehér vagy mint a hópihe, ami az előbb az orron billegett – csacsogta, s rohant a házba.

***

Csend költözött a faluszéli kis házba. Túl voltak már az esti teni-venni valón. Nem beszéltek. Mamácska a sarokban lévő szentkép előtt imádkozott, Hópelyhecske pedig magára húzta a takarót...

A pici lány és az olimpia

Első kép:

Esős, őszi reggelre ébredtünk. A nyárfák alja már rozsdás-sárga a lehullott levelektől, az eperfa még tartja magát. Valóságos színkavalkád. Az ős szivárványa...

– Hová mész, apa? - szólal meg egy álmos hang a hátam mögött.

– Dolgozni – terelem a szót, hiszen az én aprócska lányom tegnap kijelentette, hogy ő is indulni fog a futóversenyen, ahová engem a munkám szólít. Hiába próbálkoztam: hosszú az 5 kilométer, meg nincs is öt éveseknek verseny. Kemény volt az én pici lányom (Ugyan kire üthetett? – mondogatta ilyenkor a háttér). Nem maradt más, mint reménykedni, hogy korai lesz a hat órai kelés. Nem jött be.

– Igen. Tudom, elfelejtettél szólni, de már én is kész vagyok – előz meg a lépcsőn, és hóna alá vágja a gondosan becsomagolt tornazsákot. Nem is kérdezem mit csomagolt be, hiszen tudom minden ott van: futócipő, dressz, kigatyó, váltóruha, törölköző, sapka (és sejtem, hogy a mamától kikunyerált Balaton szelet is ott lapul).

Csendben folyik aztán minden. Nem szólunk egymáshoz. Nyitja a kaput, beül a trabi hátsó ülésére... Tízkor lesz rajt. Nekem addig még kemény melóm van. Kiosztom a feladatokat. Hatalmas a stáb, hiszen ezer indulóban reménykedünk. Mindenki tudja a feladatát, s ott serénykedik egy kislány is: a díjakat rakja a díszelgő asztalra, a rajtszámok osztásánál segítkezik...

Rajt, majd célba-érkezés... A célbírók korcsoportokra terítik a több mint 1200 célba érkezőt, közöttük az én lányom...

Eredményhirdetés... A tíz év alatti lányok versenyében 3. Földi Kornélia

Csillog a szeme, az érem a nyakában, az oklevél mindenek álma, s az ajándék kis spiritusz főző pedig alig fér a kezébe...

Második kép:

Kemény hidegre ébredtünk. Már túl vagyok a reggelikészítésen. Bizony, így kezdődik egy edző napja az edzőtáborban, aztán irány a lőtér. A Junior Biatlon Világ bajnokságra készülünk. Nyolc versenyző, két edző és egy vezető. A lánycsapatban, mint ranglistavezető – a kiemelt Dira Betti mögött a második helyen az én lányom neve olvasható.

13 év. Hatalmas idő. Korai kelések sok ezer kilométer, több ezer lövés, számolatlanul felemelt súlyzó, napi 1-2, ám sokszor 4-5 edzés, s persze iskola és minden, ami egyébként átlagos is.

– Apa, kész vagyok – mondja az utazás előtti utolsó kemény terhelés után. A terheléses lövedzés és egy kis szorgalmi Női-steiget szízt, plusz 30 percig.

– Futás, befelé – terelem a házba, hiszen gőzölög az egész teste.

Harmadik kép:

Forni a Voltri, Olaszország. Közel száz induló. Nem éppen ideális, szeles idő. Nagy a felhajtás, TV, újságok, szép számú nézősereg. A Nemzeti Sport faggat az esélyeinkről, melyek a tisztes elvárás szintjéig érhetnek csupán, és nyilatkozom: a célunk, hogy a legjobb versenyzőnk a mezőny első felében végezzen. Ez hatalmas eredmény, hiszen mi magyarok nem tartozunk az élmezőnyhöz... A második körben is hibátlanul lő egy magyar lány, nagyon kevesen állnak ilyen jól a nagy szélben, aztán a végén ott marad egy bukó, de már mindenki ordít, hiszen a hatalmas kijelzőn az áll: a 3. lövészet után az első helyen áll az a magyar lány (persze még sokan vannak a pályán), de ilyen nem szokott lenni. Nem szokott bennünket ilyen öröm érni. Az egész magyar csapat a pálya és a stadion környékén szurkol.

– Húzd meg! Nagyon jó!

– Már nem sok van!

– Gyerünk Nellike!

Igen. Földi Kornélia megcsinálta. Ott virít a neve a 19. helyen a 87 indulóból. Rajta kívül a húszbba magyarok junior VB-n csak ketten kerültek ezidáig. A Nemzeti Sport riportere is óriási meglepetésként hozta ezt a sikert, hiszen nem éppen az én nagylányomat várták az élmezőnybe. Nekem, mint edző-apának az esti IBU technikai értekezleten kapott pezsgő jelezte, hogy nem volt hiábavaló a hatalmas munka...

Tizenhárom évvel előbb, egy pöttöm lányka azt mondta az első 5 kilométeres versenye után:

– Apa, én ki fogok menni az Olimpiára...

Negyedik kép:

A kórházi bűdös már átjárja mindenünket. Órák óta várjuk a műtét végét. A főiskolán gyakorlás közben eltörött alkari csontokat toldozzák helyre...

Akkor még nem tudtuk, hogy a következő évtől Földi Kornélia lesz a legfiatalabb edző a magyar biatlonsportban, és az az olaszországi szép siker lesz a végállomás. Az olimpia így álom maradt, ám - Nellike - mint edző Bekecs Zsuzsa olimpikon felkészítésén keresztül mégis ott lehetett jelképesen a világ legnagyobb sporteseményén.

Gligorics Teru (Teru)

Évszakok

Ó mennyire fura ez az élet,
olykor mint a méz, épp olyan édeskés,
máskor ketté hasít, mint egy éles kés,
s a lélek mint a kisbárány, béget...

S ha tavaszi hajnal mikor ébred,
reggeli szél szalmatetőt tépdél és
mint a villám, mint egy erős földrengés,
mély álomból rázott fel, úgy érzed.

Ideér a búza-örlő nyár is,
égig száll a madárdal, ó mint zeng és
hódolattal áldást mond a méhzenge,
s egyet alszunk, itt van az ősz máris.

Azután majd hideg szelek járnak,
a fák lombján láthatatlan kéz fest és
habár igen szép ez a szemfényvesztés,
bizony már csak téli napok várnak.

Ó, mennyire fura ez az élet,
ősz fejedre borulnak a tél-esték,
ám ajkadon a remény még édeskés,
jön a tavasz, s minden újraéled.

Pilleszárnyon

Tavasza, nyár, ősz, tél is jöhet,
ma este már olyan mindegy nékem,
méregetem börtönömet,
s arcod nézem egy megfakult képen.
Itt voltam én boldog veled,
négy falam még őrzí minden álmod,
itt verték belém a szeget,
mikor koporsódra borult lányod.

Üres az ágy, üres a szék,
hideg szoba az, ami még vár ma,
pislog, pislog a gyertyavég,
nincs senki, ki karjaiba zárna.
Könnyes párnám átölelem,
százszor helyébe képzellek Téged,
unokákkal az ölemen,
fogságban tart ez a földi élet.

Ó, de vágyom átrepülni
tegnapomon, holnapomon túl is,
csendesen elszenderülni,
feledni az életet, mely úgyis
jaj, de gyorsan messze illan,
mint a fecske, szárnyait kitárva,
és utolsó óráimban
pilleszárnyon repül el a lárva...

Hazafelé

Már nem soká fog a csillag
tündökölni odafent az égen,
lassan elfut az éjszaka,
s lám, én még az utcát járom ébren.
Kis kocsmákból az emberek
hazafelé dülöngélve járnak,
s boros szájjal dúdolgatnak
búcsúdalt az elköltöző nyárnak.

Mozdulatlan az éjszaka,
csontváz-fákon levél már nem rebben,
alattuk egy fiatal pár
elveszve az örök szerelemben...
Kóbor kutya üres szeme
nem vetődik rá segítő kézre,
ha valaki járna is itt,
ahogy máskor, most sem vennék észre...

Hajnalodik, sűrű harmat
hull az útra, fejemre s a fákra,
gyenge ír a bennem égő,
olthatatlan, örök szomjúságra.
Mennék haza, ó, de mennék!
repítsetek, repítsetek szárnyak!
Jaj, de minek, miért menjek?
Odahaza engem már nem várnak...

Én legyek

Legyek a hajnal, ha sötét az álmod,
utadon káprázó lámpafény,
holnap is én legyek a láthatárod,
szívedben vigasz, ha nincs remény.
Legyek a napfény a felhőtlen égen,
az éjben fényszóró csillagod,
találjam meg lelked a szélben, ha
zarándok utadon elhagyod.

Legyek az ölelés, perzselő vágyad,
nekem őrizd minden csókodat,
legyek lágy hullám a tenger ha árad,
könny, ha már mindenki megtagad.
Szíved örökre enyémbe zárom,
ússzon előttem, mint délibáb,
árnyékok vagyok, a te utad járom,
s kimúlok, ha fényed nincs tovább.

Almafa virága

Este van, hullik az almafa virága,
mint szemfedő, borul az álmodó világra.
Fátyolos szemekkel követem szirmait,
repülnék én is, de lelkem, az nincs ma itt.
Harmatos varázslat borult a tavaszra,
kismadár válaszol szerelmes szavakra,
dalolnék én is, ha lennének szárnyaim,
ha lennének vetve a földbe még álmaim,
hullatnám szirmaim...

Keletre tekintek, arra már este van,
csend van és nyugalom ott, s milyen messze van...
Búzaföld között a pipacs hogy integet!
Csak egyszer még látnám, de jól tudom, nem lehet.
Köröttem fehér az almafa virága,
szép ez a világ, de nem olyan, hiába...
A tegnapot keresem, s nem tudom hova ment,
pár hideg emléke maradt csak idebent,
s egy szemfedő odalent.

Haász Irén (haaszi)

Kockaházban

Az én egem pasztell színű,
az én napom hunyorgó neon.
Lamella csíkok az ablakon,
fényeket szűrnék este ötig.

Az éjem is hol pasztell színű,
hol átláthatatlan fekete.
Óvatos redőny hull lefele,
ha hét után az alkony törik.

Az eget toronyházban látom,
éjszakám egy kockaház foglya.
Rab vagyok én is régtől fogva,
mértani idomokba zárva.

De néha nyírt fű – illat csap meg,
és ujjongó hangokat hallok.
Akkor mindent enyémnek vallok,
s elröppenek, mint a madárka.

Pozdorja

Festett egem hasad. Kiált a fa
födém, a pozdorjalemezzé gyúrt.
Recseg, kívülről elkapta a fagy,
bent a meleg. Kettő közé került.

Harctér ez itt! Mint minden más, ami
ellentétes erőknek játékká vált,
igyekszik a fronton kitartani,
szorongatva repedő tapétáját.

Mint árapály tágul, s húzódik össze,
holtában is él. Lélegzik, mozog.
Kint fagy, bent hő. A kettő között, közbe'
a lemez zokszava felimbolyog.
Csaták hőse. Minden tél kárvallottja,
őrangyalom. Új tapétát hozok.

Csapda

Ha kemény volnál, mint a kő,
hideg lennél, nem éltető,
talán több biztonságot adnál
homoknál, tollnál, izzó vasnál.

Ha formálhatnálak, mint vasat
formálnak át izzó parazsak,
alakíthatna - azt hiszem –
edzett acéllá hús vizem.

Ha kezem közül nem peregnél,
mint kavics-homok ér-peremnél
folyton-folyvást ős-konok daccal,
leigáználak szelíd arccal.

Ha lágyabb, puhább volnál tollnál,
minden sejtembe behatolnál,
rám súlyosulnál, míg csak élek.
Talán már nem is szeretnélek.

Menni vagy nem menni

Már rég nem arról van szó,
hogy kolbászból van fonva...
mégis, a kitántorgó
szaporul, mint a gomba,
hazát hagy el, meggyászol,
elmegy vissza se nézve,
hisz csóró lehet bárhol,
ha nincs lehetősége.

A vasfüggönyt felhúzták
egy újabb szabadságra,
s mi csak a kolbászt láttuk,
de azt nem, mi az ára,
hogy minden szét lesz verve,
üzem, gyár és barátság,
s mindannyiunk keserve
az, ha sírunkat ássák.

Erő, tudás, bátorság,
ha máshol keres fészket,
mérgezi népe sorsát,
rossz döntésekre késztet.
De minden számvetésnek
csak egy vége lehet,
eszesnek, tetterre késznek
itthon adni teret.

Agglegény ballada

Egyszem árva ül a bálba',
érik az ő balladája,
hosszú terem széksorába'
ül a bálba' szegény árva
legény, vad nők karéjába';
óh, irgalom atyja, vége!
hej, nyugdíjas nők körébe
vetette nyugtalan vére...

Műfogsorát csattogtatva
indul rohamra a falka;
egyik borát kínálgatja,
más zakót igazgat rajta.
Szempilláját rezegetve
süteményt négy hölgy töm bele,
s ahogy megszólal a zene,
parketten forognak vele!

Jaj, ez a vén gyerek mit tett!
Egyedül elmerészkedett
oroszlánok barlangjába!
Mint a medvét idomárja
táncoltatja; szegény árva,
csörög már, csörög a lánc;
lelki szemmel máris látja
magát szörnyű rabigába!

Vörös ajkak, festett hajzat –
késve jön rá, sárkányfajzat
a kis özvegy szomszédasszony
– eget rá isten rogyasszon -
aki ide csábította,
józan észről megfosztotta,
s várja most, mint vájárt főte,
agglegények temetője!

Búsan konyul keze-lába,
beletörődött sorsába,
elkábult már szegény pára,
bajszán sütemény morzsája,
vágyik egy kis pálinkára.
Azután csak egy van hátra,
lesz, ami lesz, meg kell tenni:
paphoz, vesztőhelyre menni!

Hanyecz István (stefanikus)

Zenebohóc! átírat haiku

Néma csendben ül,
est kedvence, a bohóc,
fellépésre kész

*

Kifestve arca,
ruhája nagyraszabott,
cipője színes

*

Trombitát próbál,
ügyes zenebohócunk,
kicsik kedvence

*

Dobpergés és tus
porondra lép bohócunk
csetlik-botlik ő

*

Fogja hangszerét,
szól az „il silenzió”
jutalma vastaps

Végzet

Ne csak mindig a szépet lásd meg tükrodben
valós képek torzítják most az életed
legyünk bátrak szembenézni önmagunkkal
mert sorsod irányítva lesz a végzeted

A hősnő csatája *(ajándék egy festmény margójára)*

Ó, mily' fenséges eme alkotás
egy hősnő tekint le rám a vászonról.
Napjait a földi létnek,
ő ádáz csatában küzdé végig.
magányosan, délcegen egyedül a kies parton,
középkori harci díszében,
nehéz páncél ingben.
Állig felvértezvén, véres csatának hevében.
Áll itt ő nyertesként, csata után némán.
Lecsendesült már az öldöklés világa,
végleg elnémult a kardoknak zaja.
S maradt véres a kösziklésnek partja
Lábai előtt hever, Márvány-tenger horizontja.
Gyönyörűn kékjében tükröződik páncélos alakja
Szépen, lassan a Holdfénye is lopakodik,
meg a fekete csillagos lovagok is
az éjnek ezüstös leple alatt.
S vigasztalan sisakja, ott hever lába előtt
Ő imádkozik, Mars Istenéhez, csendben kéri Őt,
fogadja el ajándékba összetört szívét.
S az ádáz csata után,
még megmaradt becsületét.
Lelke megtisztult e véres harcnak mezején.
– Színei e képnek lenyűgözően szépek,
itt e vászonról énhozzám is beszélnek. –
Köszöntöm hát a csatát nyert hősnőt,
e fenséges festményt, itt a tárlaton.
S légyen üdvözölve ecsetnek mestere e vásznon.

Őserők, emlékek egy Cunami-ra

Amikor bőszült őserők birokra keltek
vadon ők taroltak, pusztítottak, öltek
ember pusztult, megsemmisült az élet
cunamik söpörtek el gondtalan létet

emlékek a régmúltból, most fájó képek
tíz esztendő telt el, begyógyulatlan sebek
Újra itt a parton, ahol most csend honol
élesen, hirtelen minden fülembé zakatol

pillanat műve volt az egész, élő, fájó múlt
Egyedül sétálok az esti fényben a parton
velem sétál a magányom, a hold sugárral
Csillagfények gyúlnak, itt ezüstös sugárral

Emberiség ébredj végre, lásd be, tenni kell
Büntetlenül élni nem lehet, most lépni kell
óvjuk a Földünket, a jövő nemzedékeknek
hogy majd unokáink is boldogan itt éljenek

Mennyi kérdés kísér e magányos sétámon
csendesen morajlik a tenger, esti szeanszon
Békítón, csendre inti a fájó múltnak hangját
simogatón, szelíd hangon feledteti zord arcát

Hardik László (ho)

Dundi bimbók a csúcson

Virág vagy
de le vagy vágva
a Világ nagy
de te vagy párja

A félve remélt
a félelemért
Poklokat megjárva

magokat keverve
ragokat tekerve
fogalmazgatod
a valló másod

gyökér levél vágott szárad
Csöndben csitul csal csodákat
fátyol a valóságon
Celofán

Hegedűs Csaba (Navarrista)

Szolgáltatás és szabadidő

Szolgáltatás Magyarországon: Avagy munka után a családdal szeretnél lenni? Vagy magadra időt szálni? Ne légy már nevetséges.

OTP

Sorban állás. A jegyeket összevissza szólítják, egy rossz jeggyel akár fél órát is lehet állni, míg egy jóval csak 10 percet. Hátráltató ügyintéző, csomó papírmunka. Nem akar például ingyenes bizonylatot kiállítani, hogy mennyi pénz van a saját számládon. Sőt, nem vehet fel az ember pénzt a saját számlájáról. Pénzfelvétel. Havonta bizonyos összeg fölött (150 000) minden felvétel az automatából +600 Ft. Ha csak megnyomod az automatán, hogy nyomtasson egy cetlit, mennyi pénzed van, 50 Ft! Személyes felvétel több ezer Ft!!! A pénzt, amit odaadsz a banknak, hogy ő ingatlanokat vegyen belőle, valutával üzleteljen és más bankokba fektesse kamatozni, számodra horribilis plusz költségekért érhető el? Havi számlavezetési díj (300-500Ft), bankkártya éves díj 3000 Ft. Átutalási díj. Na ez nagyon vicces. Vettem egy CD-t 100 Ft-ért. 80 Ft átutalási költség, de mivel hétfőre volt így hétfőn utalták át, tehát 280 Ft átutalási kezelési költséget is felszámoltak. Aztán 510 Ft volt a postai ajánlott levél súly minimumon. 1000 Ft-ból jött ki egy 100 Ft-os CD hála a Magyar szolgáltatásnak.

MÁV

Amikor legjobb esetben 8.5 óra munka után eljutsz a vonathoz, ami 1.5 óra alatt el kellene, hogy vigyen Pestről Szolnokra vagy fordítva, gyakran elgondolkozol ennek a tejhatalmú monopóliumnak a létjogosultságán. Minden második héten extra késés a szokásos késés mellé. Példa Pest felé. Szeptember, hideg, felsővezeték szakadás, Nagykátán leállunk 18:00 körül, hajnal 2:00 kor indul-

tunk tovább, 4:00-re értünk Pestre. Példa visszafele. 17:00 kor indulna nyugatiból, 40 fok van, felszállunk. 1 órával később indul, nincs klíma, fel se szálltunk volna ha előre kiírják. 20:20 körül bedöcög Szolnokra, a nyolcas buszt lekéstük, 22:20-assal kellett hazamenni. Mert megtehetik. És hadd idézzek a Keletiben álló hatalmas tábláról: 1 óra késés után lehet kérelmet benyújtani 30%-os térítésre. 2 óra késés után (korlátlan felső határ) lehet benyújtani igényt 50%-os térítésre. Inkább nem kommentálok.

POSTA

Azt hiszem, ezt senkinek nem kell bemutatnom. Egy olyan szolgáltatás, aminek alapból másnap-harmadnapra meg kellene érkeznie, de csak horribilis összegekért lehet korábban szállíttatni. A törekenység felárral jár, tehát egy csomag pl. 2000 helyett 3000 Ft-ra rúg, és ugyanúgy bevágják a csomagtartóba. De nem, nemnemneem, a postának ez nem elég, ő értékpapírt árul, biztosítást köt, megveszi a lelkedet, annyit állsz sorba, hogy már akár a pult mögé is beállhatnál dolgozni, ha már ott vagy.

BEVÁSÁRLÁS

Legeslegjobb esetben csak 5 percet kell sorba állni, és ebben nincs benne maga a termékek négy legtávolabbi sarokból való összeszedése. Az élelmiszer veszettül drága, így a leárazásokkal és kedvezmény vadászattal lehet valamelyest a normál árakat elérni. Például vegyen kettőt, -200 Ft. Nem lehetne úgy, hogy az előttem lévőéhez hozzáadnák az enyémet, mint második terméket? Vagy miért nem adják 100-100 forinttal olcsóbban? Bah. Tíz kasszából 3 nyitva van? Csoda történt.

KÖZLEKEDÉS

Valahol valamit mindig felújítanak, egy fél évre szétverik az útszakaszt. De azért az 50-es évekbeli buszok meg villamosok meg metrók még mindig vígan pöfékelnek, miközben rakja a sofőr a szenes kazánt. És elég gyakran le is robbannak. Ha nem, megúszod

egy forgalmi dugóval. Beázik a metró, a villamos váltója hipp-hopp elromlik, és csak visszafele tud menni (megtörtént eset). Ami még ennél is rosszabb, az az elvesztegetett idő, amit lekéssett csatlakozásra várással töltesz. Most ment el a 33-as, várhatsz 15 percet, elhúzott a metró, várhatsz napszakasztól függően 2-3-4 (vasárnap 5-6-7) percet. Azon veszed magad észre, hogy az 50 perces út Pesten keresztül az albiba, igencsak 1 óra felé fog rúgni.

APEH

Attól tartok, ezt sem kell senkinek bemutatnom. Órákig állsz sorban, csak a szabadnapodon vannak nyitva. Állandóan jogtalanul tartozást számláznak ki, hiába mész be, akár kétszer is, hiába szkennelik be a papírjaidat, minden egyes alkalommal elfelejtik, és nincs hozzáférésük a már bent lévő dokumentumaidhoz. Sőt, amikor az önkormányzat fizette a TB-met, tartozásként számolták fel, mivel nem jelentkeztem ki a magánszemélyként való TB fizetői kötelezettségemből. De szépen mondtam! Lényeg, hogy amit kaptak pénzt, azt nekem tartozásként számlázták. Mivaaaaan? Apeh.

Hepp Béla (a_leb)

Csendes őszi dal

Egy őszi képre fűztelek fel
fáradt napokkal, tűz-szelekkel,
szénaillatú verssorokban,
árnyjátékokban álmodoztam;
elfutó felhőkbe font alak,
csöndes dalokba oldalak.

Már messze jársz, már szinte nem vagy,
emlékeidből minden elhagy,
mégis, az őszi reggelekben
illatok tiltják elfelednem,
voltál, és voltunk, hűlt mesének
szól ez a csöndes ének,

s ahogy a dallam visszafáj még,
magamból újra messze járnék,
rőt levelekbe túrva térdig
elvesztett színek, álmok kérdik
csöndes dalokba szórt szavakban;
miért, hogy veszni hagytam.

Beszél a szél, s én hallgatok csak,
súlytalan ringó halk daloknak
ívein álmok, múlt szerelmek
hiszik, hogy újra áttelelnék
csöndekbe temetve, teveled,
akár az őszi levelek.

Féltelek

Reszketnek fönns az éji csillagok.
Gyémántporokra törnek, szikrakék
színük szerelmes ívén megfagyok,
s ha már a csendjük sem ragyog,
legyűr a horda- hordalék,

s leszketnek lenni a fénytükör tavak,
sötét vizükbe' félelem talál,
pixelre tört, ezernyi árnyalak...
talán csak csillanó halak,
talán kegyetlen vízhalál,

s leszketnek erdők, messzi réteken
zápor zokog vak égiháborút,
a szikla sír, tövébe térdelem
apró lámpásnyi fényjelem,
üres porába fáj az út,

s leszketnek csöndek, álmok és falak,
hiába mind,
hiába vártalak,
Te messze vagy, s én egymagam vagyok.
Reszketnek fönns az éji csillagok.

Imádság háború előtt

*(A verset Ady Endre: Imádság háború után
verse ihlette bennem.)*

Uram, háborúba megyek én,
keményítsd kővé lelkem,
ne hagyd, hogy pöröljek magammal,
ne hagyj kétségre kelnem.

Nézd: lobos vérem egyre tódul,
s félek, nem jövök vissza.
Úgy engedj el, hogy hinni tudjam,
föld ezt a vért nem issza.

Eltettem minden képet Rólad
amit kegyed teremtett,
hogy megmaradjon, megmaradjak
örök időkre Benned,

s nézd Uram, a lábaimban
messze tájak feszülnek,
fájdalma minden katonának,
akit majd anya szül meg,

harcolok majd, és árkot ások,
Téged hívlak a bajban,
ölelést, csókot elfelejtek.
Uram, remeg az ajkam.

Uram, ha harcra szánt a sorsom,
ne kérdezd, küzdenék-e.
*Békíts ki Magaddal, s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.*

Carpe diem...

Még visszatart a nyárba szórt aranypor,
a fénybe fúló színek orgiája
harsány-magát világra ordibálja,
lépten, nyomon ezernyi szélharang szól,

és vak zsivajba szédít el magamtól
a félelem, a józanság hiánya,
hogy bőjtje lesz, ezerszám lesz ki bánja;
megcsal a nyár, a mégse' volt aranykor.

Én úgy szerettem mind a nyári csöndet,
pacsirtadalt, a visszhangos kakukkot,
ahogy a szél a náddal táncba görbed

s kihunyt tüzekből bársonyos hamut lop...
harmóniámat torz terekbe törted,
nyár, mondd, miért kell álmokat hazudnod.

Önnek írok...

Önnek írok, így felidézi bennem
régi életem - volt egy igen, egy nem -
s a nincs tovább félbeszakadt vitákat,

önnek írok fél esemesbe rontott
itt ragadt időt, eszement bolondot,
s a nincs tovább csepp monitorra száradt,

önnek írok árva sorokra tépett
múlt időt, egy összeragasztott képet,
s a nincs tovább tört borítékba gyűr be,

önnek írok, a századik levél ez,
holt ezüstje rám folyik, összevérez,
s a nincs tovább sodor végtelen űrbe.

Írok, és kiáltani csöndek jönnek,
hűlt szerelmem árnyait írom, Önnek.

H. Gábor Erzsébet (hzsike)

Anyám szemében

Anyám szemében gyöngy a könny,
tekintetében nincs közöny,
csak biztatás, csak szeretet –
árjában szinte elveszek.

Tenger az, gyönyörű óceán,
elnézném, bámulnám óraszám;
átölel, megnyugtat, mint ahogy,
réges-rég karjában ringatott.

Vele a boldogság szárnya vitt,
segített bennünket drága hit...
Jóanyám szemében könny ragyog,
tükrében reszkető gyöngy vagyok.

Istenem, ne vedd el tükrömet –
sohasem volt abban gyűlölet!
Ragyogj még sokáig, tiszta tó,
gyermeki lelkemre írt adó.

Szoríts kebledre szép hazám

Szoríts kebledre szép hazám!
Fogam nyomától ég a szám,
ajkamat rágom – sós a vér,
élni kevés az órabér.

Ne engedj menni szép hazám,
vállam feltörte már a vám,
hagyd meg a házat hol lakom –
befű a szél az ablakon.

Áldd meg a földem, Istenem,
nékem a jó csak itt terem,
szeretnék élni emberül –
levesbe hús már nem kerül.

Látod a gazdag, hogy virul?
Arca szégyentől nem pirul!
Éhes a gyermek, inna is –
anya érzi csak kínjait.

Kalászos búzát adj nekünk,
kévébe kötni ott leszünk!
Száz szél cibálja szép honunk –
ne hagyd veszni az otthonunk!

Idegen földön, jó Urunk,
gyökeret verni nem tudunk...
Magyarnak nevelt Jóanyám –
szoríts kebledre szép hazám!

Feléd az úton

Feléd az úton a szél kísér,
szelíden átfonja vállamat,
örömöm szárnyra kap, égis ér,
tenálad szeretni vár a nap.

A völgyben ezernyi vadvirág,
bodzafa ontja az illatot,
enyém az erdő, a nagyvilág,
dúsgazdag szegényen így vagyok.

Vigyáznak reám a régi fák,
ismerik hópuha léptemet,
szívemben vajúdó, szép imák –
elébed szalad a képzelet.

Vadász vagy, király, s én hódolok,
dalomtól omlik a várfalad,
létemhez levegőt ott lopok,
vágyunkba fúlva a fák alatt.

Feléd az úton a szél kísér,
imába kulcsolom két kezem,
örömöm szárnyra kap, égis ér,
tehozzád szeretni érkezem.

Karácsony volt

Karácsony volt. A hó pihélt,
szerelmes szomjunk inni kért –
ártatlan, édes titkaink
varázsa most is visszaring.

Világolt nekünk ott a Hold,
ünnepi fényű lámpa volt –
kezedben apró, kis kezem,
hideg volt, mint a jégverem;

de benn a szívünk rőt-vörös,
duruzsló lángban röpködött –
kit érdekelt a hó, a fagy,
a boldog téli ég alatt?

Csókodnak édes langya ott,
ajkamra hintve hallgatott –
reményt szitált a rezge Hold,
gyönyörű, áldott este volt.

Őszi zsoltár

Ébred a hajnal, parázson táncol,
bíborba fúl a felhőfodor,
s minthogyha égne, vöröslőn lángol,
úgy lobog kinn a csipkebokor.

Rőt színű lombok, aranyló fények,
az erdő színes palástba bújt,
kerengő levél örül a szélnek,
ruháján éltes, fakó a múlt.

Gesztenyék érnek, kabátjuk szárad,
gomblyukuk bomlik, hullik a szem,
birsalma sárgul, illata árad,
bennem is égi öröm terem.

Ablakom tárva, nézem a tájat,
reggeli pompa, ragyog a Nap –
akár egy festmény! – varázsa áthat,
mint mikor zsoltárt dalol a pap.

Horák Andrea (Kankalin)

Madárdal (haibun)

Hallod-e?

Neked szól minden ének, kórusba kívánczik az évszakok mesés madárhada.

Néhol kicsit hamiskásba hajló, itt-ott disszonáns, bár lelki zenéje tökéletesen tiszta, kristály.

Egy szólam örökké tiéd, amit eztán mindig magadnak mondhatsz, ám csak *Te* hallhatod, már ha megtalálod.

Talán nehéz kiválasztani a hivalkodó, a sablonos és az elveszett közül, mert míg az egyik harsány, a másik fakó, addig a harmadiknak félve fáj beléd a hangja.

A gyilkos nyárban is frissen ébred minden madár. Egyikük virgonc, a másik dúdolván dédelget, derűbe hajtana.

Hát nem tudtad?

A madarak mind érted énekelnek, miközben tollruhájuk temérdek színben pompázik, avagy mindvégig szürke marad.

A ruha?

Nem az teszi őket, hanem a dal maga.

A nyár mindig ígéz, az újabb idéz, a legújabb kuszál, hát nyisd ki jól füled apró érzékeit!

Légy részeg hallgató, de mindvégig csönd vegyen körül, úgy mélyedj magadba, hisz csakis akkor hallhatod meg saját madarad üzenetét!

Ne félj, mindig lesz tér-zene, mint ahogy a harmónia és a visszhang is örök.

Nehéz madárnak lenni, mert nehéz a dal.
Törékeny szárnyakkal kell röptetni azt, aki kételkedve hallgatja a
muzsikát, pedig még a fényt is hangjegyekre váltja, hogy attól a
szél is szólamokban lengedezzen.
Hallod-e?

nyárutó zenél
szomjazó madárdala
belőlem hallik

Mesélj nekem

Ma vág a szél, s ha támad, én bebújok...
ne félj, csak ért öledbe fészkelődöm.
Veled halok, mitől talán e súlyok
erőtlenek. Becézz, te röpke öröm.
Meséld el azt, miként fakadsz mosolyra,
ha szűk szavunk a percbe új reményt csal,
kimért időnk keserv felé sodorna,
de *most mesélj nekem*, s talán belénk hal.
Tudom, te is zuhansz a gondod üzve,
a szél kikezd, de úgyse bánt, vigyázlak.
A napra nap jön, éveket betűzne,
az élet így adott, de még kívárhat.
A gondolat komoly, s kívált eretnek.
Csak azt tudom ma már, miért *szeretlek*.

Nekem az Ősz...

Az ősz nekem ma mást jelent.
Avarba szédült létemet,
hol ég tovább salakba zárt,
s esőre ring e ritka láng.
Nekem az ősz *Te* vagy.

Az ősz nekem ma mást jelent.
Titokba tévedt végtelent,
világnyi létet és varázst,
belőle bajló tisztulást.
Nekem az ősz *Te* vagy.

Az *Ősz* nekem ma mást jelent.
Mosolyba szépült könnyemet,
derűre hulló harmatot,
hisz én is neked az vagyok.
Vagyok, s az *Ősz* leszek.

Szétszaladt szonett

Bent ma már december oszt: magán-magány.
Lélek ontja színeit, s a nyűtt porond.
Tűnni tér a lelked ifja, míg a lány
szép szavaddal él, mivel belül bolond.

Játszma ez megint. A fényed óhaján
tűz a Nap, s a régi is kivált erős,
ám te csöndre térdepelsz magad jaján,
és ma épp ledőlsz, miként az árva hős.

Én csak álmodok tovább a percemért,
órabérbe' szűkülöm magam baját,
ám ha hallanád az ócska percegést,
szerteszét szakítanád a sóhaját.

Tudd, hogy égek, úgy, ahogy szerelmed ér;
szétszaladt szonettbe sült falat kenyér.

Tintakék

Tudod, nem értelek. Évek óta szólt
szavam feléd, kerestelek...
én kutattalak sok árnyba bújt betűn,
nem érdekelt ha próza volt,
csak ittam szép szavad, és virult nedűt
szitált az élet így nekem,

mintha bomba-szórt szívemre tintafolt
terülne. És e szín a *kék*.

Megannyi kék tolult fölém repesve,
a többi szín csak minta volt,
s esőre írt magányod versbe szedve;
szelíd szavadra tűnt a sár.

Sírhatok gyönyört, ha könnyem kellene,
bár illatod ízére várt az ajkam.
És ma hallgatag cikázna kés hegye...
hát előtte még a hangodat halljam!

Aztán fakóra vált e kép?
Örökre fennmarad mesénk.

Jóni Barna (*barnaby*)

A mélység koldusai (*az aluljárók fiaiért...*)

Süvít a szél, zúg a metrószel.
Fekete angyalok, fehér szárnyakkal
repdesnek a mélyben. Haldoklik a tér.
Kiáltás hallik... a néma enni kér.
Csak én hallom? „Csak én hallom!”
Őrjöng, feldübörög száz tonna acél,
zsebekben markolászik a félelem.
Bocsánatos a bűn ha szánni képtelen?
Arcok mosódnak az üvegekre,
falakon sztárok: szépet minden felületre!
Hallani: sarjad a fű már a domboldalon.
„Túllőtte magát”... suttog a kijáratnál a sokadalom.
Apró angyalok, beesett szemekkel!
Feketék szárnyatok, feketén árnyatok...
Vadászik már a Nagy úr, ne várjatok
kegyelmet! "Csak egy gyermek, még gyermek!"
Ki vigyáz rátok? "Vigyázzatok!"
Kiegttek a lányok. Unottan bámulnak,
tekintetük üres. Érzéseket nem árulnak
pénzért. Üdvözítő szépség! Majd aláhullnak
ők is a tisztító mély verembe.
A sötét vadász tapsol, nevetését messze
elviszi a metrószel. Még szerencse...
Kóborolnak néma angyalok a sötétben,
kisírt szemekkel éjjelente.

A Nők dicsérete...

Ti Nők, szépek, szenvedő szíveknek ígézet,
lányok, kislányok, mosolygó nap orcátok.
Liliom- szüzek, ébredőn tüzes lelkekkel...
Agg matrónák, bölcsek, koravének,
Örömlányok, örömanyák, gyászban
maradt özvegyek. Nélkületek üres az élet,
veletek jár a gondolat, bennetek él a lélek...
Szirmaira nyíljon a virág kezekben,
gyöngyös rokolyátok fényben, öletekben
mag ébredjen, hasadjon, szerelem tűzzel égjen...
Ti Nők! Napbolygók! Örök vonzalma a férfiszemnek.
Visszatérnek hozzátok, mint ahogy keringő égitestek.
Elvagyódnak, elülnek, majd megkerülve,
összetört szívekkel lábaitok elé terülnek.
S akkor szeszéllyel, kacéran, csalfa bájjal
világot rengettek meg egy pillantással...

Szóljon hát a dicsérete, a mindent uraló női nemnek,
zengjen ének, s kinyíljatok, mint bimbói az érzelmeknek...

Jelenkor...

Terítéken a mának minden galádsága,
vasalt fehér ingben, széles nagykabátban.
Bújtak is a gyávák pince-szűk odúkba,
belefűrtak, összehányták undorodva.
Nyálas esti lázban koktélt vedeltek
a sarki bárban. Bögyös cicák keverték
szőkén, és a világvégét ünnepelték.
Másnapra minden álmukat kiheverték...
Egy szippantás a „jóból” úgy tisztul az agy!
Valóságképem cserben soha nem hagy.
Kéjenc fiúcskák hű szerelemre vágynak,
nyoma sincs már a jónak, egyből anyáznak.
Vesztesnek született e boldog nemzet,
felhagytak ősi jussot, temettek rendet.
Palástot pallost, jogart reméltek bátran,
Elcsereberéltek mindent a nagyvilágban.
Whisky szódával, vagy csak tisztán jéggel?
Határtalanul érezni a csillagos éggel.
Vásárra vittek minden hű göröngyöt,
amit a tegnap épített, a ma romba döntött.
Elvándorolt zsebekbe a közös jószág,
ebül szerzettként veszejtve minden ingóság.
Elveszett a múlt is, a szép illúziók.
Siratja magát egy nemzet. Úgy tízmillión...

Vízió

Szédült diabolókkal tetemre hívás,
vagabund totemoszlopok világok között.
Mártírok, kurtizánok, sarlatánok, sírás.
Az apokalipszis lovasa cédának öltözött.

Felhígult szerepek, elcserélt szövegkönyvek,
újkori Nérók, modern szemétdombokon.
Elementáris élmény, halálközeli fokon.

Vasszögek, vasmarok vasakarattal.
Együgyű messiás-várás, csendes sirám.
Ki fogja az első követ szerelemmel kivetni rám?

Vértelen ajkakon komisz a kegyelem.
Eltékozolt életek, fekete szirmokkal virág.
Véredből titkos gyötrelem alagutat kirág.

Elvarázsolt szimfóniák, fejedben lüktető hangok,
tüzes szekereken pokoli fényszerenád.
Viharvert angyalseregek, repdeső árnyak.
Néma templomokban-kitépett nyelvű harangok.

A Parnasszusra...

Elszabadulnak a lelkek, s égnek vágy-lebegésben
fel nem emelve az égig, kínyaik ősi keresztjét,
zsarnoki csended Parnasszus, már rég veled unják,
s hogy zengjék búját hárfádnak, nem nagy e kérdés?

Szétnéz, még mielőtt fölemel száz lelket a földről,
úgy bont szűz keserédes csókot homloka szirtjén,
és az aranyló tincsek hullnak, gyöngé karokra
nő-Pegazus szárnyán szív félt szava, s él nagy örömben.

Káli László (Captmemo)

Október

Ebben a megfáradt világban, így október közepén,
félúton a nyár és tél között. Mikor minden fa, bokor
színpompás ruhába öltözött, egy régi kép dereng
bennem. Egy másik ősz talán..., ha jól gondolom,
még egy másik világ is esetleg. (És más emberek)
Az jutott eszembe, mikor is egy ködös, hideg este
azt mondtad, mennyire fáradt vagy. Én meg persze
tudtam, hogy erről aztán biztos nem ez az istenverte
időjárás tehet. Hanem csak úgy belém fáradtál el.
Akkor pillanatnyilag nem találtam erre gyógyírt.
És ha jobban bele gondolok, igazán meglehetősen
hosszú idő után sem. (Sosem) Persze, ez nem jó hír.
Főleg, mert azóta rájöttem, hogy nem is az október,
és nem is az ősz tehetett róla, hanem csak magától,
előtte belém fáradtál. De olyan halálos fáradtsággal,
mint falevél a pillanatban, mikor aláhull az ágról.

Néha még...

Néha még álmodom. Elmúlt idő húrjain álmod
zenél a kallódó gondolat. Veszett fejsze mind.
Mert mit ér, hogy egykoron minden szép volt?
Lábam alatt a fűszál is, s az égbolt fenn, amint
szikrázón szórta rám melegét, vagy ha milliónyi
csillag közül próbáltam azt az egyet megtalálni,
amely épp a Kedves felett ragyog. Mit ér mára?
Csak emlék, hogy volt perc, mit érdemes várni
akár heteken át is. Egy szó, egy mosoly, és mind
a kacagás, mely a legszebb zene volt. Már nincs
mi több lehetne! Hiszen a minden volt az enyém.
Én esztelen, rést marva szívemen, veszni hagytam.
Néha még álmodom. Már nem színeset, csupán
mint régi fekete-fehér film, ujjam közt úgy pereg
a perc. Negatív csupán. A Kép... az elveszett rég.

Egyszer volt...

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy egyszeregy. Ilyen egyszerű tény az, hogy volt valahol egy szegénylegény, és valahol máshol egy szegényleány. És persze, hogy ugyanott élt egy szegényember meg egy szegényasszony. És itt is a mese vége kedveseim, ez ennyi volt. Mert ugyan ki hinné, hogy ebben a bizonyos szögesdróterdön inneni mesevilágban, ahol a nagy mesemondók vígan élnek, mindössze egy lenne a szegényember és szegény párja, meg szegény fia, és még szegényebb lánya. Arról meg nem szólnak a népek és mesék se, hogy a hatalmas vár kastélyában hogy, miként lehet széttáncolni sokmilliárdnyi cipőcskét. Olyan igazi kamucipőcskét persze, hiszen mögötte offshore székből mesél az Isten. S a nép, az isten adta nép, nem új mesét ír ma, mint valahol az ötszáz. Hallgat, mint a birka.

És mégis csak...

És mégis csak a HIT számít! Még akkor is, ha néha ámít.

– Hegyeket emel, vagy félre állít –

Amiben hiszünk! Jövőben, múltban... Hinni minduntalan!
Hisszük jövőnket, múltunkat, vagy éppen a múltban látva
önnön jövőnket. És olyan mindegy hogy az én múltam,
vagy más jövője (vagy épp más múltjában az én jövőmet
hiszem éppen, vagy más látja saját múltját a jövőmben.)
Csak a HIT! Hinni abban, hogy előre, nem visszanézve!
Az elkövetett hibákhoz nem visszatérve, és nem törődve
a kételkedőkkel. Hinni, akkor is, ha már nincs is miben.
Hinni, hogy lesz! Vinni a lángot tovább, akár mindenben,
de akár a semmin is át. Én hiszek. Hiszek egy Istenben,
hiszem a feltámadást! És néha már magamat is elhiszem.
(Mert minden emberben valahol ott lakik egy kicsi Isten)
Legalábbis... én így hiszem. És bizony mondom nektek,
akik ma még nem hisztek, egy napon csodára ébredtek.
Mert csoda lesz, ha leltek olyat e földön, akinek hihettek.

Kedvesem...

Kedvesem, hidd el nekem, jobbat érdemelsz...
mint én vagyok, és.... lehetek valaha... majd veled
sokkal jobbat találnál... hiába... ezer mondat...
ha nem vagyok... veled...! Százszor jobbat!
Talán nélküled... már én sem leszek... aki lennék,
aki szeretnék... hiszen, hiszem, hogy veled!
Egymásra, s magunkra lelnénk egymásban, és
önmagunkban... válaszút... szívem érted... dobban
ha lobban... jobbat érdemelsz, sokkal, százszor jobbat.
A sarkadban sarokba... szorítva fogam... közé neved...
hiába... küzdök magam... magammal vinnélek...
csakhogy bennem... a tudat, miszerint... ez a végső
szerelem... talán nekem már mindenhez túl késő...
én tudom, rossz... vagyok egyedül... menthetetlen...
mégis, inkább így elérhetetlen... mint érdemtelen.

Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)

A tó mellett

A tó partján ültem félszegen.
Lábaimnak épp csak hízelgett,
mégis éber álmokat ontott belém
a meder mélysége, mely oly sekély,
hogy akár egy csöppnyi légy
is sétálhatna selymes felszínén.

Már rég elbújt a Nap a föld mögött,
utat adva a fénylő Hold árnyai előtt.
Csak dalol a világ, s már elbújt minden virág,
a nesztelen csendbe fonta át magát,
de nem félelmük viszi álomba szirmaik csodás,
bár hanyatló illatát, hisz még álomba zárt
létüket ünneplik az éj sötét folyamán.

Levelek összefonva adnak menedéket
az éjben elhaló pillangók nemzetségének,
s talán még száz csodás élet meg nem született
szivárvány képét idéző életnek, melyet
nem láthat emberi szem, nem érinthet a kéz,
de a tó vize talpamon róluk mesél.

Emlékül Nagymamámnak

Szemeid lehunyva,
Ugye látod már,
Milyen tágas a világ.
Lelked újra hazatalált.

Isten szívében pihensz,
S ragyogva szállsz.

Megfáradt tested eltűnő ugyan,
De örökké itt maradsz,
Hisz szívembe zártalak,
Mióta megnyílt életem kapuja.

Te már tudod, hogy nincs halál,
S utolsó szavad is ez volt talán,
Amit tiszta tekinteted mögül
Súgva adtál át.

Könnyeim az öröm cseppjei,
Melyek szereteted által fogantak meg bennem,

Mindörökre ...

Játszik a bogár

Táncol a sárban a bogár.
A felkelő nap fénye átlátszó szárnyain át,
életet rajzol a pocsolya halottnak hitt tükrére.

Játszik a bogár az árnyakkal, a fénnel, a széllel,
aztán, mint mindig, továbbrepül,
s egy színpompás virágra kerül.

A szirmok lenyűgöző légységében
örömet talál, s maradna is talán,
de a szél szárnyán tovaszáll,
s egy fűzfa haján dalol tovább.

Hallja a levelek suhanó nesztét,
bár, mintha újra élné életét,
mosolyba forduló szárnyai viszik tovább.

Tudja, mindegy hová,
hisz az élet mindenhol más,
de mindig eleven, s szeretete örökké lágy.

Önvalód

Kereszted csendje felett, megdermed a képzelet.
Már lehunyta szemed, hisz úgy érzed nincs tovább.

Bár a leporolt könyvek életunt lapjai mögül
előbújik újra önvalód,
s rádöbbsz, hogy vágyaid nem te vagy,
az csak illúzió, mi délcegen simogat.

Már tudod, vágyaid veszte vagy,
igaz, hallod még a hangokat, mik zivatart
súgnak elméd lüktető tövébe,
de már nem fáj a világ.

Eltűnt a vad akarás, s álmaid helyére
a levitézlett káprázat után,
harctalan lelked megvillan önmagad előtt.

A leplezetlen valóság nem más csupán,
mint tündöklő önmagad, s egyszerű csodád.

Kiss Péter (*kisssp*)

Elmúlt a nyár...

Szürke hangon átbukott az ősz a dombokon.
Nyirkos ágak hajlatát a szél cibálja szét,
hallgatom, immár az alkony jár a víz felett,
múló nyár az ég alatt bágyadtan integet.

Hulló harmat átcsorog a fonnyadt fű között,
ágak rothadt kérge ontja barna illatát,
bokrok között árva varjú búsan kucorog,
együttérzés, szeretet a sírjában forog.

Menekülők lepik el a kopár földeket.
Ki ad nekik vándorbotot, vizet, kenyeret?
Fagyos tél terít be szívet, embert és hazát,
hol van testvér, ember, isten és felebarát?

Elbukott ma már az ősz a szürke dombokon,
hajlatát a nyirkos ágnak, szél cibálja szét,
hallom, hogy a fáradt alkony jár a víz felett,
múló nyár az ég alatt, bágyadtan integet.

Hangok

Szürke eső cseppje gurul alá, lomhán,
szétfröccsen a zenészek fényes trombitáján,
amint a nedves fűben ballagnak a nyitott sír felé.
Távolban gyengén, árván kondul a sápadt kisharang,
sötét árnyakat, suttogó lépteket borít be a hang.
Szénpor szabdalta karcos arcú férfiak állnak
sápadt asszonyok fáradt, lágy tekintete mögött.
Sorsok fakó képei félve vonulnak át,
a súlyos gondolatokat összekuszálják.
Mélyben küzdők himnusza sajog fel rézhangon.
Lassan a halott bányász teste a hideg földbe ér.
Fájdalmas esti szél mellbe bök, csontokba hatol,
s a dombról egy fagyos árny a néma völgybe kísér.

Kormann Zsolt (zsoloo)

Azok az évek...

Azok az évek, ...sűrű csendességek,
mélyből emelkedő füst-oszlopok...
megtelik lelkem velük, emlékeikkel,
mikor lélegezve belé szívok egybe,
s felébredve, rájuk visszagondolok.

Messzeség fakó tavaszába réved
semmin függő, lehunyt tekintetem,
s ködök takargatják el a völgyet,
hol megismertem azt az édes érzést;
pillangó játszott kíváncsi szívemen.

A pillangó elreppent,...csak az álmok,
azok gyötörnek és vigasztalnak máig.
Félelmekkel és reménnyel játszom azóta,
s hasztalan vesződni ezekkel ember módra,
gondjuk leköt minden napra a halálig.

Holnapom hiába vár, ha hív a múlt,
körhinta repít pántlikás lány után,
kinek zsebpénzből vettem törökmézet,
s szeme kékje maga volt az ígézet,
mégis nyár végéig csak vágyva bámulám.

Színes rétek, s felnőtt szerelmek jöttek,
s szűk lett a tér betöltenem szókkal,
olyan jólesett sivár nyaramra,
parttalan magányom erdőtüzeit oltani,
mint hévséget olt el leány és fiú csókkal.

Álom kerülget immár, lomha kábulat,
feledésbe fúl egy ismeretlen kacaj,
a bántó kérdések elülnek lassan,
csak egy pizsamás alak bámul a tükörben
és ő sem tudja mi a baj...

Azok az évek, ...sűrű csendességek,
mélyből emelkedő füst-oszlopok...
megtelik lelkem velük, emlékeikkel,
mikor lélegezve belé szívok egybe,
s felébredve, rájuk visszagondolok.

Kováts Péter (skorpio)

Egy magányos éjjel

Falnak fordulva alszik a múlt,
Megszépített emlékképek peregnek
Remegő szemhéjai mögött

S én behunyt szemmel nézem a jövőt
Ahogy színes délibáb varázsát veszthe
Lép át lassan szürke jelenembe.

Kozák Vilma (szusi)

Buszon

Későre jár. A buszon én vagyok az egyedüli utas. Gyér a világítás, álmosít. Csak néhány megálló, és leszálok. Az első ajtóhoz megyek, ahol a vezető ül. (Mégiscsak más, társaságban leszállni...) Jelzek és bámészkodom. Fél szemem egy tükröt észlel az utastérben, fönt a sarokban. Jó nagy. Nem lehet nem észrevenni. Nem nézek föl, csak gondolom: azért van ott, hogy a vezető láthassa, mi történik a busz belsejében. Rémlik, mintha ilyenekkel még nem találkoztam volna.

Felnézek.

Tényleg tükör.

Ovális.

Alatta felirat.

Szép vagy!

* * *

Szélesen vigyorgok.

Ne máááá, milyen kedves!

A legklasszabb az, hogy nem is látom magam benne.

Ez egy esélyegyenlőségi tükör.

Tetszik.

Hazaérvén elhaladok a nagy előszobatükör előtt.

Nem nézek bele.

Megtörne a varázs.

Édesanyám

Még most is érzem
óvó tekinteted
ahogy int, mit szabad
és mit nem lehet.
Ma már, ha mégis
utolér a fájdalom,
gyógyító kezed
többé nem foghatom.
Mennyi lemondás és
mennyi küzdelem,
utat törtél nekem
egy édes-bús életen.

Amit tőled kaptam, az
a legnagyobb vagyom:
szereteted acélpajzsát
ím' most továbbadom.

Lettem

hűvös bársonyszalaggá,
mely a kezedben lángol,
sérült lázadóvá
ki a nyugalomhoz pártol,
és ha téged hallgat
nem tud beszélni magáról.

csalódás

Törbe csalt álmok,
a valóság küszöbén,
elvéreztetek.

csendben

Csendben közelíts.
Két világ közt lebegek.
Felébredhetek.

keserűség

Vedd el még, ha kell.
Vegyél mindenből kettőt.
Nincs feltámadás.

Topi

Van tisztos polgári neve is, de azt senki sem tudja. Olyan, mint egy megfejtésre váró rejtvény, melyhez semmiféle kiinduló pont nincs, ezért aztán, senki sem akarta megfejteni.

Beszélgéseink során hamar kiderült, hogy Topi már mindenhol járt a világban, volt ahol többször is, és mindenkit ismer. Volt, aki a haverja lett. Volt, akivel csak itt-ott, ha futólag is, de találkozott. Kizárt, hogy ezekben a dolgokban bárki is überelni tudta volna.

Eleinte, a rend kedvéért próbálkoztam, de amikor mesélni kezdtem a palau-i medúzákról, akik több ezren élnek egy tóban és nem csípnek, mert nincs ott természetes ellenségük, így vígan lehet közöttük úszkálni, Ő felhozta a campbell-szigeti 11 méteres hullámokat a 700 kilós főkaival. Amikor félénken megemlítettem, hogy volt szerencsém találkozni a vanuatu-i parlament elnökével, Ő bevallotta, hogy az elnököt ugyan csak futólag, de a feleségét, mondhatni közről ismeri. Igazából Topi, „merőkanál” volt minden lében.

Pest környékén lakott egy kis faluban, ahol természetesen Ő rendezte a halászléfőző versenyt. Azon az őszön hamar hullani kezdtek

a levelek, ezért úgy gondolta, hogy egy gondosan összetereletett kupacot eléget. De, mivel a kupac nem nagyon akart meggyulladni, előkerítette a titkos favorit acetonnitriljét, és ráloccsantott belőle egy nagy adagot a levélhalomra. Ám, amikor meggyújtotta az belobbant és felcsaptak a lángok egészen Topi pofázmányáig. Suttty, leégett nagy hirtelen a szemöldöke, a pillái, valamint az orra és az álla hegye.

Konkrétan úgy nézett ki, mintha egy forró vasalót nyomtak volna az orrára. Ezt a sztorit több bulvár újság is megírta, színesítve azzal az információval, hogy mindezek után, ezzel a fejjel, beállított az önkormányzathoz tűzgyújtási engedélyt kérni a halászléfőző versenyhez és meg is adták neki...

Burmában jártában (ma már Mianmar) sikerült kiutasíttatnia magát az országból.

Tudni kell, hogy Topi hátizsákos turistaként járta a világot. Semmi szervezés, fő a spontaneitás. Autót bérelt sofőrre, és elvitette magát azokra a helyekre, amelyeket látni akart.

Itt is ez történt. Egy helyen kiszállt fényképezgetni, amikor is megjelent két állig felfegyverzett őr, szó nélkül fejbe vágták és feldobták egy leponyvázott kisteherautó platójára. Társasága is volt, egy amerikai párocska. Kétszáz fok volt a ponyva alatt, ezért nagy megkönnyebbülést jelentett számára, amikor betuszkolták egy viszonylag hűvösebb zárkába. Napokig senki nem szólt hozzá, majd megjelent néhány fegyveres, és a legközelebbi határon kidobta Topit, hogy mehet isten hírével.

Ilyen előzmények után már nem hatott meglepetésként, amikor bejelentette, hogy egy hét múlva díszpolgárrá fogják avatni. Az, hogy hol, viszont igen. Nem ám akárhol, hanem... Vöcködön. Vajon mit kell ahhoz csinálni, hogy az embert díszpolgárrá avassák Vöcködön?

Már majdnem feltettem a kérdést, de aztán nem tettem.

Megvolt a válasz.

Ahhoz, Topinak kell lenni...

Valami átlátszó

Kitty extravagáns bombázó és 10 centivel magasabb nálam. A mi nap egy sóhaj hagyta el kontúrozott ajkait, egy igencsak figyelemre méltó sóhaj.

– Imádnék...valami narancssárga, átlátszót.

Mi lehet egyszerűbb, mint egy narancssárga, átlátszót keríteni?

– gondoltam, és felmértem a lelőhelyeket. Emlékeim szerint eddig minden push feliratú ajtón való bejutáshoz minimum két teherhordó elefánt erejére és kitartására volt szükségem, ezért nekifutásból és teljes erőbedobással közelítettem meg a célpontot. Az ajtó hirtelen egész az ütközőig csapódott majd azonnal vissza. Legendás reflexem által picit felemelt jobb lábfejem még azelőtt megállította, mielőtt a még maradék fogaimat is kiverte volna. Hirtelen az érdeklődés középpontjába kerültem. Melyik köszönési forma ilyenkor a legpraktikusabb? – tűnődtem.

A szépjónapotot választottam. Azonnal elém sietett egy eladó, akinek a szeméből az volt kiolvasható: Ne tovább! Főleg a fogasok közé ne!

– Szeretnék valami narancssárgát és átlátszót – böktek ki.

– Mennyire átlátszót? – kérdi.

– Nagyon – pontosítok. Nem látszott túlságosan meglepettnék. Ez biztatónak tűnt. Amit előkerített, az maga volt a tökéletesség. Narancssárgább és átlátszóbb már nem is lehetett volna.

– Felpróbálom – közöltem és úgy is lett. Kis idő múlva hallom a kérdést kintről.

– Megfelelő lett?

Megfelelő? Micsoda kérdés? Maga a tökély. Elhúzzom a függönyt és feltárulok előtte teljes narancssárga átlátszóságomban. A vállam lefittyedt, az ujjam túllógott a középső ujjam körmén, húzott derékrésze pedig valahol a csípőm alján landolt és hónaljban sem lehetett szűknek nevezni.

– Öööööö...nagyon jól áll – vetette latba minden eddig tanult rábeszélő képességét, miután felocsúdott.

– Megveszem – ejtettem ki a szót, amelyet álmaiban sem mert volna elképzelni.

Dermedtem állt. Megsajnáltam.

– Bedíszcsomagolná nekem?

– Természetesen – fújta ki a levegőt megkönnyebbültem, mert azonnal kitalálta, hogy nem nekem lesz, hanem... Kittynek.

Vombatus ursinus

Ausztráliába való indulásom előtti estét baráti társaságban töltöttem. Elhangzott egy kérdés is, de mivel elég pörgős volt a társalgás, elegánsan elsiklottam fölötte.

Amikor gázt adtam és robogtam volna már hazafelé, látom, hogy valaki nagyon integet és kiabál utánam.

Fék csikordul, fej ablakon kidug, fül fókuszál.

– A vombat, a vombat!!! – ér el hozzám a hang.

Egy tuti jelet mutatok vissza, számíthat rám.

Rémlik, hogy Palika, az est folyamán említette, hogy nem hoznék-e a legújabb kis barátnőjének egy plüss vombatot, ha szépen megkér.

Ez a vombat fontos dolog lehet – filozofálok, ha még utánam is rohant.

Hazáig még elképzelem Csillácska plüssgyűjteményét...ahonnan már csak egy vombat hiányzik. Lenyűgöző lehet, de hát mindenkinek megvan a maga bogara. Csillácskának a plüss.

Másnap már a gépen jut eszembe, hogy wazze, lövésem sincs arról, hogy hogyan néz ki egy vombat.

Szégyen, nem szégyen, ez van!

Mindenesetre elhatározom, hogy mindenek előtt felkutatom az állatot.

Mint minden belváros, Sidney is, roskadozik a turistakütyü boltoktól, amelyek tele vannak a legváratlanabb plüss izékkal is.

Nosza!

Az alap: a kizárásos. Amelyik állatot felismerem, az nem vombat!

Kérdezni persze nem szeretnék, pedig annyira nem lenne szégyen, ha például egy ausztrál nem ismerné a pulikutytát, de a magyar ember más. Büszke. Olykor még a tudatlanságára is.

– Jó lenne, ha a kis árcédulán, a gyengébbek kedvéért, rá lenne írva a plüssmicsodák neve. De nincs.

Hopp!!! Mégis.

Két találatom is van, mindkettő közepes termetű, szürke, kicsit testes állatkát formáz. Tök egyformák. Mindkettő fel van címkézve vombatilag, csak az egyik dupla annyiba kerül, mint a másik.

Miután külsőleg nem látok különbséget köztük és már tudom, hogy mindketten vombatok, érdeklődésem az áraránytalanságra koncentrálni.

Fel is teszem a kérdést, pedig ha kicsit gondolkodom, magam is rájöhettek volna.

Az egyik ausztrál, a másik kínai gyártmány.

Magamhoz szorítom a kínait és most már megüdvözült arccal szemlélődöm a plüssbirodalomban.

Megérte.

Életemben olyan rondát, mint a hangyászsün, még nem láttam!

Ha egy kisgyerek mellé tesznek egy ilyen, örök életében frusztrált lesz.

De az én „kislányom” aki majd megkapja, mert azt is megvettem, már nagylány. Palika csapja neki a szelet.

Mondom Palikának itthon, hogy először a vombattal rukkoljon elő, és amikor a kislány könnyes szemekkel már a nyakában csüng, varázsolja elő a hangyászsünt.

Ha ettől nem dob egy hátast, akkor semmitől!

Kun Magdolna (lena1)

Néma búcsúzás

Elszorul a szívem, mikor visszagondolok
drága jó anyámra, ki némán búcsúzott,
és fájva integetett mikor azt mondtam neki,
újra eljövök, ha időm engedi.

S múltak a percek, a napok, és a hetek,
és semmissé lettek azok a régi ígéretetek,
mit anyámnak mondtam ott a kapuban,
ahol kitörni kész könnyem, visszafojtottam.

Visszafojtottam, mert láttam, ahogy titkon
fáradt arcán kiült az a szokott szívfájdalom,
mit én is érzek akkor, mikor gyermekeimnek
görcsbe rándult kezem búcsút integet.

Ha tehetném anyám, mindent jóvátennék,
letörölném arcodról a könnyek verítékét,
és kezed fogván ezerszer is megköszönném azt,
hogy vártál rám hűséggel ott a gang alatt.

Örök virágzó

Tavasza lettél bennem, örök virágzó.
Égi kürtön felharsanó szép muzsikaszó,
s lettél mellé csillagoknak aranyszínű lángja,
mely kihullt könnyeim szivárványba zárja.

Lettél bennem új élet, öröm, kacagás,
csendes magányomban társ és jó barát,
s lettél holdtűkrén szunnyadó ünnepi varázs,
mely elbűvöl, ha túl szürke a hétköznapiság.

Lettél te a ringató szó, szelíd vallomás,
álmatlan éjszakámon pár ábránd-látomás,
mely úgy ölel körbe, olyan nagyon féltve,
mint két puha tenyered áldott érintése.

Lettél nekem vigasz, hit és akarat,
mely kitartásra buzdít, ha létem veszni hagy,
s lettél a szerelemnek múlhatatlan láza,
mely szélszárnyakon repít az örök-valóságba.

Ősszel jobban szeress

Ősszel jobban szeress. Sokkal jobban kedves.
Mert az őszi elmúlásban a szív is többször könnyez.
Hisz ősszel az is olyan, mint a hulló falevél,
melynek csendes zizegése már haláldalt zenél.

Ősszel többször ölelj, többször csókolj meg.
Többször súgd a fülembe, hogy - nagyon szeretlek-,
mert ha fáradt lépésnyomom ősz-avarba téved,
lehet hogy tavaszt már többé sosem érhet.

De ha mindennap elmondod, mennyire szeretsz,
hervadhat e fáradt szív, és fájva könnyezhet.
Tudom, hogy lelkemben mindig nyarat ébreszt
tűzpipacsot viruló szerelem-érzésed.

Anyám tanítása

Anyám megtanított arra, hogy túlélő legyek,
és soha ne veszítsem el azon hitemet,
mely erőt és kitartást ad mindahhoz a perchez,
amik sűrűn záporozó könnyhullással telnek.

Anyám megtanított arra, hogy lesznek emberek,
kik a legnagyobb bajban is mellettem lesznek,
és minden árnyat minden borút elhessegetnek,
amelyek szívemre, lelkemre ránehezettek.

Anyám megtanított arra, hogy nem a gazdagság
az amiben megeléghetek az élet jutalmát,
hanem az a szeretet amivel majd körülölelnek
azok, akik önzetlenül velem éreznek.

Anyám megtanított arra, hogy mindent becsüljek,
ami a szívnek, léleknek oly nagyon kedves,
mert jöhet olyan idő mikor más semmi sem marad,
csak az emlékekbe rejtett boldogság-tudat.

Anyámról álmodtam

Álmomban anyám láttam, ifjan, erősen.
Nem volt ránc az arcán, sem könny a szemében.
A konyhában szorgoskodott, ott serénykedett,
mint ki bizton tudja, hogy arra tévedek.

Szép volt ez az álom, tündérien szép,
mert újra átélhettem az otthon melegét,
és újra érezhettem azt a fahéjas kalács-illatot,
mely ünnepivé tett sok múlt-pillanatot.

Mikor anyámmal álmodom, boldogan kelek,
mert tudom, van még hely, hová hazamehetek,
hisz amíg az álmok világában anyámra lelek,
én sem lehetek elárvult gyerek.

Lám Etelka (motoz)

Árván

A lemenő nap aranykoronája
ragyogó fényében
kúszott lefelé, s alámerült
a messzi horizonton.
Narancskorongja eltűnt
a hegycsúcsok jégsapkája mögött.
Helyet kínált az ezüstös felhőből
kisurranó fényes Holdnak,
s a csendes éjben szikrázó csillagoknak.
Álltam ottan én, egyedül, dideregve
nekidőlve egy kopár, korhadt fának,
és farkasszemet néztem egy fekete pókkal,
amely épp készre szötte selyemhálóját.
A fehér zúzmara csipkét horgolt
a vékony pókszálakra,
így köszöntve a karácsonyi ünnepeket.
A jeges szél átfújta testemet a hegytetőn.
Árvának, elhagyatottnak éreztem magam.
A fénylő csillagok közelebb jöttek,
szelíden köszöntöttek, körbeöleltek.
Valahol lent, a csendes völgyben
színes lámpákkal díszített fenyőfák világítottak.
A sok gazdag ajándék között
szinte alig lehetett rátalálni a szeretet mosolyára,
ahogy a többi árva lélekkel némán szemléltem
e furcsa világot.

Első szerelem

Mikor megláttalak,
ezüstport hintett elém a szél,
s hófehér gyöngyvirágok
apró harangjai csilingeltek
lábaid nyomán.
Nem kell, hogy felvedd
a legszebb ruhádat,
a csillogó ezüst topánkádat.
Elég, ha igéző szemeid tükrében
látom és érzem
az egyszerűségedet,
lelked tisztaságát,
szíved ártatlan, hófehér galambját,
mely halkán, csendesen turbékol.
Sugárzó szemeid
bánatos könnycseppjeit
a boldogság perzselő szikrája szárítja fel.
Végül szívünk heves lángja egybe forr,
összekulcsolt kezünk összefonódik,
mint két rügyező faág.

A nyár

Talán nem érzed már
a hajnal rózsá-illatát.
Talán nem látod
a nyár ébredő tündérét,
amint csendes lépteivel
átsuhan az izzó köveken,
és a színpompás virágokat
aranyecsetjével festi meg
a hajnalpír ölelő csendjében.
Halványzöld szemét ráemeli
a feljövő nap koronájára,
mely tüzes csókjával
aransugarakat küld
a mezei virágokra.
Kacagó felhők, vigyázzatok!
Mert jó a szél és elsodor,
vad ereje megtépáz,
húz-von, szaggat,
szelíden simogat, becéz
a selymes fűszálakon át,
és a feketerígó csilingelő hangja
aranykürtként süvít
végig a fák lombjain:
felébreszti az alvó természetet.

Írisz

Faragott, félig leomlott antik görög szobrok
hirdetik a múltat, élettelen szemekkel
kísérnek némán sors-utadon.
Ám Írisz, az Istennő, hírnöki pálcájával int, és
lepereg életed!
Vajon ez álom, vagy valóság?
Végigvonul életed, a főszereplő te vagy.
Letűnt ifjúságodat, letűnt szerelmeidet,
gyermeki tisztaságodat idézi fel, és ezután
” majd megérkezel az alkonyatban
tévedéseid macskakövein lépdelsz”.
– Okulj és tanulj életed utolsó lehetéig -
suttogja Írisz, az Istennő, és
ezerszínű fátyolba burkolt
alakja beleolvad a sötétkék éjszakába...
A hárfa halk, távoli hangjai békét kínálnak
fájó lelkednek.

Kinevetem a délibáb világot

Nem kell a gonosz lelkek pénze,
gazdagsága, sem hatalma,
melyet az üresfejű, értékek nélkül élő
árnyékok követnek, és
rabszolgává nyomorítják a népet.
Ébresztő, emberek, szemmel ne csak nézz,
hanem láss!

Kinevetem ezt a délibáb világot, mely
nem lát, és nem is hall.

Elűzöm a sötét démonokat, melyek
elszomorítanak, megríkatnak,
s könnyeim ezüstcseppjei igaz-
gyöngyként hullanak lábaim elé.

Zúgjanak fel a harangok,
csilingeljenek a nagy házak kapui
és a hajnalcsillag szikrázó fénye.

Világítsa meg minden halandó előtt
azt az ösvényt,

amely a tiszta értékeket mutatja nekünk.

Simogasd meg a fáradt lelkedet,
és tárd ki szívedet, hogy be tudja fogadni
a szépet és a jót, és gyomlálj ki
a gazzal borított kertetet.

Neveld fel az ifjú, nemes palántákat,
és gyönyörködjél bimbózó virágaidban,
melyek pompás színei és formái
szívárványt alkotnak.

Mint a tündöklő gyémántok, ragyogjatok!

Lőrinczi L. Anna (Anna1955)

Boldogságomnak

Vihart kavart az álom - három óra volt -
harang üdvözölte érkezésed; hagyom,
hogy emlékeim újra éljem, átjárjon
sok édes pillanat, s csengőn síró hangod.

Megélve úgy érzed, rohanva száll talán
a portverő idő, de fényedet homály
ne fedje el, lelked ne ostorozza vágy
– e múltadba hulló negyvenkét év után –.

Szeretni és szeretve lenni szüntelen!
– Csak ez jelentheti létünk jogosságát –
boldogságod örök és töretlen legyen,

ne törhesse bánat napok sokaságát.
– Nehéz tudat –. Jó világot adtam neked?
Kérem Istent, hogy ne Te fizesd az árát.

Búcsúzó

... majd egyszer mi is ott állunk a végén melletted
a végtelenbe futó, időtlen lebegésben,
de most még fájdalomtól megszakadt szívünk verdes
érted – elmentél és hiányzol a nevetéshez...

(drága sógornőm emlékére)

Ha eljő a Karácsony

...szíved szeretném kapni
átkötve boldogsággal,
édes kacajjal. - Bontva
add, mert kevés csak tudni,
hogyan vagy nekem.
Éreznem kell!

1978. február 10.

Az óra mutatója lassan lépkedett...
gyors dobolással zakatolt apró szíved,
az életért küzdöttél – szenvedtél velem –
s eljött a pillanat, hogy rád nevetsek.

Angyalok zenéje volt, ahogy lélegzel,
– néztelek –, a boldogság rám borult csendben.
Kukucsált a hajnal, jött az első reggel,
álmok megvalósulását hozta nekem.

Bár simíthatnám léted útját fényesre,
felnőttél és nehéz a napok küzdelme.
Isten segítse, és vigyázza léptedet,
mindig nagyon boldog légy, drága gyermekem!

Lyza Zsolcai (Lyza1)

Képek a rónámról

E széles nagy síkon, hol szél ropja a táncot,
hol pacsirta dalol, s árvalányhaj integet.
A kilenclyukú hídon szomorú bogáncsok,
ott most pusztaság fátyolozza tekintet.

Elhagyott tanyák, és gaz lepte utak mentén,
itt nemrég még csattogott a csikós ostora.
Nem lakik isten által alkotott teremtmény,
csak sors által üldözött szegénység koldusa.

A síri csöndben zörögve a szélkakas szól,
makacs árnyat vet, mit sejtelmessé tesz az éj.
Ez maradt meg nekem imádott világomból,
kínoz, akár egy megkeményedett dióhéj.

Eső után a ragyogó szivárvány –áldás –
díszlete mögött látni furcsa világokat.
Kemény magyar ugar, frissen megművelt szántás,
bódultan nézem szépségét, s vadvirágokat.

E széles nagy síkon, hol szél ropja a táncot,
hol pacsirta dalol, s árvalányhaj integet.
A kilenclyukú hídon szomorú bogáncsok,
már csak pusztaság fátyolozza tekintet.

Tarlótűzként égve

Emlékszel-e még arra a forró nyárra,
mikor a reggelt nem borította pára?
Szomjas, száraz virágok lepték a tájat,
meleg szél simította a lombos fákat.

A képzeletem odavarázsolt elém,
éreztem dobogó szíved már az enyém.
Szinte hallottam a hangodat a szélben,
a feltörő vágytól tarlótűzként égtem.

Mikor a te lelkedben is rózsák nyíltak,
érzelmeid testedben vad csatát vívtak.
majd az édes szerelem szárnyakat adott,
két karom feléd kitérve vártalak ott.

Emlékszel-e még arra a forró nyárra,
arra a zöldes-barna tüzes szempárra?
melyben oly csillogó fénysugarak égtek,
víg táncot jártak benne cikázó fények.

Ébredő gondolatok

A felhő ontotta könnyeit egész éjjel.

A fűek, fák levelein az esőcseppek szikráztak, a kelő Nap sugarainak hatására...

Az alvó tájat párafátyol borította.

Idilli hangulat kerített hatalmába, szemem álomittasan hunyorogva a fényt.

Még gondolataimban álmom szitálta hamvait.

A reggel már belopakodott a szobába, és a szemhéjam furcsa táncot lejtett a ragyogás hatására.

Friss, tiszta levegő áramlott be az ablakon.

Melegség járt át, s kedves, férfias arcod villant fel előttem..

Mily üde, friss jelenség, szívemben keringőzik a boldogság, ha csak rád gondolok.

Testemen érzelemhullámok futottak át...

Ideképzelvelek magam mellé, s ahogy nyúlok feléd szétfoszlik a látomás, és mély sötétségbe borul lelkemre nehezedő valóság...

Törött, gyönge szárnnyal

Nézd a láthatárt, nézz Te is az égre,
s láss mélyen szívembe és hidd el végre,
ringatom lelked, pókhálóba fonom,
tűzmadárként száll ki bársony ajkamon.

Minden rossz, amit az élet tartogat,
lerázom féltőn rád szakadt gondokat.
Nézd el nekem ezt az önző bűnömet,
hisz' én vagyok számodra a bűvölet.

Ha a tegnap leveti nyűtt rongyait,
újabb távlatok nyílnak, s ez boldogít.
Csapongok félve, törött, gyönge szárnnyal,
jössz-e felém egy forró vallomással.

A remény szörnyen makacs, kemény zsarnok,
átdöfi a lelkem, s egyre szorongok.
Mintha börtönbe zárna a gondolat,
vert seregként élem tovább álmomat.

Álmodban

Vágyod újra és újra
a mosolyt,
mint föld az esőt
az éltetőt
életre kelek újra
benned,
nézek a szemedbe
ragyogsz
cserébe szíved adod
szívemért,
hangod zenél
lágymallal,
tested teli
vággyal,
remeg az enyém
érintésedben
együtt táncolunk
az édenben
felragyogva,
édes mámorban,
engem ölelsz
álmodban

Mayer Edit Julianna (Julianna)

Édesapám

Tegnap hallottam ezt a megrázó történetet. A karácsony második napján látogattam meg egy kedves ismerősömet. A férjeink, mikor még éltek, munkatársak voltak. Egy kiránduláson barátkoztam meg Margóval. Voltak közös női témáink, eldiskurálgattunk, amíg a férfiak megvitatták a szakmai kérdéseket. Mint már nyugdíjasok, időnként Margóval meg szoktuk látogatni mostanában is egymást. Mielőtt ma elmondanánk a karácsonyi élményeinket, a gyerekekkel, unokákkal való találkozást, a szemem megakadt egy kinagyított bekeretezett régi fényképen. Egy kedves, mosolygós férfi arc. A fénykép a kis fenyőhöz volt alul odatámasztva. Kézbe vettem, és kérdően Margóra néztem. Mesélni kezdett.

– Gyermekek voltam, óvodás korú. Izgalommal vártam a karácsonyi meglepetéseket. December 24-én édesapám kerékpárjával elindult a piac térre, akkor ott árusították a fenyőfákat. Sikerült is szereznie egy szép példányt, a bicikli oldalához kötötte a fát, és elindult haza. Már az utcánkba akart befordulni, mikor egy veszetten és gyorsan hajtó autó elütötte apámat. Az autós kinézett a kocsiból, és tovább hajtott. Apám nagyot esett, de még fel tudott tápászkodni, kiszabadítani a fenyőt. A fát a járdára ráncigálta, de akkor már rettenetesen szédült. Egy kerítésbe tudott megkapaszkodni. Épp akkor ért oda a 15 éves szomszéd fiú, ő a forgalmas út másik oldaláról látta a gázolást. Ijedten igyekezett segíteni apámnak, aki csak annyit mondott: „Gáborkám, vidd el ezt a fácskát a kislányomnak, én majd később érek haza.” Sajnos, soha nem ért haza. Annyit tudok, hogy volt még annyi ereje, hogy szédelegve eljutott a Berciék házához, a tőlünk harmadik szomszédos házhoz, becsöngetett. Mire Berci szomszéd kijött, apám a kapu mellett feküdt. Berciék hívták a mentőt. A drága apukám mosolyát láttam még a kórházban. De

később már csak a képeslap nagyságú fényképen láthattam. Minden évben a képe a karácsonyfám mellett van, hiszen apukám az utolsó erejét arra használta, hogy eljuttassa hozzám a fenyőt, hogy örömet szerezzen...

Margó befejezte a meséjét, elgondolkodott, és még hozzátette: Láttod ezeket a gesztenyéből készített figurákat? Apukámmal gyakran séta közben gyűjtöttük a gesztenyét, és készítettük a díszeket. Az én karácsonyfámon minden évben függnek a gesztenyéből készült lovacskák, egyéb állatok meg a mulatságos alakok.

Máté László (winner)

Őszi merengés

Újra itt az ősz, már a sokadik.
A lelkemben érzem, és hajnalig
hallgattam, hogy zenél az őszi szél,
el is meséltem ma reggelinél.

Ilyen az ősz millió éve már?
Minden csupa lucsok, s a szürke sár.
Tényleg ilyen az ősz? Én nem hiszem.
Lehet csak a nyár kicsit megpihen.

Netán' a nyár és a tél gyermeke,
vagy az ősz az évszakok hercege.
És bár az éjszakák már hűvösek,
bizony a napsütés is szűkös lett.

A költözők reggel útra kelnek,
a hegyoldal zsong, mert szüretelnek.
Tudom, hogy az ősz lehet ilyen is.
Ezért mondom, szeretem, igen is...

Az érem színe

Kiki kikászálódott az ágyból, és mivel az ébresztőóra még nem csörgött, megnézte a világító számlapos órát. Negyednégy volt. Kábán, szinte még félálomban megindult a fürdőszoba irányába.

Kiki – polgári nevén Benkő Krisztina – tavasszal múlt tizenhét éves. Azonban a lányt mindenki csak Kikinek hívta. Több mint tíz éve sportolt, az élete volt az úszás. Végigjárta a ranglétrát, volt ser-

dülő és ifjúsági bajnok. Részt vett több korosztályos Európa és világbajnokságon, mi több, a két évvel ezelőtti ifi-EB-n felállhatott a dobogóra is. A tavalyi évben a felnőtt országos bajnokságon száz és kétszáz gyorsan országos bajnok lett. A verseny után Karcsi bácsi és Kiss László szövetségi kapitány leültek Kikivel, és felvázolták a lehetőségeket. Mégpedig, hogy minden esély megvan arra, hogy megússza az olimpiai kvalifikációs időt, amivel ott lehet a nyári játékokon. Ezt követően a kiválasztottak megkezdték a közvetlen felkészülést az olimpiára. Kiki pedig mindent ennek rendelt alá. Tudta, ha kijutna a játékokra, élete nagy álma teljesülne. Edzője, Karcsi bácsi szerint meg is volt minden esélye, hogy száz és kétszáz gyorsan teljesítse a szintidőt, mi több, a játékokon akár a dobogó sem elérhetetlen számára.

Kiki magántanuló volt egy jó nevű belvárosi gimnáziumban, májusban kell érettségiznie, de számára most a felkészülés mindennél fontosabb volt.

* * *

Még nem volt öt óra mikor az uszodához ért. A hátsó bejáratához ment és csengetett. Géza bácsi, a gondnok nyitott ajtót.

- Na, gondoltam, hogy te vagy az. Csak te jössz ilyen korán.
- De hiszen Géza bácsi is ilyen korán itt van!
- Az más, nekem muszáj, hogy hatkor nyitni tudjunk.
- Nekem is muszáj, hogy meg tudjam úszni a szintidőt.

Géza bácsi megcsóválta a fejét, de persze beengedte Kikit, aki tíz perc múlva már a medencében rótt a hosszakat oda-vissza, mint egy robot. Számolta a tempókat, és ahogy Karcsi bácsi előírta, az első tíz tempó átlagos, majd a tízedik és harmincötödik között erősebb tempóban úszta, végül a maradék négy karcsapás már a fordulót készítette elő. Számolt és számolt, fordult és fordult. Érezte izmaiban, hogy besavasodott, de leküzdötte a fájdalmat, és úszott tovább. Úszás, fordulás! Úszás, fordulás! Közben meg számolt. ...és persze számolta a megtett távolságot is. Hat kilométeren túl volt, amikor megérkezett Karcsi bácsi.

– Kiki! Te megint itt voltál ötkor? Nem megmondtam, hogy ne csináld! Szétúszod az edzésterveket.

– De Karcsi bá! Értse meg muszáj, hogy teljesítsem a szintidőt.

– Gyere ki a vízből, beszélni akarok veled – azzal ellentmondást nem tűrve elindult az irodája irányába. Az irodába parancsolt lány megszeppenve ült Karcsi bácsi íróasztal előtt.

– Mondd, hogy képzeled ezt? Azt hiszed, hogy nem tudom, hogy minden nap itt vagy már ötkor. Azt hiszed, nem tudom, hogy a tízenkettő-harmincas váltások helyett tíz-harminckettőnél váltasz, mikor nem vagyok itt. Teljesen tönkreteszed a felépített edzésterveket. Miért csinálod?

– Bírom a tíz-harminckettőt is. Higgye el Karcsi bácsi, bírom – válaszolt bátortalanul Kiki.

– És a fordulok?

– Ugyanúgy kijön. Kérem Karcsi bácsi, legalább egyszer nézze meg.

– Miért csinálod?

– Meg akarom úszni a szintidőt.

– Kiki! Azt így is meg fogod úszni simán, de ezzel a tempóval az olimpián a döntőben ki fogsz fulladni.

– Nem! Higgye el Karcsi bácsi, végig bírom az emelt tempót, sőt kétszázon az utolsó ötvenen még többet is. Próbáltam már.

– Holnap reggel a szokásos időben hatra jössz. Megnézem ezt a te kis magánedzésedet, utána döntök, hogy marad a régi kiosztás, vagy esetleg hozzájárulok ehhez az újhoz. Akárhogy döntök, vita nincs. Megértetted?

– Igen! Megértettem.

* * *

Kiki elsőnek csapott a célba és legbelül azt is érezte, hogy megvan az olimpiai szintidő. Boldogan mászott ki a medencéből. Teljesült egyik nagy álma, és várta a másik. Igen, olimpián érmet kell nyernie, úgy lesz teljes a siker. A szokásos procedura után boldogan borult Karcsi bácsi ölelő karjaiba.

Az esti bulin, mely felett az idős mester jótékonyan szemet hunyt, Kiki sportoló társai sorra gratuláltak a lánynak. Már persze aki nem tette meg korábban. A lány nagyon boldog volt. Ugyanakkor azt is tudta, hogy holnap hazarepül a csapat, és jönnek a monoton hétköznapiak. De most még önfeledten táncolt, és tőle szokatlan módon két pohár pezsgőt is megivott. Érezte, hogy ez az utolsó alkalom, amikor kiengedhet, mert nagyon kemény fél év vár rá. Előbb az érettségi, utána pedig teljes gőzzel az olimpiai felkészülés. Ugyan el akarta halasztani a vizsgákat, de erről se a szülei, se pedig Karcsi bácsi hallani sem akart.

Éjfél után került ágyba, de álom nem jött a szemére. Az olimpiára gondolt, az előtte álló feladatokra, és titkon egy éremre. Egy apró kis bronzra, mert azzal tisztában volt, hogy se Liu Wān-t* a kínait, se Jelena Aferist-et**, az orosz versenyzőt nem tudja legyőzni. Ők ketten külön kategóriát képeznek.

Hajnal volt, mire elaludt, álmában az olimpiai döntőben úszott és sikerült számára az éremszerzés. Csapzottan ébredt, tőle szokatlanul későn, majdnem hét órákor. Kapkodva pakolt össze, hogy aztán rohanjon reggelizni. Ez a lemaradás végigkísérte egész hazaúton. Amikor a Liszt Ferenc repülőtéren kilépett a VÁM terület kapuján, elsőnek anyát pillantotta meg, mellette apát. Boldogan borult az ölelő karokba, és nem tudta megállni, hogy el ne sírja magát. Végül összeszedte magát, és vigyorogva osztott ki néhány autogramot.

Másnap már az uszodában rőtta a köröket, ahogy az elkövetkező hetekben, hónapokban minden áldott nap. A sikeres érettségi után pedig már csak az olimpia lebegett a szeme előtt. Terveiben szerepelt ugyan, hogy a Testnevelési Egyetemen tanul tovább, de az egyértelmű volt, hogy ez jövőre lesz aktuális. Idén számára csak az olimpia létezik. Utána talán egy hónap pihenőt is tarthat, de most meg nem.

Minden reggel hatkor az uszodában volt. Leúszta a Karcsi bácsi által előírt távot, majd erőnléti gyakorlatokat végzett.

Délután masszírozással kezdett, utána erőnléti edzés, majd úszás. Kivéve a péntek. Pénteken délelőtt szabad volt, de szigorú előírás volt rá, hogy mit csinálhat – Kiki rendszerint otthon olvasott. Ebéd után az uszoda, és pontosan úgy, ahogy az olimpiai döntőben várható négy órakor leúszta a százat, fél hatkor a kétszázat. A száz métert tizenkettő-harmincas váltással, a kétszáz métert is tíz-harminckettes váltásokkal.

Három hét volt az olimpia kezdetéig, négy hét az úszóversenyek döntőjéig. Az edzésterv szerint az utolsó héten csak délelőtt volt edzés, és akkor is csak ötezer métert kell úsznia, utána pedig felváltva a százat és a kétszázat az eredeti edzésterv szerint, vagyis Karcsi bácsi nem járult hozzá a módosított váltásokhoz. Ezzel a szövetségi kapitány Laci bácsi is egyetértett. Kiki nem is kicsit csalódott volt, de pontosan betartotta az edzője utasításait. A mért idők ragyogóak voltak, kétszer úszott országos csúcsot százon, háromszor kétszázon. Persze ezek csak edzések voltak, így a rekordokat nem hitelesítették.

– Majd az olimpián megúszod – válaszolt Karcsi bácsi az utolsó előtti nap edzése végén.

– És ez mire lesz elég?

– Meggyőződése, hogy egy éremre, és hidd el, ez óriási dolog lenne.

– Nekem kell az az érem, a nélkül haza sem jövök – válaszolt Kiki. Karcsi bácsi jót nevetett.

– Rendben, nem jövünk haza érem nélkül. Viszont holnapra minden edzést töröltem. Azt csinálsz, amit akarsz. Persze tudod, hogy az adott keretek között. Holnapután reggel hétkor itt találkozunk. Innen indulunk a repülőtérré. Pihend ki magad – azzal az idős meseter megölelte a lányt, és jobbról-balról pusztat nyomott az arcára.

* * *

– Hungary – harsogta a hangosan bemondó, és Kikinek a lélegzete is elállt, mikor beléptek az olimpiai stadion arénájába. A tömött lelátók, az üdvrivalgás akaratlanul is könnyeket csalt a szemébe.

Ezzel persze nem volt egyedül. Ahogy nézte sportolótársait, látta, hogy még a keménykötésű birkózó és bokszozó fiúk is meghatódtak. Idős mestere ugyan megpróbálta felkészíteni a megnyitó ünnepek keltette eufóriára, de a lány most értette meg, ezt nem lehet elmondani, ezt át kell élni. Közben megérkeztek a számukra kijelölt helyre. Kiki előkapta az egyenruhához kapott vállra akasztható ridiküljéből a fényképezőgépet, és vidáman kattogtatta. Lefényképezte a tömeget, sportolótársait, barátait, majd kérte, csináljanak róla is pár kockát. A megnyitó az éjszakába nyúlt és mire ágyba került majdnem éjfél volt. Szerencsés volt, mert a selejtezők csak holnapután kezdődnek. Akik ugyanis holnap már versenyeztek, azok szigorú utasítást kaptak, hogy nem vehetnek részt a megnyitón. Borzasztó csalódott lett volna, ha ki kellett volna hagyni ezt a fantasztikus eseményt.

Ahogy az várható volt, a selejtezőket és a középfutamokat hibátlanul vette. Száz méteren ötödikként, kétszázon negyedikként jutott a döntőbe. Előző nap a százas döntőben ötödikként ért célba. Nem volt csalódott, igaz elégedett sem. De belátta ez a realitás. Az aranyérmet az orosz versenyző nyerte, a kínai úszólány előtt. Viszonylag nyugodtan aludt, a délelőtti ideges téblábolással telt, egyszerűen nem tudott magával mit kezdeni. Szokatlan módon, Karcsi bácsin is látszott a feszültség. A tervek szerint négykor indulnak az olimpiai úszóközpontba. Onnantól kezdve pedig csak magára van utalva. De addig még két óra, és Kikit szétvetette az izgalom, amit láthatóan mestere sem tudott feloldani. Olvasni próbált, de nem tudott figyelni, öt perc után az ágyra dobta az e-bookját. Egy óra volt az indulásig, amikor nyílt az ajtó és a szövetségi kapitány lépett be.

– No! Mi újság kislány? – kérdezte Laci bácsi

– Szétvet az idegesség, és most először érzem, hogy Karcsi bácsi is ideges és képtelen megnyugtatni.

– Ez természetes. Nem mindennap fog olimpia érmet nyerni az ember lánya. Már pedig te megszerzed azt az érmet. Meglátod, amint felállsz a rajtköre, megszűnik a világ. Na, majd akkor kell

csak magadra figyelni, és arra, amiért dolgoztatok évek óta. Tegnap nem érezted ezt?

– Nem, mert akkor nem volt éremesélyem. Ma viszont, ha nem nyerem meg azt az érmet, érzem, soha többé nem szerzem meg.

– Dehogynem. Vagy a következő olimpiára már nem is akarsz kijutni?

– Én csak a mai napon akarok túllenni – felelte Kiki.

* * *

– Krisztina Benkő, Hungary – hallotta a hangosan bemondót. Belépett az úszócsarnokba és integetett. Meglátta a lelátót elborító piros-fehér-zöld zászlóerdőt, és úgy érezte menten elbőgi magát. Ez a rengeteg ember mind érte jött ki, mind neki drukkol. Meglesz az érem, meglesz az érem... hajtogatta magában, miközben mechanikusan végezte az ilyenkor szokásos dolgokat. Fellépett a rajtköre, és ahogy felnézett a lelátón megpillantotta Karcsi bácsit, mellette anyát és apát. Tudta, hogy itt vannak, hiszen tegnap reggel mobilon beszélt velük, és mondták, hogy jönnek. Ma reggel is küldtek egy sms-t, hogy megérkeztek, de most, hogy meglátta őket, egyszerre érzékenyült el, és vett rajta erőt a nyugalom.

– Meg kell szereznem azt az érmet – mormolta magában és ekkor megértette, amit Laci bácsi, a szövetségi kapitány mondott. Megszűnt a külvilág, nézte a pályát, ami tükörsimán várta. Még egyszer felnézett a lelátóra és akkor eldöntötte: tíz-harminckettes tempóban fog váltani. Felvette a rajtpozíciót, és a pisztoly dörrenésére belevette magát a habokba, és csak úszott, úszott és úszott. A váltásokat a tizedik és a harminckettedik tempónál hajtotta végre. Tudta, hogy Karcsi bácsi ezért a fejét veszi, de érezte, hogy bírni fogja végig a tempót. Legbelül azt is érezte, hogy ott van az élbolyban, a negyedik, talán a harmadik helyen. Száz méterhez érkezve a fordulás után, mikor kijött a víz alól, jobbra, majd balra nézett. Baloldalon senkit nem látott, jobbra szinte egy vonalban volt az orosz és kínai versenyzővel. Százötvennél érezte, hogy együtt van a két mellette úszóval, és akkor eldöntötte: nincs számolás, nincs taktika. A fordú-

lás után kijött a víz alól, és egyből az erősebb tempóra váltott. Hal-
lotta a hajrá Kikit, és csak úszott és úszott. Bírni fogom, bírni fo-
gom gondolta, de ekkor már érezte, hogy minden ereje elfogy. Még
húsz méter, tíz, öt, négy, három, kettő. Szinte megfájdult a keze
olyan erővel csapott a célba. Kapkodta a levegőt, de azonnal meg-
fordult, hogy lássa az eredményjelzőt. Az üres eredményjelző las-
san megtelt betűkkel, és Kiki nem hitt a szemének. A harmadik
helyen ott díszelgett az ő neve.

– Megcsináltam – üvöltötte, és öklével a levegőbe csapott. Ami-
kor kimászott a medencéből, akkor nézte meg, hogy az orosz ver-
senyző lett az első, a kínai a második. Mindössze három és egy szá-
zadmásodperccel előzték meg. Szemével a lelátón anyát kereste, és
kissé félve Karcsi bácsi pillantását. Ahogy kivonultak, még oda-
ment, és a kerítésen át megölelte anyát, apát. A fülsiketítő hangza-
varban még hallotta, ahogy Karcsi bácsi mosolyogva azt mondja:
„Ugye tudod, hogy ezekért a váltásokért még számolunk”.

* * *

Ruhástul feküdt az ágyon. Egyszerre volt nagyon boldog és na-
gyon fáradt. Nem jött álom a szemére, pedig már elmúlt éjfél. Ma-
gában ízlelgette a megváltozott állapotot: Benkő Krisztina olimpiai
bronzérmes. Holnap lesz az eredményhirdetés, és ő felállhat a do-
bogóra. Egy olimpiai dobogóra.

Hirtelen dübörgést hallott a folyosóról. Mintha emberek szalad-
tak volna, majd feltépték a szobája ajtaját. Laci bácsi és Karcsi bá-
csi egyszerre zuhantak be a szobába.

– Kiki! Kikike! – borult a nyakába a két mester. – Te vagy az
olimpiai bajnok.

– Micsoda? De hét mi történt? – dadogta értetlenül a lány.

A két férfi, mint két gyerek ugrándozott és egymás szavába vág-
va lelkendezett.

– Kizárták az orosz és a kínai versenyzőt is. Mindkettőnek pozi-
tív lett a doppingtesztje. Mind a két versenyzőt kizárták.

– De hát... De hát... – dadogta Kiki, majd mikor felfogta mi tör-
tént, a boldogságtól elemi erővel sírni kezdett.

– Krisztina Benkő, Hungary – harsogta a bemondó és Kiki magasba emelt karokkal szökellt fel a dobogó tetejére. Nem harmadik, nem második, ő az első. Első, és olimpiai bajnok. Ő, Benkő Krisztina, olimpiai bajnok. Ráadásul a kizárások miatt százon is a dobogóra került. Boldogan fogadta a második német, és a harmadik ausztrál lány gratulációit. Nyakába akasztották az érmet, átvette kísérő ajándékot, és nézte a magyar zászlóerdőt, amikor pedig a magyar Himnusz kíséretében felkúszott a nemzeti zászló a zászlórúdra, Kikinek megállíthatatlanul folyni kezdtek a könnyei.

* * *

Kimászott a medencéből és belebújt a köntösébe. Az uszoda szinte kihalt volt, csak két apró lány téblábolt a bejáratnál. Megszépenve léptek hozzá.

– Kiki! Kérhetnénk egy autogrammot? – nyújtották a tollat és a papírt.

– Persze drágáim – kanyarította oda a nevét egy lapra mind a két lánynak.

Három hónap telt el az olimpia óta. Ahogy magában eltervezte, a nyári játékok után egy hónapig csak pihent. A következő hónap az országjárásé és az élménybeszámolóké volt. De tudta, hogy ez nem tart örökké, annyira, hogy szinte már vágyott vissza az uszodába.

– Nagyon büszkék voltunk rád, Kiki – mondta az egyik lány.

– Annyira, hogy elhatároztuk, hogy egyszer mi is megnyerjük az olimpiát. Ugye nagyon jó érzés? – kérdezte a másik.

– Nagyon! – nevetett Kiki. – Ennél már csak az lesz jobb, hogy jövőre megnyerem a világ bajnokságot is, és négy év múlva megvédem az olimpiai bajnoki címemet.

* * *

* *Li-Yu Wān* (Csaló Liu)

** *Jelena Aferist/Елена аферист* (Csaló Jelena)

Pandóra bora

Egyik este felhívott a
testvérem.
Az kérte, hogy menjek vele,
s reméltem,
Fótra hív majd, ott van boros
pincéje.
Vörösmarty utca végén
letérve.

Pince mélyén találtam egy
kis hordót.
Azt írták rá ki ne nyisd a
koporsót.
Pandórának szelencéje,
vigyázzál.
Belőle egy kortyot nehogy
megigyál.

Nem óbort rejt, nem is érces
pálinkát,
s aki issza siratja a
gigáját.
Ha kinyitod, elvesztheted
a hited.
Éjjel-nappal ihatod majd
a vizet.

Mellette egy másik hordó
azt nézzed.
És hogy miért? Kóstold meg és
megérted.
Ott a hordón, olvasd el a
búcsúsort.
Nemes italt rejt a donga:
aszúbort.

Ugrás a semmibe

Mikor mondták mi vár reám
nem volt szavam, nem volt sehány.
Fanyar mosoly a végzetem,
vár már reám a végtelen.
Alattam a föld dübörög,
egy szűk börtönben csücsülök.
A világ szétesni akar,
és jön egy szédítő kanyar.
Vad akarat égbe emel,
homlokomra csókot lehel.
Már a felhők felett szálllok,
s megvallom nagyon parázok.
Még nem tudom, mit remélek,
nem is kicsit, bizony félek.
Ülök a semmi peremén,
elveszett már minden remény.
Lelöknek, a mélybe vetnek,
ezer ördöggel kergetnek.
A végzet felé zuhanok,
vagy egy mesében suhanok?
A semmi közepén „állok”,
S mennyi szépség, amit látok.

Lágyan ringatózva minden oly más,
s eltűnt szívem mélyéből a nyomás.
Vár a mélység, erdők, mezők, rétek,
megéltem egy csodát, s lám még élek.
Pár perc örület után megnyugvás,
csodás élmény ez a tandemugrás.

Mátyás Béla (*matyasbela*)

Klára lányom, Hunor és Csongor unokáim születésnapjára 2015

Mi, földi emberek, Isten teremtményi,
régí szokásokat próbálunk menteni.
Hogy honnan származnak, ne firtassuk nagyon,
hisz ők is, mint minden őseinktől vagyón.

Az, hogy nem vallásos, hanem pogány szokás,
emberi találmány, akár, mint annyi más,
de, mit szeretetből kíván a sok ember,
jó kedvvel fogadja talán minden némben.

Mindaz, amit kívánnak meleg szeretettel,
minden földi embert tán meleggel tölt el,
hát, ne is keressünk más szemében szálkát,
dobjuk ki szemünkből a tölgyfa gerendát.

Régi szokás szerint koccintunk Veletek,
s kívánjuk, hogy Isten éltesse Titeket!
Klára lányom, Hunor, Csongor születése napján,
Anyu, Apu, s a Nagyszülők, mind csak jókat kíván:
ISTEN ÉLTESSEN SOKÁIG!

Óvd az irodalmat

Hogy Vajda János mit írt Gina emlékkönyvébe,
Petőfi mit jósolt a Szeptember végébe?
A mai fiatal azt már nem tudhatja,
mert, mi Őt érdekli: számítógép gombja.

Ők nem foglalkoznak a szorzótáblával,
sem az irodalom bűvös illatával.
Őket nem érdekli semmi, ami régi,
ők már készülnek a csillagokra szállni.

Lehet, képzeletem túl magasra szárnyal,
de az együtt repül a Turul madárral,
mert bármily szép lehet bármelyik költészet,
egyik sem lehet szebb, mint a Magyar érzet.

Sejtem, a versemet senki sem olvassa,
mert inkább érdekli számítógép gombja,
vagy TV képernyőn valaki alakja,
bele sem szagolva az irodalomba.

Kedves ifjú barátim, jövődő nemzedék,
ne hagyjátok veszni azt, ami megvan még.
A tudomány nagy kincs, ez nem vitatható,
de az irodalom, lelki erőt adó.

Az irodalom az, mi vidítja napjaid,
és rámutat arra, hogy mit érnek tetteid.
Sokszor elébed áll, mutatja az utat,
melyen gyenge lábad bizton elindulhat.

Nagy Csaba Attila (Attila61)

Ha még bírod

Most, ha még bírod,
ahogyan írod,
emeld szívedre kezed,
legyen erős a Hited...

Menned kell, élni, s nem csak félni,
ha a rosszra csak jóval felelsz,
sokat nevelsz és barátokra lelsz,
most ha még bírod, menj, el fogod érni...

Békesség...

Pár ezer gramm, piciny, apró gyermeki lélek,
kit anyaméhből világra hajsolt az élet,
nem tudta mit hoz a távoli jövő, várták,
kereszt, hitetlen árulás és megváltás...

Áldás... Békesség...

csak bajnak vagyok...

csak bajnak vagyok,
céltalan bolyongó, félőn szorongó,
hittem, mire is vittem?
akartam, de nem tettem...

csak bajnak vagyok,
kinek kell egy konok, ősz, romos bolond?
a mézsárga levelek,
majd a fagyos lehelet,

múlt a tél, s a lét,
nincs jó hírem, vért pumpál, dohog szívem,
láncon húz öreg rabot,
tavaszt, szerelmes napot,

csak bajnak vagyok...

Őszi álom

rám tört az őszi álom, fázom,
nincs több levél a vágott ágon,
szívemben még ott a napsugár,
ötven múlt már, nem vagyok
sudár...

Gyász fekete...

Gyász fekete, szűz fehér,
Uram, ártatlan ő még,
Segíts, a Hit mennyit ér,
bűnös lelkem az enyém...
Segíts...

Túl...

Még mindig élek,
Hiába tűző napfény,
Jeges éle a szélnek,
Tengernyi esős napéj.

Még mindig élek,
Száraz virágra lépek.
Már felettem is eljárt.
Koszorúk, fejfák...

Még mindig félek,
Holtaknak nem kell lélek.
Odaát vársz-e rám Anyám,
Túl a világ ajtaján?

Talán majd...

Talán majd újra egyszer,
elmém nem bántja vegyszer,
boldog leszek, s tudok még írni,
mint a virág, ki tudok nyílani.

Talán majd jó lesz újra,
„jár a korsó a kútra”,
csókkal faragok új rímeket,
csodálom varázsos létemet.

Talán...

Nagy Gabriella (blue)

Szerelmesen

Mikor elköszönsz tőlem,
akkor adnék csókot szerelmesen,
s ölelném tested
boldog fák lombja alatt,
míg fűszálak közt,
a virágok szirmot bontanak.
Mikor arcod arcomhoz ér
elfog a remegés,
hisz' csak állok előtted,
és engedlek utadra
magamban ezerszer mondom
kérlek, ne menj sehova.
Mikor hátat fordítasz nekem,
akkor mondanám el csendesen,
szerelem ül szívemen,
s a fák ágán zizeg a falevél
a nyári szél énekén.

Rád gondolok

Rád gondolok séta közben,
ahogy megálltam félúton előtted,
s néztem hajad,
miként hosszú ujjakkal borzolta a szél,
s te mosolyogva szóltál hozzám...
...akkor jött az édes felismerés,
de kimondatlan gondolatomban maradt,
hogymit is érzek szívem rejtekén.
Rád gondolok séta közben,
szelíd vágy öleli testem,
szárnyakon úszik, majd tovalibben,
mint fények a sárga vidéken.

Képzletben

Oly sokszor elképzelttem,
ahogy belépsz az ajtón,
mosolyog két szemed,
s még lelkem táncol,
árnyam öleli testedet.
Ajkad csókot hint ajkamra,
arany-csillogó hajam
virágsziromként borul válladra.
Oly sokszor elképzelttem,
ahogy szerelmesen bújsz hozzám,
nem szólsz semmit,
csak átölelsz némán.

Mikor úgy...

Mikor a termő nyár
barackillatba fordult,
s a lehelet páracseppjére
mandulaméz csordult,
akkor is úgy vártalak,
mint forró napsütést
a daloló madarak.

Mikor a levelek
rozsdaszínben hulltak,
szürke betonra
esőcseppek simultak,
akkor is úgy vártalak,
mint dérgyűrűk
a hamvadó ág alatt.

Mikor hó borította
a vén fákat,
és sötét cipőket
húzott az ég,
akkor is úgy vártalak,
mint csillagokat
a fekete éj.

Mikor a fűszálak hegye
titkokat susog,
s a remény szövő
kék bársonyszőnyegét,
akkor is úgy várlak,
mint nyíló százszorszépet
a harmatos rét.

Hó alatt

Nehéz lett testemnek
zárt szemed
rideg lett hitemnek
zsugori éneked

Ezerszer meghalok
fájdalmas bús sorok
lázasan sárgulnak
ólmozott gyöngysorok

Gyenge lett a szívem
zsivány temetőn
lármásan dobban
sziklás hegytetőn

Lelkem még hó alatt
álmom ott maradt
dúdolnak jég szelek
ábrándos éneket

Nagy Ilona (pirospipacs)

Egy perc csupán...

Megint hajnal. A parkon át
valami illat száll felém,
orromba kúszik, ó, galád,
ha tudnám, vagy ha érteném,

mit mond e szusszanásnyi csend,
melyik e bódító virág,
talán csak a fülembe cseng
a hang, vagy régről visszavág

egy múltba fulladt, halk hiány...
De felemel (mint nincstelent
a lesz talán...) e szép nyitány,
a hang, a fény, a lent, a fent

most fogva tart. Egy perc csupán
míg átérek az édenen,
s az utca túlsó oldalán
már nyoma sincs, csak érkezem.

Nélküled...

A tél után most lágyabb fenn a kék,
s a fehér bolyhok lassan úsznak el,
már felébred a régen látott rét,
és kinn az ágon madár énekel.

Még nem hiszem, de jó a változás,
kibomlik az az összegyűrt levél,
a pitypangsárga nem csak látomás,
de kell még más is, az hogy itt legyél.

Kiáltanék, takarva gyatra kint,
tagadva gyáván mind mi elmaradt,
hiszen a gyöngyvirág mégis kinyílt
kövérré hízott zöld levél alatt.

Sőt, visszajönnek rég letűnt csodák,
körém terítve pázsitillatot...
de a napnak lecsukló alkonyán
nélküled mégis egyedül vagyok.

Volt és nem volt...

Megint sunnyogva szökik el a nyár,
megcirógatva néhány vén padot,
a fák közötti csenden körbejár,
s visszatekint, a gyepen mit hagyott.

Sovány melege még meg- megsimít,
szembehazudva minden csillagot,
visz pipacsot és sárga gólyahírt,
mézszín kalászból fésült színpadot.

Oly gyenge már... A folyó is sekély,
bár békalencsék ringnak a vizén,
és üde zöldben él a partszegély,
de kövein már megvakul a fény.

Keringőt szédül egy kénszínű levél,
hisz táncpartnere csak az ősz lehet,
itt egy tüske, ott egy kerge szél,
volt és nem volt emlékeket temet...

Az égre nézz...

Az égre nézz, hisz úsznak fenn a kékek,
a lenvirág és nefelejcs színek,
mert tegnapról a tavasz visszatévedt,
és mártól én is jobb kedvű leszek...

Itt lenn a föld már zsendíti a zöldet,
a fény a fák közt nevetve szalad,
szédül-fordul, így felpeszsdül az élet,
s a télnek híre-hamva sem marad.

Ébred a lét, és felsóhajt a kéreg,
duzzasztva érlel bújni kész rügyet,
a messze-szálltak mindjárt visszatérnek,
s én szeretem a fodrozó vizet,

mert tűn' a csend, s míg örülök a létnek,
a szellő lágyan kóchajamba kap...
Az égre láss, és nézd meg azt a kéket,
mely kristálytisztán benned is marad...

Hullámba csitult...

A festő ült, és álmodott,
nyugalomszint és csendlobot,
és közélopva a fényeket,
megnyitotta a kék eget.

Aztán a Napnak aranyát
lazúr selyemmel fonta át,
hogy abból igazgyöngy legyen,
vízen csillogó végtelen...

Hullámba csitult, altató
napmeleg bársonyt hint a tó,
s a messzeségbe halkul át,
hogy elringassa önmagát.

Nagy Norbert (norbert)

Apám is...

Hát, apám is betöltötte a hatvanat,
de rendíthetetlennek megmaradt nekem.
És mégis gyomromba markol a gondolat:
Jaj, mi van, ha ő is csak ember, Istenem?

Hajsza

Farkasok vonítnak fel a Holdig.
Cikkanó szemek, ziháló lárma.
Vérszag a szélben és orrtól-orrig
csap fel az éhség mardosó lángja.

– Miénk a zsákmány, már nem menekül!
S szökken a vezér, csillan a karma.
S nyomában forgószélként zúg, repül
vére szomjazón a farkasfalka.

Mi vagy?

Micsoda sánta
árnyék lettél!
Gyógyszerrel fekszel
s ma borral keltél...
Hát tölts újra költő!
(A bánat itt így vigad!)

De válaszolj nekem,
mi vagy te?
Mi vagy?

Utazó (S vonat jött...)

Vonatra szálltam, s a vén vidéket
élet és halál közt átszeltem érted.
Ledőlt éveken kanyargott az út,
s vért adtam vérért, nem voltam hazug.
Szép csendben élni: én így tanultam,
míg másztam, s magasból mélybe hulltam.
Tört cserép, ezer meg egy szilánkon
tükrözött kis életem s halálom.
És szólt a szív: – Kelj fel és járj! Gyere,
kövess hozzád csodák döbbenete!
Kint sárga nyár volt, és kék fagy belül,
és örült voltam, aki menekül
önmaga elől valaki másba,
míg belezuhan a rohanásba.
Ősz hullt hajamra, csontom reszketett,
és jártam emlékes, dérverte kerteket,
s tévelyegtem, mint az elátkozott,
és minden tartásom eléd rogyott.
Súgott az ördög: – Nem érsz a célba!
Két világ közt elvérzel még ma!
De rángott bennem, mint nyúzott ideg,
a gondolat, hogy téged senkinek
át nem engedlek holdam, csillagom,
s, hogy nem lesz több nap, nem lesz alkalom
még egy, öledbe hajtanom fejem.
Hát letettem mind, mi volt életem,
kezemben úr, és zsebemben kezem,
s vonat jött fütyülve, s a vidéket
élet s halál közt átszeltem érted...

Nyolcas József (estelente)

Bordal

Jöjj Pándora, jöjj, hombárodban a bor
rám vár, s hozd ide mind! Jöjj, mert kell a remény!
Oly fáradt vagyok én, és csak hallgat a kor.
Gaz szókra kacsints, míg dalt zeng az akol!
Rám vár, s hozd a reményt! Jöjj, mert kell az a bor!

Jöjj, Pándora, jöjj, hombárodban a bor
rám vár, s hozd ide mind! Jöjj, mert kell a remény!
Testben, s szívben emészt sorsunk árja, a kór:
hallgatsz, s hallgatok én - tört térddel topogón.
Rám vár, s hozd a reményt! Jöjj, mert kell az a bor!

Jöjj Pándora, jöjj, hombárodban a bor
rám vár, s hozd ide mind! Jöjj, mert kell a remény!
Halld, friss itt ez a szó, és mily vén ez a tor!
Gúzs, kard, szónefelejcs sír, míg sírt ha rabol.
Rám vár, s hozd a reményt! Jöjj, mert kell az a bor!

Jöjj, Pándora, jöjj! Hombárodban a bor
rám vár. Hozd ide mind! Jöjj, mert átok, mi remény!
Törvény védi a bűnt, és hint esküt a por -
hitvány, gyáva malaszt - "pénz jár érte"-raport.
Rám vár! Nincs ma remény! Hozd, mert kell az a bor!

Vakrandi

Rég besötétedett, és a nyitott ablakon belibbenő hűvös éjszakai levegő jelezte Péternek, hogy ideje abbahagyni a munkát. Elrendezte az íróasztalt, bezárta a dolgozószooba ablakát, lekapcsolta a mennyezeti lámpákat, csak a számítógép melletti asztali világítást hagyta meg.

– Lássuk a B-projektet! - mondta magának némán. Így hívta a barátnőt kereső próbálkozását.

Megnyitotta a kedvenc társkereső oldalát, komótos kíváncsisággal, a forgószék háttámlájának dőlve, két hónap tapasztalatával nézelődött a jelenlevők között.

Egyszer már volt egy megbeszélrt randevúja a Bazilikánál valakivel, de a hölgy nem jött el, és ami a legnagyobb baj, hogy azóta a hálón sem leli a nyomát. A belépése hamar felkeltette valakinek az érdeklődést:

– Gyopárka: Szia Kavics! Társat keresel?

– Kavics40: Igen.

– Gyopárka: Értem.

– Gyopárka: Honnan írsz?

– Kavics40: Budapestről.

– Gyopárka: Értem. Hány éves vagy?

– Kavics40: 40

– Gyopárka: Van gyereked?

– Kavics40: Kettő. Két fiú.

– Gyopárka: Értem.

– Kavics40: Kérlek, Gyopárka, ne mondd mindenre, hogy értem!

– Gyopárka: Értem.

– Kavics40: Azt hiszem, mi nem egymást keressük. Minden jót kívánok neked! Szervusz!

– Gyopárka: Értem. Szia kavics!

Kinézett pár szimpatikusnak tűnő nicknevet, de senki sem akart beszélni vele. Azaz, valaki mégis szóra méltatta, és a beköszönés

viszonzását is feleslegessé téve egyből a befejezésre tért:
– sárgarigónő: Nem ismerkedem, nem keresek társat, nem érdekel a nyavalygásod! – majd kilépett.

Péter ültében nyújtózott egyet. Fáradtság és derű keveredett az érzéseiben, elhatározta, hogy indul aludni. A tekintete visszasiklott a képernyőre, és egy újabb érdeklődőt látott az oldalon:

– xrózsa: Szia! Milyen az estéd? :)

– Kavics40: Már vége van. Megyek aludni. A mosolyod pedig éppen jókor jött. Átragyogja az éjszakát.

– xrózsa: Kedves vagy. Nem is tartalak fel. Kellemes pihenést kívánok! :)

– Kavics40: Te nem vagy még álmos? Éjjeli bagoly vagy?

– xrózsa: Csak most léptem be. Igazából nem ismerem itt ki magam.

– Kavics40: Lehet, hogy segíthetek? Mi járatban vagy ilyen későn?

– xrózsa: Nem is tudom. Üres az estém, de talán keresek is valakit. :)

– Kavics40: Ejha! Ez tiszta beszéd!

– xrózsa: Na, és te? Az újonnan érkező libuskák patrónusa vagy? :)

– Kavics40: Dehogysis! Keresek én is valakit. Nős vagyok, két gimnazista fiam van. Az utóbbi időkben a nejem masszív távolságtartásra rendezkedett be velem szemben. A családban rendben van minden, ők nem látnak ebből semmit sem. Éljük a mindennapjainkat, mennek rutinból a hetek, hónapok, de valami elszakadt. A bensőségesség nem működik, és hiányzik nekem. Elfásultunk, vagy valami ilyesmi. Az összes próbálkozásom balul ütött ki. Feladtam. A családot nem akarom szétzilálni, de ebbe a helyzetbe sem vágyom beleöregedni. Tartós, komoly, egymás iránt nyíltszívű, de titkos kötődést szeretnék találni.

– xrózsa: Azt hiszem, te nagyon romantikus vagy. Tévednék? :)

– Kavics40: Már mondták. Nem tudom. Te hogyan állsz a romantikával?

– xrózsa: Szeretem, és nagyon vonz, meg hiányzik is. Tudod, én is házas vagyok. A férjem régebben szeretett ezzel-azzal a kedvemben járni, de mondhatjuk úgy is, hogy udvarolgatni. Olykor virág, minden különösebb alkalom nélkül, vagy meglepett a kedvenc sütimmel, moziba mentünk, színházba,.. Mára minden efféle megszűnt. Későn jön a hálósobába is, talán hogy elkerülje az intimitást. Lehet, hogy van szeretője, de én nem szimatolgotok. :)

– Kavics40: Te mindig ilyen mosolygós vagy? Tetszik! Szép lelked lehet. Megnéztem közben a regisztrációs lapodat. Csinos vagy az adatok szerint. Biztosan elbűvölöd a pasikat magad körül. Holnap szombat lesz. Terveztem délutánra egy kiadósabb sétát a budai hegyekbe. Lenne kedved velem tartani, hogy személyesen folytassuk az ismerkedést?

– xrózsa: Szerintem nem kéne rögtön az erdőben kezdeni. :)

– Kavics40: Mit szólna egy cukrászdához? Tudom, van kedvenc süteményed. Hátha kapunk is.

– xrózsa: Rendben, és ha jól sikerül, jöhetnek az erdei túrák is. :)

– Kavics40: Küldesz egy fotót magadról, hogy felismerjelek?

– xrózsa: Ezt nem szeretném. Korai lenne egy fényképpel kiadni magam. Ne haragudj, de még indokolt a bizalmatlanság.

– Kavics40: Hogyan, miről ismerlek fel?

– xrózsa: Legyen úgy, hogy felismerjük egymást! Nálad egy szál vörös rózsza lesz. Gondolom, úgyis hoznál virágot, az ezzel le is van tudva, de nem is szeretnék valami malomkerék-csokrot. :) Nálam egy Shakespeare-kötet, amit most olvasok.

– Kavics40: Vakrandi? Jól van! Hol és mikor?

– xrózsa: Akkor... :) Mondjuk... :) Egy perc múlva a közös hálósobánkban. :) A pezsgőt jégbe hűtve, és a poharakat idekészítettem. A szál vörös rózsza ott van a dolgozósobád külső kilincsén, a süti a hűtőben. A dráma az ágy alatt hever, és a kisasztalon máris meggyújtom a gyertyát. :)

Júniusi bodzás szonett – naplementével

Szürkekék az ég, és hevét fehér
csendje őrzi; egy folt a Nap csupán.
Pár piros pamacs - s majd az éj zenél
végtelen, hideg csillagok után.

Még a perc, mi lett, mint a szalma nyár,
csókszelíd talán, és ölébe rejt.
Lángja járja át múlt telek fagyát,
s hó ragyog a tört, szent szavak felett.

Itt levél között jár az árny, s az ág
fényt keres, ha ring - így a lét remél.
Csúcsain bogyók, csipke áradás:
majd a száz rigó füttye száll, s megél.

Kell kehelynyi rouge - ünnepély-vörös,
míg a kismadár álmain köröz.

Tájkép vasúttal

Szürke árnyat old a földi táj.
Szürkészín szegély a sok bokor,
és a tompa csönd ma dalt szítál.

Sárra szállt kövön lapít a sín,
s messziről fehér jelen talán.
Érce jéghideg vas - a vézna ín.

Tört elágazás. Megállt, kimért,
tűzszegény világ, amíg e vers
lűktet itt csupán, a rongy szekér.

Lent a végzetén, a ködbe bújít,
sorsnehéz hevén a májusok
egyvirága nyílik: pipacsparázs pirkad.

Dédi

2015-ben ismertem meg Dédit. Akkoriban a gimnázium futball-csapatának voltam a kapusa. Az edzőnk Jósza Bácsi volt, az iskola rangidős testnevelés-tanára, büszke szőlőskői patrióta. Onnan járt be a negyven kilométerre levő városunkba az ifjúságot tornáztatni óráról órára.

Egy júliusi hétvégén - a vakáció közepén - falunap volt Szőlőkön, és a mi örökmozgó Józsa Bácsink a település aranylábúival kihívatta egy mérkőzésre a gimink válogatottját, az ünnep legfőbb sport-attrakciójára. Több napjába telt, amíg összeszedte a nyárból a kellő létszámot, de végül még tartalék játékosok is lettek. Ös--

szehezott pár edzést a tornaterem melletti kispályán, a játékba bevonva egy-két kőművest is az itt szünidei átalakításokat végző brigádból.

Eljött a nagy nap. Harminchat fok, sárgára szikkadt, poros gye, és vagy háromszáz néző sörökkel, lufikkal, szétfolyt fagyikkal – felhőtlen szórakozás minden igényével és municiójával. A meccs nem sok szót érdemel. A kétszer negyvenöt perc után a nézősereg elégedetten távozott, de előbb a második féldőre még vagy száz fővel gyarapodott is. Legendás végeredmény született: 6:3, ám a hazaiak javára. A hat találatból hármat Dédi, Szőlőskő balszélsője szerzett. Már a felsorakozásnál szembeötlött magas, szikár, szinte csontos alakja. A furcsa, keleties arcvonásai elszántságot, erős küzdőszellemet tükröztek, de a nagy, csillogó szemében nem lehetett kifürkészni a tekintetét. Azt hiszem, később ez okozta a kapusvesztemet, no meg a szokatlan ritmusú, rendkívül dinamikus mozdulatai. Egy különös jegy, egy félhold alakú sérülés volt a nyakán, a bal füle alatt, vagy tíz centi hosszan. – A győzelemre vivő gólok szerzője nevének magyarázatát Józsa Bácsi mondta el nekünk, amikor a vendéglátóink harmadik féldőként meghívtak mindnyájunkat a közeli lacikonyha asztalaihoz egy korsó sörre. Dédi Afganisztánból menekült, néhány hónap óta volt akkor Magyarországon, és alig beszélt még a nyelvünkől valamit. Az év februárjában egy lyukas pöttyös labdával játszott a társaival, amikor meglátta őt Lengyel Péter, Szőlőskő csapatának edzője, majd elhívta a következő tréningre.

Szívesen jött. A papírai rendben voltak, és a gondolatai mélyén átfutott, hogy talán ez lesz az a szál, amivel kötődést teremthet a laktanyán kívüli európai valósággal.

A csapatban a nevét hiába próbálták helyesen kiejteni, nem ment, így maradt rajta ez a szó, ami jelent is valamit, és hasonlít is kevésbé az eredeti hangsorra. Mindenki így hívta a faluban. Itt-ott kisebb házkörűli munkákat vállalt, vagy segített egyik-másik csapattársának, ha hívta. Kezdett otthonosan mozogni ebben a miliőben – legfőbb kommunikációs eszköze még a mutogatás, a gesz-

tikulálás volt, és a barátságos mosoly. Berger Zsoltit, az egyik hátvédet már a barátjának tartotta. Néha edzés után náluk vacsorázott. Beszélgettek, és nagy nevetések között tanulta a magyart, a gyerekek vidám segédletével.

Lengyelnek nagyon kellett a bajnokság fináléjára egy gyors balszélső. Hamar elintézte Dédi engedélyeit, és a bajnokjelölttel kiírt áprilisi mérkőzésen az új szerzeménye már kezdőjátékos volt. Jól debütált. 2:0-ra győztek, és az egyik találatot ő szerezte. A megyei lap a hétfői sportrovatban a második gól szerzőjének nevét szintén Dédiként írta le. Büszke volt, amikor megmutatták neki.

A tavasz meghozta a mezőgazdasági munkákat is a faluban. Kovács Roli, az egyik kapus családja erős gazdálkodást folytat tucatnyi alkalmazottal, sok géppel, nagy földterületen. Egy edzés előtt Roli megkérdezte, lenne-e kedve traktorra ülni náluk, szabályos munkaszerződéssel. Örömmel vállalta, a felajánlott béren eszében sem volt alkudozni. Nagy szorgalommal dolgozott, ugyanilyen kitartással és fegyelemmel futballozott. A bajnokságban végül a harmadik helyezést szerezték meg. Elégedett volt mindenki a csapatban, és 2016-ra a feljebbjutásban reménykedett Szőlőskő apraja-nagyja.

Az őszi szezont magabiztosan megnyerték, három ponttal megelőzve a 2015-ös bajnokot. A sikert megünneplő bankettet a faluhoz közeli hegy erdejének vadászházában rendezte meg a klub. Nem volt nagy felhajtás. Néhány megyei sport-elöljáró, a polgármester, meg a csapat, és a támogatók voltak meghívva. Szolid vacsora, betervezett szónoklatok...

Lengyel éppen a kezdés előtt érkezett az agyonstrapált dzsipjével, és a csapat ámulva nézte a jobb oldali ülésből kiszálló csinos utasát. Páran tudták, hogy a lánya, de többen csak hírből ismerték. Nem járt a meccsekre, nem is élt a faluban. A mi gimnáziumunkban volt akkor végzős, és kollégiumban lakott. Délutánonként zongoraórára járt a városba, egy Vittuska nevű idős hölgyhöz. Az edző az asztalhoz érve, mielőtt leült, bemutatta a kísérijét: Emma.

a lányom. Ünnepelni jött velem, és köszönteni a csapatot, ahogyan én is.

– Kellemes estét mindönknek! – majd leült az asztalfőn levő helyére, és mellé a rendkívüli vendége.

Dédi ekkor felállt. Kihúzta magát, és a feje a szüreti bálból itt maradt sárga kreppszalag-dekorációt emelte meg kicsit. A borát a kezében tartva szókinszének legjavát elővéve szólt:

– Szép estét! – és ezzel szoborrá vált.

Állt, nézte a lányt. Az egyszerű, diáklányos hajviselését, a fehér, hamvas bőrét, a finom ívű szemöldökét, a megilletődött, barna bogarú tekintetét. Ott állt, a kezében kehely, ám a lelke messze futott, maga sem tudta merre: a Hold, a Nap, a csillagok, a teljesség üres volta, a létezés kezdete, vagy az érzések legvége felé. Minden ott volt ebben az örökkévaló, bűvölt valóságában, míg csak állt, és repült, repült a lány felé, elérhetetlenül. A barátja, Berger Zsolti érintette meg a karját és térítette vissza a meleg, fülledt, levegőtlen vadászházba.

A szakácsok már hozták nagy, mázas, fehér tálakban a vacsorát.

Néhány héttel később, karácsony előtt újra találkozott Dédi a lánnyal. Az esős időjárás miatt az őszi munkák alaposan elhúzódtak a határban. Szántani volt a gazdaság egyik területén, ahol az előző héten tudták csak betakarítani a kukoricát. Késő estére végzett, és vette az irányt hazafelé. Özvegy Fehér Mihálynénál bérelt egy szobát, fürdőszobával, cseppnyi konyhával, külön bejárattal.

Vékonyka kis köd ereszkedett az országútra. Nem nagyon nyomta a gézpedált, pedig már vágyta a megszokott fürdőt. Egy útkanyarulat után lassan imbolygó, kerékpárt toló alakra siklott a gép reflektora. Amikor az előzésnél mellé ért, ismerte fel a lányt. Odakanyarodott elé, és megállt:

– Szép estét Emma! Segíthetek?

– Maga az a külföldi játékos a csapatban, ugye? Dédi. Most itthon vagyok vakáción. Ebéd után nagyon szép volt az idő, gondol-

tam, kerekezek egyet a téli napsütésben. Amikor már vissza akartam fordulni, defektes lett az első kerék, így muszáj tolnom a cagát, – mondta nevetve, kicsit mímelt bosszúsággal - de már elég közel is vagyunk a faluhoz.

– Jöjjön, hazaviszem. Jól elfáradhatott.

Dédi ráerősítette az ekékre a lerobbant kerékpárt, majd az utasát felsegítette a vezetőfülke lehajtható vendégülésére.

Beszélgettek erről-arról. Emma a már levegőben lógó érettségről, és arról, hogy a fővárosban szeretné egy egyetemen folytatni a tanulmányait. Dédi hibátlanul elmondta a Himnusz minden versszakát, a Nemzeti dalt, az Aranycsapat névsorát, de nem hagyta ki azt sem, hogy az őszi szezonban ő szerezte a bajnokság legtöbb gólját.

A kettejüknek szűk kabinban egy-egy kátyúnál összekoccant a térdük.

Dédi felajánlotta, hogy félóra alatt megjavítja a kilyukadt tömlőt. Ha a lány akarja, megvárhatja, ha nem, akkor reggel elviszi a házukhoz és beteszi a kiskapu mögé. Az utóbbinál maradtak, mert Emma szeretett volna mielőbb hazaérni, hogy a szülei ne aggódjanak.

Télikabátban, vacogósan, csillogó szemekkel, mosolyogva várta az esti utas az ismét ekékre szerelt kétkerekűjét. Pirulva köszönte meg a fuvart is, a javítást is, majd boldog karácsonyt kívánva egy tenyérnyi fenyőágot nyomott a megmentője kezébe, és lábujjhegyre állva egy gyors, alig észrevehető, de örök nyomot hagyó pusztit az állára.

A tavaszi szezon legelső mérkőzésén Dédi komolyan megsérült. Egy hét kórházi kezelés után hazaengedték az orvosok, de három hét szigorú ágynyugalmat írtak elő. Nem hagyta el magát, ám ápolásra szorult, amit a szállásadója, özvegy Fehérné nagy odaadással, önzetlenül vállalt.

Lett ideje átgondolni a világ nagy dolgait, benne a saját sorsát, múltját, jelenét, és legfőképpen a jövőjét. Minden gondolatának kiindulópontja és befejezése Emma volt. Miatta lettek kőbe vésve,

majd megsemmisítve érvek, indokok, majd valamennyi újra és újra átforgatva, kicsavarva, átsúlyozva a lelkében. Láta maga előtt a szerelme tekintetét, percre perc felidézte maga előtt, pedig tudta, hogy nincs semmi keresnivalója körülötte. Nincstelen, ágrólszakadt földönfutó, míg a nő szép, művelt, okos, jövőre pedig a fővárosban lesz egyetemista.

– Egy menekült, aki traktoros, ne vágyjon doktornőre! – intette magát, mindhiába. Érvelt önmagának a szerelem pártján állva, és érvelt a futballal is: gólkirály lett, a csapata nélküle nem volna első, biztos helye van itt.

– Eh... – legyintett gondolatban. Meddig? Néhány év és kiöregszik. Marad a traktor és a gázolajszag, míg a doktornő...

Gázolaj és parfüm! Parfüm és gázolaj! Vitáztak egymással mindhiába.

Zsolti gyakran meglátogatta. Próbálta vidítani, kérdezgette, de ő nem mert, nem akart beszélni az érzéseiről. Tudta, elhatározta, hogy nem szabad álmokat dédelgetnie.

– Ezt nekem kell egyedül megoldanom! – sulykolta ilyenkor magának.

Elmúlt húsvét, amikor ismét pályára lépett. Minden képessége a régi volt, ami meg is hozta a gyümölcsét: idegenben az ő két góljával győztek, de már nem örült úgy, mint a sebesülés előtt.

Egy este özvegy Fehérné hófehér borítékkal fogadta.

– Postája van.

– Dédinek van címezve, és nincs rajta semmiféle postai jelzés. Mi ez, Rozika néni?

– Én nem tudom. – és kis mosolyba futott a szállásadó tekintete.

– Ki hozta?

– Be volt dobva a postaládába.

– Nem látta, ki tette oda?

– Láttam. Ha kinyitja, biztosan meg is tudja.

Bevitte a szobába, a kis kanapén ülve nyitotta ki. Egy nyomtatvány volt:

Meghívó

Kisfalusi Vittuska zenetanár és növendékei meghívják Önt ez év április 30-án 16 órakor kezdődő vizsgakoncertjükre.

Nem olvasta tovább a sorokat, csak alul látta a kézírást: Emma
Nem ment el.

– Győzött a józan ész! – ujjongott magában.

– Győzött a gázolaj! – fordított a fonákra, és megbékélt a magányos traktoros képével, aki egykor egy poros futballpályán gólkirály volt.

Játszott, hajtott, lőtte a gólokat, és a megszerzett első helyezéssel a következő évadban már a megyei bajnokságban volt a helye Szőlőskő csapatának. Az edző, Lengyel sok nyári meccset felvállalt, hogy egyben és tréningben tartsa a csapatot, hiszen nagy falat lesz ősztől magasabb osztályban is eredményes maradni. Egy edzés után boldogan számolt be a lánya sikereiről. Kitűnőre érettségizett, és szeptembertől felvették a kiszemelt fővárosi egyetemre. Dédi örült Emma sikerének. Magához közelinek érezte őt, de megnyugvással töltötte el, hogy az önmagával megvitt csatában a tisztafejú énje kerekedett felül.

Egy aratással töltött, izzasztó nap után hazaérve Emma várta őt a lakása ajtajában. Mielőtt a férfi üdvözölhette volna, gyorsan rákezdett a mondókájára, amit egy szuszra, nyikkanásnyi esélyt sem hagyva súgott a csillagfényes estébe:

– Az apám ma kapott egy hivatalos levelet. Rólad van benne szó, Dédi. Ősztől szeretne téged leigazolni egy fővárosi futballklub.

Piro M. Péter (piroman)

. 1 szonett

Pont mikor kikértem azt a drága sört,
mondtad azt: te látni tudsz velem. Legyen,
hát figyelj! Lecsendesült a langy hegyen
mind a sárga fény, bezárja most a kört.

Fellegek mögött a láng ma pont olyan,
pont miként az i-phonod mutatta meg,
szürke robbanás, foton vihar felett:
néz az Istened, nevetve- morcosan.

Tűzkaréj az alkony enyhe sóhaján,
majd lecsengve árnyra vált a kék zenit,
hagyva még időt a tollamon talán,

míg a csillagokra rákacsint megint
és az éjbe forduló rigók dalán
Ő segít ma, pontosan, s a szív szerint.

A kis csodák

És ha írni kell, legyen neked szonett,
drága vétkeink idézi meg, habár...
Fűszer is, de nem tudom ki mondta már
nézve hagymaként a férfi könnyeket.

Számban úgy hasadt a borra váltva víz,
mint a tó fölött a fényhozó, ha jár,
foncsorom mögött, hiszen tükör-király,
és söröm kíséri majd az édes íz.

Kékbe szűrt hegyek ködösre tűnnek át,
míg az út mögé szaladnak át a fák,
s fogyni kezd a párnyi napra szőtt világ.

Tudtad ezt. Pogány vagyok, csak egy nomád,
mert hiába, menni kell megint tovább,
csak belül maradhat itt: a kis csodád.

Szonettidő

Kocsma udvarán a nyárfa ága ad
némi hűsölést, s kevéske árnyakat,
s míg mögöttem újra por lepett utak,
most csak ácsorog fejem felett a nap.

Pára lepte hús pohárra rajzolok
béna szíveket, na, íme, még egy ok,
hogy ne írjam azt, amit csak én tudok:
néha rád figyelhetek, tehát vagyok.

Biztos édesen szelíd az őszi fény
ott, ahol ma rád szítál a délután
és a bőrdön simít tenyérszi szél.

Visszahúz a lepkeszín idő talán,
és maradsz kicsit, ha van helyünk elég,
...ülj le itt. A kocsma nyári oldalán.

Ricza István (tavinarcisz)

Élménybeszámoló röviden

Szép ez a nyárvég,
tartana bár még,
fürdeni járnék
Mórahalomra talán
vagy Duna-partra Baján.
Lenne sok élmény,
mind meg is élném,
s mért ne mesélném?
Ámde, ha részletezem,
nem fog a toll, leteszem.

Játékos öregkor

Jól megy a dolgom aránylag.
Várnak a fények, az árnyak,
persze nem árad a fény,
több a sötét, az a tény.
Két unokámmal a játék,-
láb sajog épp vagy a hát ég,
cukrot, idült vesebajt,
sorba feledteti majd.

L'art pour l'art

Bárkit is érdekel az, hogy megfelelő-e a versláb,
vagy hogy a ritmus ugyan mért nem esik szanaszét,
és vajon annyira fontos lenne a rím, ami extrább?
Verssor a három után egy negyedik van azért.

Testvérek télen

Néhány puha hópihe szálldos,
s míg nézzük az ablakon át,
így szól, hogy az égen a táltos
most rázza a tollkoronát.

Egy párna az angyalok ágyán,
nyilván odafenn kiszakadt.
Büszkén magyarázza a bátyám,
mert ő sose mond igazat.

Már csillog a hó a kabátján,
tüstént jön a téli manó.
Ezt mind kitalálja a bátyám,
s még tart a mesélnivaló.

Mért nyitja ki folyton a száját,
szédíti el így rokonát?
Szállj, szállj, puha hópihe, szállj hát!
Csak nézzük az ablakon át!

Zöld dombok a Földön

Rátok gondolok folyton
ti bíbor naplementék,
zöld dombok a harmadik bolygón.
Csak újból ott lehetnék!
A Hold porában én jártam,
a Mars sem ismeretlen,
s ha Vénusz-ég volt a sátram,
még azt is elviseltem.

Ó, hadd legyek megint boldog,
hisz várnak rám odalenn
a Földön a zöldellő dombok,
hol szellő jár szelíden.

Bár sok gond várt az úton
a kék Szaturnuszon túl,
rakétám a távoli Plútón
leszállt, s ma visszaindul.
Egy úrhajós sorsa olcsó,
az emberélet a tét.
Kíváncsatok hát utolsó
utamhoz jó szerencsét!

Ó, hadd legyek megint boldog,
hisz várnak rám odalenn
a Földön oly nagyszerű dolgok,
mint napfény, nyár, szerelem.

Állok majd a domb alján
egy nyári naplementén
az Atlanti óceán partján,
vagy lenn a Volga mentén.
Ott többet ér a madárdal
a sivár végtelennél,
s találkozom tán egy lánnyal.
Mondd, mért ne, épp' te lennél?

Ó, hadd legyek megint boldog,
hisz várnak rám odalenn
a Földön az otthoni gondok,
s a kozmoszt elfeledem.

Sándor Norbert (pocok96)

Képeink

Nincs támasz, és nincs vigasz,
Havat hord a bús tavasz.
Az ég, a föld döbbenten áll,
A gondolat mind ködbe száll,
S a fák között a szél ha fúj,
Sírva sóhajt, csontba búj.
Kong a tér, tátong az űr,
csak néma csend, a gyász legyűr:
De fentről vigyázod lépteink,
S mi szívünkben óvjuk képeink.

Sándorfi András (malan)

Entrópia

Doboz az ágy alatt.
Megtalálnád, ha
nem a megszokott helyeken
keresnéd.
Nem dugtam el; én
egyszerűen csak ilyen vagyok.

Néha az asztalon.
Akkor már mindegy.
Kapkodó kezünkben az idő szétreped.
Aztán már csak a kávé, a tervek,
a gondolatok.

Vajon milyen lehet? Milyen?
Vajon megtudjuk még?
Mielőtt az ágy alatt
végleg szétrohad.

Sekk Károly(*karcsy*)

Adjon a Jóisten ...

(Nagy László után szabadon)

az új évben a Jóisten
adjon szerelmet ha nincsen
ágyadba forró szeretőt
combjával szorosan ölelőt

sőt...

szemérmetlen csókokat
takaró fedte titkokat
tűzpiros ajkú szenvedélyt
hamvas bódító éji kéjt

Elalvás közben

Forró combom a combodhoz ér,
az ébrenlét határán alszom,
mellemen nyugtatod fejed,
az arcodat érinti az arcom.

Törékeny testeden csillog a Hold,
hosszú hajad a takaróm,
átölel, simogat, körbefon
kényeztetőn, jót akarón.

Este a kertben

Hallgat az alkony
csendes a balkon
belepi lassan a
mámoros éj

Macska a kertben
lépdél a csendben
holdfénybe mártva
szép bajuszát.

Repül a sóhaj
százezer óhaj
vágyja az álom
gyöngye szelét.

Sétál az este
az éjfélre lesve
baktat az óra
a perc mutató.

Pók a sarokban
lába se koppan
nesztelen várja
az áldozatát.

Csendes a balkon
hallgat az alkony
hallgat a szél is
az enyhet adó.

Kérdések

Szemeddel ölelsz, és én viszont.
Lelkünkkel bújunk egymáshoz össze.
Csendünk teszi széppé e viszonyt.
Életemmel szerződést kötsz-e?

Testedre vágy-hálóm vetem,
és szememen új virág nyílik.
Sóhaj-kérdésem ég a nyelvemen,
elkísérsz-e majdan a sírig?

Pillanat szülte néma mosolyod,
simogatja barázdált arcomat.
Itt vagy és én veled vagyok újra.
Ki lehetne nálamnál boldogabb?

Írok neked...

Írok neked, papírra vetett fehér betűt...
...némán beszélek, nyelvem dadog,
fikarcnyit sem gondolkodok,
csak írok neked, fehér betűt.

Írok neked, papírra vetett fehér betűt...
...írok neked néma pillanatot,
szemlehunyást, szótlán mondatot,
álmot, bőrömbe égett sóhajt írok neked.

Írok neked, papírra vetett fehér betűt...
...írok, a magamra hagyott félhomályban,
gondolataimban mélyen elmerülten,
tétován karcolok, fehér betűt.

Táncol fantáziám, és írok neked...
...jelent, jövőt, holnapot, tavaszt,
köntösöd alá bújva vágy-hevülten,
agyammal rajzolok ábránd-levelet.

Mozdul a szám, de hangtalan,
kívánó reményem s hitem velem.
Állok szemlesütve pajzán gondolattól,
fehér betűk közt minduntalan.

Írok neked, papírra vetett kusza betűt,
új érzésektől izzásig lobbanót,
test-hús, szív-lélek elvegyülten,
benned önző jelem mindenütt.

S. Farkas Zsuzsanna (naiva)

Írásvágy

Nem tudtam írni! Hiába szólt
lelkemben ezernyi rímes gondolat.
Ki átélte ezt, milyen: ő tudja jól,
ha a szó blokkolva van.

Mint egy kisiskolás, ki padban ül,
s töri fejét a fogalmazáson,
így érzem magam, ügyetlenül...
Írásvágy: áldás vagy, netán átok?

Nem... Tovább nem halaszthatom,
leírom, bár tudom, jobb lenne várni.
De el kell kezdenem, míg hív a szó.
S mint a kisgyermek, ki most tanul járni:

csetlő-botló, bicsakló soraimmal,
ragrímekkel és összeszórt szavakkal
dobálom elétek kusza gondolataim...

Fényben

A Napfény felé megyek,
háтам mögött árnyék-hegyek
kísérnek, tudom, nem látom őket,
csak érzem jelenlétüket...
Előre nézek.

A Fényben aztán felöltözöm,
egy új világba költözöm,
melyben a múlt már nem gyötör,
bár még mögöttem köröz,
de előre nézek.

Megkínzott lelkem végre él,
új, tiszta, és boldog útra lép,
haladok az éltető fény felé
munkába menet is, és hazafelé
előre nézek.

Pokolban jártam – az élet kemény.
Mi éltetett akkor? A remény,
hogy kíneservvel, de véget ér,
lelkemet gyilkoló kegyetlen lét...
Előre néztem én...

Falakat emeltem magam köré,
résein mosolyt küldtem felé,
kinek kezében ott volt a kés,
mellyel minden nap döfött belém...
Csak előre néztem én.

Már szabad vagyok, és szárnyalok,
óvnak jó emberek, s az angyalok
fényruhámban könnyedén szaladok,
nem gyűlölök, és nem haragszom.
Előre nézek!

A jelenben élek, s Nap fényébe lépek,
izgalmas kihívás ez az új élet.
Nem félek tőle, kíváncsian élem,
múltamat őrzöm, de csak a szépet,
bár legbelül lapul pár fájó képe.
De előre nézek!

Június

Vasajtó zárul
a világ tárul
csendes esőben
nyári szellőben
illatfelhőben
Június táncol.

Szemben egy hársfa
lombkoronája
esőt hálálva
sóhajjá válva
ont a világra
édes illatot.

Szürke az égbolt
tegnap még kék volt
holnap is az lesz
s újra melegben
napfényt ölelve
táncol június.

Standovár Ágota (stando)

dobozolok

tévedsz nem költözöm
nem is Örkény hőisével
azonosulok
Abe Kobo világába
csöppentem
van saját dobozom
eldönthetetlen
bent vagyok kint
a kint szivárogo hozzám be
mindenesetre kicsit
szürrealisztikus
akár egy férfi szájából
tegnap elcsípett mondat
„ha valaki ki akar iratkozni
a férfi nemből
megértem még támogatom is”
én meg csak
sodródok a futószalagon
majd dobnak erre-arra
rázkódom
nőkemény karton
dobozalapon

akár az emlékezőfém

karácsony éjjel
egy angol
kisvárosban
összekulcsolom
két kezem érzem
a pesti hidegben
megmelegíted

fénytörés

azt hiszed nélküled
muránói figuraként
csillogok de
vattaként ölel körbe
a korábban volt otthon
álomban szikrázom
bontom fel a színeket
meghasít minden hajnal

Szélesi Velina (Velina)

Emlék doboz

Lehullott levelek,
elázott plüss medve,
a porban egy tenyér képe,
s a távolban hegedülő csend.

Leomlott kőfalak,
piros üvegszilánkok,
egy árva szövetdarab,
s a szélről nyikorgó ajtó...

mögött...

az emlékek sötét doboza.
Remegő lélegzet,
gyáva, távolodó léptek,
nincs élő, ki ezzel szembenézne.

Könnyesőben

Nyúlok felé, de nem érem el,
könnyes a két szemem,
karom hajamba markol,
a fájdalom táncát járom.

Valami dobban bennem,
valami pattan fejemben,
és a könnyeső alatt,
a csend lelkeket vallat.

Vékony szövedék

Elhagyom a valóságot,
vékony szövedékét átszakítom,
és a csend termeibe
egyedül, mezítláb érkezem.

Nem mozdulhatok,
mindenhol üvegszilánkok,
mik vágyakat karcolnak bőrömbe,
de sosem valósíthatják meg őket.

Vízfüggöny köztem és az örület közt,
de az álmok még megjeleníthetők,
bár csak pár pillanatra, hogy az emlékekbe
mélyedve haladjanak tova, a sötétségbe.

Árva

Minden más lett, minden sötét,
valaki halkán zokog mögöttem,
mi történt?

Meleg vércseppek ajkamon,
remeg mindkét karom,
mi történt?

Árva lányként szolgasorban,
boldogan, egy elnyomott világ-
ban.

Árva volt, mégis névvel élve,
teltek kellemesen az évek.

Árva lánynak szörny a lelke,
előjön, ha elmúlik huszadik
tele,

nincs senki, aki erre felkészítse,
kialszik belőle a jóság fénye...

*

Gazdái teteme melegében,
lélek szilánkokon lépkedve,
már nem kérdez többet.

Két lángocska

„Úgy érezte végre megtalálta útját,
hiába kezdődött rögzösen, most már minden az övék,
és hogy nincs olyan gond, amit le ne győznének,
azt mikor hideggé vált a másik szeme, összefonnyadt szíve.”

Villámcsapás volt, míg az egyik lángolni kezdett
a másik tűz kialudt, és falat képzett maga köré kövekkel,
másik próbált bejutni, hogy újra fényt adjon neki,
de az nem engedte, csak tépkedte az égő lángjait.

„Félreértések, tévedések sokasága,
fájdalommal teli múlt bélyege, bezártság biztonsága,
nem engedték, hogy újra remélni merjen,
amíg a másik reményeiben fulladt meg.”

Elkezdett esni az eső, kövek közé is befolyt,
hogy tovább hűtsék a kialudt lángot,
míg a másik vihart állva, köveknek feszülve
várta, hogy újra eljöjjön a fény...

De a kövek csak egyre nagyobbra és nagyobbra nőttek,
már csak egy tócsa maradt bennük, mi valaha tűz lehetett.
Kívül lévő lángocska még mindig próbált bejutni,
míg aztán a kő megrepedt, és elmosta őt társa közönye.

Szilágyi Ferenc Hubart (szilfer)

Apám útjai

A nagy hadak útját jó apám megjárta,
de saját népéhez örökké hű maradt,
ruszki hurrá várta Kolomea alatt,
gyilkos tűzijáték, nem holmi petárda.

Bíborló mezőkön vörös marok kaszált,
a drága magyar vér, mint az ár sara folyt,
ott az emberélet nem ért egy barabolyt,
szenvedett az élő látva bajtárshalált.

A felszabadító zabrált, mindent fogott,
és vészmagot hozott, azt szórta szerteszét,
míg apám élvezte vendégszeretetét –
hadifogság nyűtte, jó málenkij robot.

Majd itthon küszködött, homlokának árka
gyöngyözött, ám állta keményen a sarat,
magyarnak, embernek örökké megmaradt,
míg egyszer Kharónnal elvitte a bárka.

Éjjeli fürdőzés

A fagyos téli táj már szinte felolvad
egy felhőkulcslyukon bámulva a Holdat,
amint az fölfedi telt idomát éppen
esti fürdőt venni az ég tengerében.

Reméli, nem látják avatatlan szemek,
míg égi habok közt póre teste lebeg.
Dermesztő a hideg, lám a világ deres,
mással szórakozzon, ki örömet keres!
De ő mégse fázik, mert fűti a vére,
tűzrózsákat festve érzéki testére.

Megjelent az égen bámész csillagsereg:
ezernyi kíváncsi kamasz fiúgyerek,
toborozta tán egy égi harci flotta.
Köntösét Hold-leány magára rántotta.

Érmindszenti álmok

Hepehupás határ holt lankái alatt
az Ér árka nevel békát, ebihalat.
Alig moccan a víz sekély, nyálkás habja,
omladozó partját böjti szél harapja.

Álmos parasztporta. Félre esik, messze
a világ zajától, nincs, ki felébressze.
De sámántűz gyulladt hét szilvafa üszkén
pogányvérrel festett kutyabőrre büszkén.

Színes álmok éltek ebben a kis házban,
bár a fala meszelt, s a fedelén nád van.
A nád üregébe dongó hordott mézet,
gyűlt a vadvirágból az édes ígézet.

Ott az álmok között az ős Kaján lakott,
aki a Napfényre tárt sok kis ablakot.
De mivel a balsors szűkmarkúan mérte
az égnek aranyát, a mennybe szállt érte.

*

Mint húsevő virág, kelepce a világ,
– Múzsák lakják, no meg csalárd Danaidák –;
akinek szomjára a vágy édes bort ad,
álmatag szívében holnap tán kést forgat...

Nemzetsirató

Szööttünk mi oly csodás terveket, neveltünk egy, vagy két gyer- meket, lehetett volna több. Nem lett. Ó jaj, fogytán a nemzet!	Sorvad az elcsatolt részeken, hazáját sirat ja részegen, más földjén gabonát nem vet, ó jaj, fogytán a nemzet!
--	---

Lelkünk is meggyötri a globál, akit a balsorsa csak dobál, szívesen követ új trendet, ó jaj, elfogy a nemzet.	Hozzánk fél Ázsia iszkol át, épít majd mecsetet, iskolát, idegen pedellus csenget; ó jaj, fogytán a nemzet!
--	--

Erkölcstől felülír a tőke, Nyugatra fut hamupipőke, vagy itthon segélyen szenved, ó jaj, fogytán a nemzet!	A papunk már alig keresztel. Akit a szülő úgy ereszt el, agyában nem őriz rendet. Ó jaj, elfogy a nemzet...
---	--

*

Így történt, nem harcban estünk el...,
rosszul bánt lelkünk a testünkkel:
a magyar nem magyart nemzett.
Ó jaj, meghalt a nemzet.

A titok nyitja

A nagy fától száz lépésre, délre
a föld alatt szunnyad a Titok.
Felgyürközöm, nem is nézve félre
ások, ásök, közben ásítok.

A gödörben már derékig állok,
és még sehol sincs a fémdoboz.
Eh, badarság, mondom, én kiszállok,
mesék után csak bolond nyomoz.

De mielőtt abbahagynám végleg,
gödör alján koppan valami.
A szerencsém találhattam én meg?
Hogy fém, azt már tisztán hallani!

Várom már, hogy a kezem érintse,
szenzációs fogást gyanítok:
ki tudja, tán az évszázad kincse,
de ha mégsem, akkor sincs szitok.

Ó, csak a múlt eldobott kilincse;
hogyan mit nyitott, örökre titok.

Sztancsik Éva (lambrozett)

Havazik a szívem fölött

Havazik a szívem fölött
bíbor könnyfelhőből –
esik reá jeges áldás
lélek-kesergőtől.

Söprögetni kéne gyorsan,
ne üljön sok rája –
piheg nehéz bútól, bajtól
mind a két kamrája.

Megkopott a cirok rostja
még az előzőtől –
kötni biz' újat kéne
örökzöld vesszőből.

Fagyossá vált talaj láttán
– hirtelen döntéssel –
menteném e nemes testrészt,
amíg nem mentél el.

Tested csábos melegébe
bújtass olvasztani –
búbájodat összeszedve
legyél most Valaki.

Rakjál tüzet édes szóval,
mosoly-törmelékkal –
hósapkának verejtéke
attól száradják fel.

Hernyóból lepke

(Metamorfózis)

Újkor ez, láthatod, tobzódnak a zsenik,
internet-bolygónkat versekkel terhelik. –
Köztük élek én is, bár szerény a lakom;
seggen csúszik dicsfény a penészes falon.

Szomszédok hasonlók, örülhetek nekik,
sebaj, hogy nekünk csak villanásra telik. –
Elég, ha mi tudjuk: késztetésünk vagyon,
abból gazdálkodunk szegényen, szabadon.

Álom-szárnyunk röppen estétől reggelig,
tollunkból "kortárs-báj" valódit reppenik. –
Ránk kacsingat túlról más planéta-halom,
lájktoltam lelkünket; szavam szívvel adom.

És hogy mi az érték? Forrón azt sem eszik.
Majd hülnek a betűk, öregszik mindegyik. –
S mikor kérgük vedlik sokadik tavaszon...
talán felragyognak tündöklőn, csupaszon.

Zsémbeelő

Már csak szemlélője vagyok a világnak.
Távolról, kispadról nézem a dolgokat.
A Remény halódva, sorvadtan fosztogat,
bajtárs'ival együtt ön-poklommá váltak.

Aszott, satnya képük felkiáltó (bűn)jel,
szemük szurok-szín lyuk a keserűségén;
becsaptak azzal, hogy hűségük tűnékeny
sosem lesz, míg égek derűvel, víg-tűzzel.

S derűm izzik, igen, boldog, mert lehetek;
levegőt kaphatok, vérem fűt, kanyarog.
Hálát a Menny felé, s minden-felé hagyok,
nyújtsd értem a Karod... Tejútnak eredek,

igaz, kedvem csügged, esélyem elfogyott.
(Ülj le inkább vándor Vég-re fordulóban,
siralmas kottádon hit-szegény a szólam;
csonka-dallamsorod foghíjasra kopott.)

Már csak gyönyörködöm mások erejében,
figyelem kispadról mért zajong a világ...
mint szakadnak gátak és ütköznek viták, s
azt, ahogy tántorog visszhang-nevetésem.

Érzéksalódások

Együtt

Hajnal szántott az égen, mikor jöttél
felém, s átlátszó harmat-barázdában
emlékfoszlányt görgetett a dühös szél.
Játszva öblítetted le hajam, vállam

az ébredő Nap hús mosdó-vizével.
Sírt a pirkadat, együtt sírtunk vele.
Érezhettem volna, már nincs kivétel,
én sem leszek az, hát törődjek bele.

Összebújtunk. Ígéretesnek hittem
magam. Olyannak, akiért meghalnak,
majd ismét élnek; akin kuncog Isten,
mielőtt szól: zuhanj csak, én elkaplak.

Egyedül

Ténfergek csillám-káprázatok között,
kéretlen. Éles fény tépked fel bennem
résnyi keskeny, járhatatlanná szövött
utakat, s tudom, mostantól követnem

kell mindenáron, hogy elmém békéje
rám-találjon. (Ó, nyughatatlan álmom!)
Utas-társam az alkony csend-élménye,
a halkuló zsisvaj... mind, mind óv, átfon.

Látom, ahogy pihenni indul egy szív...
szerény vackán igazít még, s feltekint;
suttog pár szót, rólad dobog; de elhív
onnan valós lényem higgadtan, megint.

Az én Angyalom

Szorít bennem hű Angyalom,
az, aki véd, vigyáz nagyon –
vajon miért maradt velem?
Áldom, ő lett a mindenem.

Óvom én is, míg bóbiskol,
s vágyat harap hit-dózisból –
hogya azután tovább töltse,
lélek-üdvön gyönyörködve.

Szegény Angyal, koldus párja;
együtt hozzuk a világra...
azt, amiből oly kevés van,
mint fényesség csigahéjban:

ragaszkodást, konok tavaszt,
ahol folyton zöldell malaszt –
nem feladást, sánta reményt,
közös sorsunk pór kincseként.

Repdes bennem hű Angyalom,
feslett, szakadt, vén szárnyakon –
sokat kell már pihennie...
többször nem is jönne ide.

Sztolár Miklós (MZ_PER_X)

Előítélet és tapasztalat

Ment, ment, mendegélt, egyszer csak találkozott egy rottweilerrel. Természetesen, mivel szerette a kutyákat, meg akarta simogatni. Rottweilerrel még csak néhányszor volt dolga, és eddig nem bántotta egyik sem, így most nem aggódott különösebben. Odament hozzá. Úgy tűnt, hogy a kutya örül a simogatásnak, így aztán megnyugodott, a következő pillanatban azonban éles fájdalmat érzett. A rottweiler belekapott.

Teltek a napok, és sétái során naponta újabb meg újabb kutyákkal találkozott, és természetesen, mindegyiket megsimogatta. A kutyák nem bántották, igaz, volt, amelyik bizalmatlanul félrehúzódt, egyértelműen tudomására hozva, hogy nem kér a simogatásából. Olyan azonban nem történt, hogy váratlanul belekapott volna bármelyik.

Egyik nap aztán újabb rottweilerrel találkozott. Nicsak, olyan, mint a múltkori! Csak nem sül el megint rosszul a dolog, és egyébként se általánosítsunk. Mindig küzdött az előítéletes gondolkodás ellen, így ő is ennek megfelelően cselekedett. Ez a rottweiler is megharapta. Ez sem azonnal, hanem a barátkozás befejezeként.

Újra teltek a napok, a hetek. Sokféle kutyával találkozott, így több rottweilerrel is. Továbbra is nyitott maradt, ennek megfelelően idővel összegyűjtött néhány harapást. Ezeket azonban bőven ellensúlyozta az a szeretet, amit a kutyáktól kapott.

Egy probléma azonban volt. A harapások 90 százaléka rottweilerekéntől származott. Most már óvatossá vált ezzel a fajtával szemben.

A legszörnyűbb az volt, hogy időnként összetévesztette kedvenc fajtájával, az erdélyi kopóval. Az ilyenkor szerzett harapások aztán sokkal jobban fájtak, mint a többi.

Ismerősei is észrevették, hogy már korántsem olyan nyitott, mint az előző időkben volt. Már barátait is figyelmeztette, hogy vigyázzanak a rottweilerekkel. Természetesen, ők nem bírták ki megjegyzés nélkül. „Nem tudhatod, hogy fog viselkedni az a kutya...”, „Csak nincsenek előítéleteid?”, „Az is ugyanolyan kutya, mint a többi.” Ehhez hasonlókkal bombázták jó ideig.

Hiába magyarázta nekik, hogy szereti a kutyákat, a rottweilereket is, de neki sajnos rossz tapasztalatai vannak ezzel a fajtaival kapcsolatban. Ekkor már fajgyűlölőnek nevezték, és egyre többen elhatárolódtak tőle. Szerencsére azért maradtak olyanok, akik kitartottak mellette, bármi is volt a véleménye, és olyanok is voltak, akik időközben szintén rossz tapasztalatokat szereztek a rottweilerekkel kapcsolatban. Ennek köszönhetően aztán nem maradt magára.

Nagy ára volt a tapasztalatszerzésnek, de megérte. Ismerőseiről egyértelműen kiderült, hogy valódi barátok-e.

A rottweilert néhány évvel később védett fajtának minősítették, rossz színben történő feltüntetése, sőt néven nevezése is tiltott lett.

Nem értette a dolgot, miért ez a diszkrimináció, hiszen, mégis csak ugyanolyan kutya fajta, mint a többi. Ez még sokáig fejtörést okozott neki.

Leltár

Az iskola gondnoka Pedanter Péter világéletében precíz ember volt, és nagyon szerette a rendet. Mindent mindig lelkiismeretesen nyilvántartott, még akkor is, ha erre nem kötelezte senki. Sajátjának érezte az iskolát. A közeledő leltározástól azonban úgy rettegett, mint ördög a szentelt víztől. Meg is volt rá az oka, ismerte a felettes szerv embereit.

A hírt a felettes szerv 30 oldalas tájékoztatója vezette be, ami-ben részletesen szabályozták a leltár rendjét. Azt még megemész-

tette valahogyan, hogy 3 tagú bizottságot kellett felállítani, de azt már kevésbé, hogy miért kell ennek termenként, sőt időpontonként változnia. Ki kell védeni a csalásokat, és csírájában el kell fojtani a korrupciót, győzte meg végül magát. Nem sokkal később eszébe jutott, hogy két napja a matematikatanár minden külön bejelentés nélkül magához vett 3 papírlapot az éppen kibontott 500-as kötegből, ez pedig maradék kételyeit is elűzte. Igenis, szükség van az alaposságra. Neki ugyan magyarázhatta a rajtakapott tanár, hogy dolgozatot akart íratni. Ócska kifogás, illet bármelyik tanár mondhat. Megvehette volna a saját fizetéséből, ahogy a kötelességtudóak teszik.

Az első bizottságba az informatikatanár és a matematikatanár került. A tanári WC leltározásával kezdték.

Mindkét tanár arcára rá volt írva a felemelő feladat iránt érzett lelkesedése. Le sem tudták volna tagadni.

Nem volt sok dolguk, hiszen sem papír, sem törülköző, sem szappan nem volt a WC-ben. Gondos szemrevételezés ellenére csak egy nyomorult WC-kefét találtak, amit leltárba vehettek. Nagyon megkönnyebbült, hiszen azt mégsem írhatta, hogy a WC üres.

A tanárok már rohantak volna tovább, de Pedanter Péter megállította őket.

– Ne olyan sietősen. Hitelesíteni kell a jegyzőkönyvet.

Leültek a folyosón levő asztalka mellé. Pedanter 3 példányban kitöltötte a jegyzőkönyvet, majd a példányokat kollégái elé tette.

– Nyomtatott betűkkel is írjátok le!

Az informatika terembe már két másik tanárral érkezett. A rendelkezésre bocsátott 30 oldalas útmutató szerint a helyzet objektív megítélése igen fontos volt a leltár szempontjából. Ennél fogva kulcsfontosságú volt, hogy a bizottság tagjai elfogulatlanok legyenek az adott témával kapcsolatban. Pedanter ezt a szempontot is szem előtt tartotta kiválasztásuknál. Így esett választása a történelem, illetve az irodalomtanárra.

Elfogulatlanságuk garantált volt, informatika tudásuk gyakorlatilag egyenlő a nullával.

Pedanter igen büszke volt körültekintő eljárására.

– Az utasítás szerint, a teremben található összes eszközt leltárba kell vennünk. Nem tehetünk kivételt – fordult kollégáihoz a gondnok.

A történelemtanár – miután körülnézett a teremben – aggódó pillantást vetett Pedanterre.

– Ez biztos? – kérdezte.

A gondnok arcáról azonnal leolvasta a választ, de nem adta fel.

– Az egereket is?

– Mindent – kapta meg a megerősítést.

Az irodalomtanár elvigyorodott.

– A macskákat is?

Elnevelték magukat mindhárman, Pedanter azonban folytatta.

– Igen, a macskákat is – mondta kifejezéstelenül, a tanárra nézve. Az irodalomtanárból kis híján újra kitört a röhögés, de mikor ránézett Pedanterre, azonnal kijózanodott.

– Végül is, mindegy, itt nincsenek macskák – lapozott volna a tanár.

Pedanter magához intette kollégáit, majd megosztotta velük titkát.

– Jobb, ha tudjátok, hogy igenis vannak macskák a teremben.

A tanárok vigyorogva egymásra néztek, szemlátomást élvezték a helyzetet.

– Na, akkor gyorsan mutass egyet – mondta a történelemtanár. Pedanternek több sem kellett, azonnal előhúzott az egyik fiókból egy műanyag táblát, aminek széléhez egy műanyag toll volt erősítve.

– Tessék, ez egy macska.

– Aha – mondták a tanárok egyszerre, aggódó pillantásokkal méregetve a gondnokot, de aztán belementek a játékba.

Belementek, de akkor még nem mérték fel cselekedetük súlyát, egyikük sem számolt ugyanis az ellenőrökkel.

– Hát, ha macska, akkor legyen macska – hagyta rá Pedanterre a történelemtanár – , semmiképpen nem hamisítjuk meg a tényeket. Pedanter kiegészítő információt adott kollégáinak.

– Digitalizáló táblának is hívják.

– Sokkal jobb név a macska – állapította meg az irodalom tanár. Szemmel láthatóan mindhárman egyetértettek az elnevezés helyességében. Végre került egy kis szín a leltározás szürkeségébe.

Gondosan végignézték a termet. A számítógépeken és monitorokon kívül 32 egeret és 2 macskát vettek leltárba. Az irodalomtanár ezen kívül talált még 3 mobiltelefont is.

– Ezeket félreteszem – mutatta a gondnoknak a telefonokat, és elindult velük a tanári asztal felé.

– Rendben van, de előbb leltárba vesszük őket – szögezte le Pedanter.

A két tanár lélegzete egyszerre akadt el.

– Mit csinálunk?! – kérdezték kórusban, akadozva.

Pedanter végignézett értetlenkedő kollégáin, és megállapította magában, hogy mindkettő reménytelen eset. A két tanáron nagyjából ugyanez futott át, ugyanebben a pillanatban Pedanterrel kapcsolatban.

A történelemtanár vette át a szót, újra nekifutott a dolognak, miközben folyamatosan Pedantert figyelte. Úgy vizsgálta a gondnokot, mintha egy közveszélyes őrülttel állna szemben. Sokkal megértőbb lett volna persze, ha tudja, mi vár rájuk.

– Mit csinálunk?

– Leltárba vesszük őket. – ismételte a gondnok – Itt vannak a teremben, tehát leltárba kell vennünk.

A tanárok most már végképp elveszítették a fonalat. Megint egyszerre szólaltak meg.

– Mit kell csinálni?! – néztek megrökönyödve a gondnokra. Pedanter újra végigmérte az értetlen társaságot.

– Leltárba kell venni őket, mivel itt vannak a teremben. Nem térhetünk el a szabályoktól – mutatta fel a 30 oldalas szabályzatot. – Itt van, olvassátok el.

A két tanár egyszerre vetette rá magát a dokumentumra. Igen-csak elkomorodtak, miután a gondnok megmutatta nekik az idevágó passzust, az irodalomtanár azonban még a szemének sem hitt.

– Te szívatsz minket! – kiáltott fel.

A gondnok rezzenéstelen arccal nézte az elképedt tanárt.

– Én ugyan nem. Az állásomba kerülhet, ha itt hibát talál az ellenőrzés, és nektek sem lesz könnyű dolgotok. Segítsetek, légy szíves.

Most már mindkét tanár felmérte, hogy nem babra megy a játék. Az elkövetkező órákban mellőzték a magánbeszélgetést, és szorgalmasan a gondnok keze alá dolgoztak. Mindhárman belefáradtak a hosszú és alapos munkába, így aztán nagyot lélegeztek, amikor a végére értek.

Aláírták a jegyzőkönyveket, ellenőrizték, nyitva vannak-e az ablakok, a gondnok áramtalanított. Pedanter megköszönte kollégáinak a lelkiismeretes közreműködést, és elindultak a terem kijáratára felé.

Alig tették meg azonban az első lépéseket, a terem ajtaja kinyílt, és belépett rajta a felettes szerv ellenőre egy írnnal és egy egyenruhás kísérelvel. Az egyenruhásnál, annak rendje és módja szerint gumibot, bilincs és önvédelmi spray is volt. Komoly arccal megállt az ajtó mellett, és elzárta a kijáratot.

Az apró termetű, szemüveges emberke a tábla elé lépett, intett az írnnak, hogy helyezkedjen el, majd a jelenlevőkhöz fordult.

– Jó napot, uraim ! Gizda Benő vagyok a központi ellenőrzéstől, itt az igazolványom. Természetesen, telefonon át is meggyőződhetnek a személyazonosságomról.

A teremben fogni lehetett a csendet. Pedanter a revizor felé lépett.

– Köszönjük, nincs rá szükség, de talán tessék helyet foglalni – kínálta helyel hívatlan vendégét.

A revizor hideg pillantást vetett rá.

– Köszönöm, inkább állok. Ugye, Ön vezeti a leltározást? – fordult a gondnokhoz.

– Igen, kérem, én vezetem – hangzott el azonnal a készséges válasz - most fejeztük be ebben a pillanatban.

– Akkor, a legjobbkor jöttünk. – állapította meg a revizor.

Hát, persze hogy a legjobbkor jöttek, ez minden jelenlevő számára nyilvánvaló volt. A történelemtanár óvatosan az ajtó felé lépett.

– Gondolom, itt ránk már nincs szükség... – mutatott az irodalomtanárra, és elindult kifelé.

Az ajtónál álló őr tekintete igen meggyőző lehetett, mert a tanár azonnal kiigazította magát.

– Csak úgy gondoltam, hogy... – kezdte, de aztán jobbnak látta, ha elhallgat, és visszalép a helyére.

Gizda végigmérte a habozó tanárt.

– Önök egy hivatalos eljárás résztvevői, tehát szükség van a jelenlétükre.

A tanárok – beletörődve sorsukba – kerestek egy-egy széket maguknak, és leültek. A revizor a gondnokhoz fordult.

– Kérem, adja át a jegyzőkönyveket.

Gizda villámgyorsan átfutotta a kezébe adott dokumentumokat.

– Formailag rendben vannak. – állapította meg Pedanter nagy megkönnyebbülésére.

Egy másolatot az írnok asztalára tett.

– Kérem, erről vegye fel az ellenőrzés jegyzőkönyvének adatait. – utasította, majd a gondnokra nézett. – Sikerült mindent leltárba venniük ?

Pedanter behúzta a fejét.

– Úgy gondolom, hogy igen.

Gizda most a sarokban gubbasztó tanárokat szólította meg.

– És, Önök is így gondolják?

Az irodalomtanár felállt.

– Igen, kérem. Egész délután ezen dolgoztunk.

– Az most mindegy – vágott közbe a revizor. – Természetesen értékeljük az igyekezetüket, de legfontosabb, hogy minden – a

teremben található – eszköz leltárba legyen véve, és semmi olyan ne kerüljön a leltárba, ami nincs itt.

Szigorú, pattogó hangon beszélt. Jelenléte már önmagában feszültséget teremtett, mind beosztottjaiban, mind vendéglátóiban.

– Nem akarom rabolni az idejüket, ezért csak a rutinellenőrzést végezzük el.

A leltározók nagyon megkönnyebbültek, de korai volt az örömük. A rutinellenőrzés harmadik órájában jutottak el a számítógépekig. Pedanter már hozzászokott az ilyen akciókhoz, a tanárok azonban lemondtak aznapi vacsorájukról, és reggelijükről kezdtek álmodozni.

A negyedik órában a perifériák is sorra kerültek.

– 2 nyomtató, 32 egér, 3 mobiltelefon... – olvasta hangosan a revizor a jegyzőkönyvet, miközben szemével folyamatosan a termet pásztázta.

Időnként az ajtóban álló az ajtó mellett álló Porkolábra is vetett egy pillantást.

– Szép, alapos munka – állapította meg elégedetten.

Továbbolvasta a dokumentumot és váratlanul felkapta fejét.

– 2 macska... Hol vannak a macskák?! – vonta kérdőre a gondnokot.

A gondok az asztalon levő digitalizáló táblákra mutatott.

– Itt vannak, kérem.

Gizda ölni tudott volna tekintetével.

– Ezek digitalizáló táblák. Hol vannak a macskák ?!

Pedanter megpróbálta a lehetetlent.

– A macska ugyanaz, mint a digitalizáló tábla, kérem.

A revizor felfortyant.

– Hogy lenne ugyanaz?! Még egy 5 éves gyerek is tudja, milyen egy macska. Ez egy hivatalos eljárás, itt nem lehet a népi nevükön leltárba venni az eszközöket. A macska az macska, a digitalizáló tábla pedig digitalizáló tábla. Hol vannak a macskák ?!

Gizda villámgyorsan felmérte a helyzetet, majd a leltározókhoz fordult.

– Egy teljes bizonyító erejű okirat van a kezemben, miszerint Önök két macskát is leltárba vettek ebben a teremben.

Most már az írnok is rémulten nézte főnökét. A teremben egyetlen nyugodt ember maradt, az ajtót támasztó őr a hóhér nyugalmaival figyelte az előtte zajló nagyjelenetet.

– Hol vannak a macskák?! – ismételte a revizor.

Várt egy ideig, végül hosszú hallgatás után megállapította magában, hogy ezektől az emberektől értelmes választ nem fog kapni kérdésére, és újra az jegyzőkönyv vezetőhöz fordult.

– Írja, kérem! A leltározó bizottság a teremben nem fellelhető dolgokat is leltárba vett. A helyzetet súlyosbítja a csoportos, és feltehetően szervezett elkövetési mód. Hivatalomnál fogva kezdeményezem a leltározó bizottság azonnali őrizetbe vételét. A rendőri intézkedésig a szökés, elrejtőzés megakadályozására elrendelem nevezettek megbilincselését, melyet jelenlevő Porkoláb Géza foganatosít közterület-felügyelői minőségben. Gizda a közterület-felügyelőhöz fordult.

– Intézkedjen, kérem!

Porkoláb komótosan a leltározókhoz lépett. Pedanter már nyújtotta is a kezét, a történelemtanár azonban magához tért a révületből.

– Tiltakozom! Miféle eljárás ez?!

Gizda közönyösen válaszolt.

– Szabályszerű leltárellenőrzés, kérem. Ne súlyosbítsa a helyzetét!

– És a jogaim?!

A revizor elmosolyodott.

– Hol él maga? Nem Amerikában élünk, vagy nem vette észre? – mondta, majd végigmérve a magába roskadó tanárt – az őrhöz fordult. – Bilincselje meg őt is.

A történelemtanár megsemmisült, de még morgott valamit.

– Még egy diáknak is több joga van... – állapította meg.

A revizor barátságosan felé fordult.

– Látja, ebben teljesen egyetértünk, na de a törvényeket nem mi alkotjuk. Csak alkalmazzuk őket.

A leltározás befejeződött. Negyed óra múlva megérkeztek a rendőrök is.

Vaszkó Márta (eprecske)

Elengedlek

Mikor kértél tőlem adtam,
szóltál, melletted maradtam,
de tőled, – sosem kaptam.
Tört forgattál szívemben,
neked suttogom csendben,
két kezem örökre elenged,
nyugodjon békében lelked.

Rettegve

Oly nehéz az élet
magányomban rettegve élek.
A sors még mit ró reám
hiába mormolom imám?
Egyszer elcsendesül minden
s akkor talán megértem
mért ily keserű az élet.

Lassan elillan

Lassan elillan az élet csendesen,
társa a múló idő vele semmivé lesz,
tova röppen, mint egy félénk madár, pedig
vártam titokban, hogy valaha rám talál

Megkeres az érzés s megrészegít,
elragad az érzéki szenvedélyek lángja,
édes nektárjával álomba szenderít,
de a szív; ébresztő, hangosan azt kiáltja

Ennyi s nem tovább, a húr kifeszült,
pattanni kész már elszakadt legbelül,
mély sebeket ütött törékeny lelkemen,
hűtlenséged poklot járatott velem.

Könny

Remegő szívvel álltam előtted,
szememben a könnyek hálót szőttek,
lassan elengedtem kit szerettem,
az utad te választottad kedvesem.

Sóhaj

Szeretnék újra és újra boldog lenni,
hajnali pírban karjaidban megpihenni.
Megperzselődni a szerelmed tüzében,
önfeledten megbújni forró ölelésben.
Azt akarom, hogy örökre így legyen,
veled legyen a boldog végtelen.

Vetráb József (Kadocsa)

Felkap a forgószelel

Egyszer egy fáradt alkonyon
felkap a forgószelel és leejt
egy távoli sápadt csillagon.
A lét-kalitka ajtaja nyitva áll,
BA madara már szabadon száll.

Nem lévén testileg sehol,
ÉN ott vagyok mindenhol.
Ott a magban, a szökkenő
szárban, a kibomló szirmos
virágban, a zöldellő szomorú,
fűzben, a perzselő, éledő tűzben,
s a vígan szaladó forrás vizében.

Szunnyadok az öröklött vágyban,
az életet adó, arany napsugárban,
a záport hordozó viharos szélben,
a mámoros, szerelmes ölelésben.

Bár arcom képét elmossa az időtlen idő,
mi örökké élő bennem egykor vissza jó,
hogy újraéljen, reméljen, szeressen,
más szeretőt többé ne keressen, csak
Téged, ki magában rejti a mindenséget.

Kedvesemnek

Maria Luisa Romero,
kasztanyetta csettegeése,
tüzes léptű flamenco.

Gitárhúrok serény pengése,
narancsligetek bódító illata,
spanyol szavak édes csengése,
lágý hispán-szellő fuallata.

Szerelmi harsonák zengése
vagy nekem Maria Pilar,
szép szeretőm, első asszony,
és nincsen arra elég jó szó,
hogy a Pannon Lacus Pelso
napsütötte déli partján
bontott szirmot a vágy
gyermek múltat feledni,
s leány-ölbe temetni
annak ártatlan virágát.

Csöndben fogan...

Csöndben fogan a tiszta csend,
és ma is felkelt a szárnyas nap,
kapunk előtt a fájdalom eseng,
s ez ország kegyelmet sem kap.

Elszakított részei felett elfutnak
keserű, ólom-szín bánat-fellegek,
öröms dallamok ide nem jutnak,
búfelejtő-esőt nem rínak az egek.

Mégis megtapodott, szegény szívünkben
szunnyadón rejtőzik magként a jó remény:
lesz még virágos ünnep, lesz még ölünkben
tartott, frissen sült lágy cipó, kerek kenyér.

És megosztjuk azt a nemzet asztalánál ülve
az örök, hites hazában magyar a magyarral,
a bosszúálló, indulat szülte fegyvert kerülve
kezet nyújtva, nem vicsorgunk véres agyarral
kegyetlen, puja*, kényszerű szomszédjainkra.

*puja: gyermek, gyámolításra szoruló ember, mulya legény

Erzsébet rózsái

Sűrű, sötét fellegek lapulnak,
szállnak Hunnia néma egén,
ám készül, jövel a jó remény;
fényes csillag szállt le Patakra.

Zemplén földjén lélek testesül
királyi házban királyi gyermek,
Gertrúd leánya, szép Erzsébet.
Erénye tiszta, szentsége jelesül.

Krisztusi szeretet szüli a regéket.
Királyi asztal maradékát; cipót,
ízes, foszlós kenyeret, morzsát
kicsiny leány-kötényébe fogván
oson, s ossza legott koldusoknak.

Mi az, mit lopva rejtész – kérdé anyja,
s Erzsébet arcára halvány pír simul,
rózsáim – mondá –, s való igaz, virul
vöröslőn kötője ölében az élő rózsza.

Igazzá vált végül a botor, kiejtett szó;
a lelkében lakozó örök szeretetért,
az Égi Úr, kegyelmes szíve melegéért,
rút hazugság bűnében nem hagyja.

Élet-hajó

Vitorlát bont a lét szele,
szája fűttyent, ereje dob,
gyöngyvásznat emel, feszít,
riadót fúj, a távolba sodor.

Vad tajtékokkal ostromol,
s mint dülöngő, részeg hajót
áramlat hátán a közeli horizont
éj-csendes feledés-árkába von,
bár kisimul a jó víztükör feletted,
tengerjáró voltál, nem feledheted.

***Zámbó György** (fenyfa)*

Vadászat

Kajla patak martja alatt
barna-tarka, bamba varangy
dagadt arccal nagyba' szaval,
marha nagy a mafla hangja:
kvakaka kvakaka
kvaka kvaka kvakaka!

Kecses rekettye felette,
mely kecske brekkencst rejteget.
Csemegelegyet les szeme,
s hevesen verselget egyre:
brekeke brekeke
breke breke brekeke!

Bomló dombtól gyomrom forog,
torokfojtó mocsok csorog,
pór lódongó trónol ott most.
Homlokomon komor sorsod.
Dong donog dong donog
donog donog dong donog.

Hej, de kedves egy legyecske!
Nem kell reszkess, nem kell rettegj!
Gyere lelkiem, erre reppenj!
Egyben nyellek keresztben le!
Brekeke brekeke
breke breke brekeke!

Hallgasd balga csak szavamat:
ha majd arra alant haladsz,
nagy, hatalmas ajakammal
arcba kaplak, hamm-hamm, nyamm-nyamm!
Kvakaka kvakaka
kvaka kvaka kvakaka!

Mindenszentek után

Hiába kereslek hiába kutatlak
fénylő bánatgyertyák komor hangulatban
koszorúk virága réges-rég elhervadt
egy szürke kőkeret napszíta keresztfa
megfagyott holt lelkek márványos világa
szétfolyó viasza könnyező gyertyáknak
gereblyével karmolt végtelen nyomok a
sírokon porladó gyomtalan homokban
zörgő levélpaplan terült a halmokra
apró mécses fölött gyufa lángja lobban
homályos sírkövön árnyak imbolyognak
bánat égette gyertyák csonkig olvadtak
hiába kereslek hiába kutatlak

Zsolt Józsefné (zseva)

Bébicsokor

Mihez képest nagy, vagy kicsi? Viszonyítás kérdése. Attól is függ, honnan nézzük. Megegyem vagy ne egyem?... – fontolgatom, kézbe veszem, nézegetem. Egy a biztos, a nyuszi fél fogára sem lenne elég, nem ám nekem a vadas-mártáshoz, mert, ahhoz még az egész termés is kevés. Pedig adtam neki bőven időt, hogy erősödjön, szép nagyra nőjön. Táplálta a napfény, az eső, de mindez úgy látszik nem volt elegendő. Győződj meg róla magad is, mint ahogy én, tekints le reá a magasból, mert utoljára látod, és ha dicsérni már nem is tudod, legalább értékeld, ne vess egy nagyot, hogy hiába, pedig én a lehetetlent is megpróbáltam. Elég az hozzá, amikor kihúztam, én, s aki látta, egy jóízűt kacagott rajta, de, hogy el ne felejtsük, az utókornak e bébicsokor mellé öngyújtót helyeztünk, és megörökítettük. Íme itt van, bár nem láthatod teljes kicsinységében, és nagyságában! Már csak a képzelőerődre hagyatkozhatasz, mi lehet vajon, répa, vagy mogyoró a drága? Várj! Kicsit segítsek. Végülis ez a kis bébicsokor, ha összeadódik a többivel, akármi lehet belőle, még vegeta is, ráadásul bio... De jó!? És a kivételéhez még ásó sem szükséges, elég egy kis gyerek-lapát. Szeretem én a kukoricát is. Még jó, hogy nem vetettem, a végén még bébikukorica lenne. A zöldbabommal még nem is dicsekedtem, a hagymáról már nem is szólva, az ugyanis egyszerűen eltűnt.

Emlékmorzsáim...

Egy éve még, december 20-án, kora tavaszias, napsütötte időben tölthetünk el pár órát. Áldottam is e napot! Tíz éve, hogy anyu meghalt. Akkor voltunk kint utoljára a telken, bátyáinkkal együtt, a négy testvér. Akkor anyutól búcsúztunk... Araszolva, bizonytalan léptekkel haladt előre, keze egyre kapaszkodót keresett... a kerítés mellett lassan poroszkált, miközben biztattam ne féljen, mert az út hirtelen elfogyott... én itt vagyok mellette, két erős kezem és a botja vigyáz rá, csak óvatosan lépkedjen, és menjen egyenesen előre... Én már attól is boldog voltam, hogy az arcára egy kései mosolyt tudtam előcsalni... – Csak óvatosan! - mondtam, mert az utat borító fűcsomó itt-ott hepe-hupás kissé a vakondoknak köszönhetően... – Inkább belém kapaszkodj! – biztattam, mint a rózsabokorba... Amikor megszólalt a telefonom és a vonal túlsó végén alig érthető hangon motyogta el, hogy szeretne kijönni a telekre... „Lelkem felröppent, akár egy hinta...” Nővérem is boldognak látszott. A sógorom meg elkezdett fotózkodni, hogy mit fogalmam sincs, mert minden olyan kopár volt ezidőtájt, de ő biztos felfedezte a számára legszebbet, ami igaz, mert az ezüsfenyőm hatalmasra nőtt, mint utoljára láthatta... Én meg eközben elmeséltem minden egyes ténykedésem, azt is ami kimaradt, hol, mi fog kibújni majd tavasszal és elővarázsoltam minden egyes virág helyét..., amit ő már nem láthatott.

Selyem pongyola

Egyben nagyon hasonlítunk egymásra..., amikor a gondolatainkba elmélyedünk, se nem látunk, se nem hallunk, és az Isten sem tud bennünket olyankor kizökkenteni...

„Ki vagy te, ki visszanézel rám e tükörből?
Ki könnyet fakasztasz, szomorú szememből?
Ki vagy te ki születésemkor e szempár mögé költöztél?
Ki könnyező szememnek erre az életre fényt kölcsönöztél?
Nem válaszolsz, csak némán nézel a szemembe...
Tekinteted elrévül valahová a végtelenbe...”

* * *

Bombázzák az embert mindenféle kérdésekkel és én csak kapodom a fejem, hogy ha tehetném mire, mit válaszolnék? Hát nem tennék zsebre az biztos, de hát én itt vagyok lent, ők meg ott fent a magasban. Ha ők nem érzik a különbséget, azt meg tudom érteni. Én sem látnék lejjebb, ha nem is akarnék, talán az orromnál tovább se látnék. De hát az már nem is én lennék. Két lábbal a földön járok és látom körülöttem hogyan élnek „azemberek”. Magamról már nem is beszélek, hiszen megmondta, aki úgy gondolta én ne is szóljak egy szót sem, mert nem itt, vagyis nem nálam kezdődnek a bajok. Előtte igyekszem nem is szóba hozni. Megértem őt, ha ezt gondolja, mert hiszen hol is van ő tőlem? Messze-messze... Miközben én a múltban keresem a magyarázatot, ő a jelenből próbál választ találni...

Emlékfoszlányok törnek elő a múltból, melyeket direkt keresek, amibe néha sikerül megkapaszkodnom, és elidőzők kissé egy-egy epizód mellett. Az ad nekem erőt, ha magam előtt látom Őt. Ekkor meg tudok birkózni egy nehezebb feladattal, ami nyo-

maszt, amit meg kell oldani. Ilyenkor az jut az eszembe, ő mit tett volna a helyemben? Milyen intelemmel jött volna elő, mivel próbált volna megnyugtatni, meggyőzni, vagy éppen elmozdítani a holtpontról?...

Mozgalmas élete, nehéz pillanatai mellett is voltak nyugodtabb időszakok az életében és most éppen ezt képzelem magam elé...

Ahogy ott ül piros, selyem, török mintás pongyolájában vasárnap délután a konyhában, az asztal mellett egy könyvvel a kezében és rendíthetetlenül olvas... Körülötte tisztság és rend uralkodik, rövid ideig tartó béke és nyugalom veszi körül, kiül az arcára, ez egyedül az ő pillanata, amiben igyekszem nem megzavarni, ezért csendesen visszavonulok... Ő nem tudja, nem érzékeli a külvilágot, kizökkenthetetlen. És ilyenkor egy picit mindig meglessem.

Szerettem volna olyan lenni, mint ő. Mindenben órá hasonlítani. Míg ki nem zökkentettük ő volt a megtestesült nyugalom... én meg az ő ellentéte, az örök lázadó, melynek csak egyedül ő tudta az igazi okát. Néha elég volt csak rám nézzen, azonnal tudta, hogy baj van... és akkor meglátta a szememet... Szólnom sem kellett, már mondta: - Mi fáj lányom, gyere mesélj... "...mondj el mindent, tőlem ne félj, bennem bíznod kell, úgy ahogy benned bíztam én, bújj ide hát és mondd el mi fáj..." mint ebben a dalban is benne van sok igazság. Hányszor éri az embert csalódás... és akkor hová, kihez fordulhatna az ember gyereke, ha már nem fér el benne, mint az édesanyjához? Én neki mindig, mindent elmesélhettem... Ő valahányszor türelemmel végighallgatott és soha nem jöttem el tőle úgy, hogy kétségeket hagyott volna bennem. Mindig megerősített, ha meginogtam... Büszke volt rám, ha elbizonytalanodtam, tanácsokkal látott el, mint pl. hogy szemben a széllal menni nem könnyű, és ne igazán próbáljam ezt a fajta ellenállást, főleg ne a feletteseimmal szemben... és óva, nyugalomra és engedelmességre intett. Sokszor nem értette, vajon kinek a

természetét örököltém, mert ő maga volt a nyugalom, a beletörődő, a sorsával megbékélő,... míg én folyton az utamat kereső, örök békétlen, a sorsomat nehezen elviselő, vitatkozó, ellentmondó... holott mindig tudtam, hogy az igazság az ő oldalán van és nekem csak a jót akarja. Többé-kevésbé hallgattam is rá... és igyekeztem a nyomdokaiba lépni, elcsippenteni, méríteni egy keveset, e nemes, egyszerű, ...sokat megélt és megtapasztalt asszonysorsból, az én anyám életéből. Szükségem is volt rá, mert az élet nem kevés akadályt gördített elém, amit már nélküle kellett a későbbiekben megoldanom.

Egyben nagyon hasonlítunk egymásra..., amikor a gondolatainkba elmélyedünk, se nem látunk, se nem hallunk, és az Isten sem tud bennünket olyankor kizökkenteni...

Az antológiában szereplő szerzők névsora

Előszó	3
2016 év győztes vers és szerző	5
Alberczki László (alberlaci)	8
Almásy Béla (Almasy)	11
Arany-Tóth Katalin (aranytk)	14
Ábel Andrea (AngyaliAndi)	18
Balogh Bea (Heaven)	23
Csengődi Péter (csega)	27
Fazekas Miklós (mickey48)	32
<i>fényesi</i> Tóth János (fényesi)	36
Földi László (Lacoba)	43
Gligorics Teru (Teru)	49
Haász Irén (haaszi)	54
Hanyecz István (stefanikus)	59
Hardik László (ho)	62
Hegedűs Csaba (Navarrista)	63
Hepp Béla (a_leb)	66
H. Gábor Erzsébet (hzsike)	71
Horák Andrea (Kankalin)	76
Jóni Barna (barnaby)	81
Káli László (Captnemo)	86
Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)	91

Fulltükör 10 antológia

Kiss Páter (kisssp)	95
Kormann Zsolt (zsoloo)	97
Kováts Péter (skorpio)	99
Kozák Vilma (szusi)	100
Kun Magdolna (lena1)	107
Lám Etelka (motoz)	112
Lőrinczi L. Anna (Anna1955)	117
Lyza Zsolcai (Lyza1)	119
Mayer Edit Julianna (Julianna)	124
Máté László (winner)	126
Mátyás Béla (matyاسبela)	137
Nagy Csaba Attila (Attila61)	139
Nagy Gabriella (blue)	142
Nagy Ilona (pirospipacs)	145
Nagy Norbert (norbert)	150
Nyolcas József (estelente)	152
Piro M. Péter (piroman)	164
Ricza István (tavinarcisz)	167
Sándor Norbert (pocok96)	170
Sándorfi András (malan)	171
Sekk Károly (karsy)	172
S. Farkas Zsuzsanna (naiva)	175
Standovár Ágota (stando)	179
Szélesi Velina (velina)	181
Szilágyi Ferenc Hubart (szilfer)	184
Sztancsik Éva (lambrozett)	189

Válogatás a 2015. évi alkotásokból

Sztolár Miklós (MZ_PER_X)	195
Vaszkó Márta (eprecske)	205
Vetráb József (Kadocsa)	206
Zámbó György (fenyfa)	212
Zsolt Józsefné (zseva)	214

